

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΘΕΙΣΤΙΚΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Μέ πολλή προσοχή παρακολουθούμε την εξέλιξη των ακαδημαϊκῶν διαλόγων Ὁρθοδοξίας καί Ἰσλάμ καί Ὁρθοδοξίας καί Ἰουδαϊσμοῦ. Διμερεῖς ἀκαδημαϊκοί διάλογοι καί κατά καιρούς κοινά διεθνή συνέδρια ἐκπροσώπων τῶν τριῶν θρησκειῶν, μέ στόχο τήν ἀμβλυνσι τῶν θρησκευτικῶν φανατισμῶν στίς νέες πλουραλιστικές κοινωνίες πού διαμορφώνονται στίς ἡμέρες μας.

Πρέπει βέβαια νά διευκρινισθῇ ὅτι οἱ νέες πλουραλιστικές κοινωνίες δημιουργοῦνται ἀπό τήν “εἰσβολή” τοῦ Ἰσλάμ στίς δυτικές εὐρωπαϊκές κοινωνίες μέ τά 2500 τζαμιά, ἐνῶ οἱ παραδοσιακές πλουραλιστικές κοινωνίες στήν Μικρά Ἀσία καί τήν Μέση Ἀνατολή ἔχουν χάσει τόν χριστιανικό τους πληθυσμό λόγω τοῦ ἰσλαμικοῦ φανατισμοῦ καί τῶν κατά καιρούς γενοκτονιῶν. Ὅμως δέν εἶναι τοῦ παρόντος τό θέμα αὐτό.

Οἱ ἀκαδημαϊκοί διάλογοι μέ τό Ἰσλάμ καί τόν Ἰουδαϊσμό σκοπεύουν νά συμβάλλουν στήν εἰρήνη καί στήν συνεργασία μεταξύ τῶν λαῶν, πού ἔχουν τό θλιβερό προνόμιο νά δικάζονται γιά πολλούς ἄλλους λόγους: ἐθνικιστικούς, πολιτικούς, κοινωνικούς, οικονομικούς κ.λπ. Ἀπό τήν ἄποψι αὐτή οἱ διάλογοι αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶναι ἐπιθυμητοί καί ἐπιβεβλημένοι.

Λυπούμεθα ὅμως βαθύτατα πού ὠρισμένοι Ὁρθόδοξοι στούς διαλόγους αὐτούς δέν ἀκολουθοῦν τήν Παράδοσι τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀλλά εἰσάγουν ἕνα διαθρησκειακό συγκρητισμό, παρά τίς σχετικές ἀπαγορεύσεις τῆς Γ΄ Προσυνοδικῆς Διασκέψεως. Ὁμολογοῦν ὅτι οἱ τρεῖς μονοθεϊστικές θρησκείες πιστεύουν στόν ἴδιο Θεό, ὅτι ἀποτελοῦν παράλληλες βιβλικές παραδόσεις πού ὀδηγοῦν στήν ἴδια πνευματική καταξίωσι, καί ὅτι ἔχουν τίς ἴδιες πνευματικές ἀξίες.

Ὅμως, τό πνεῦμα αὐτό ἀμβλύνει τήν διαφορά μεταξύ Ἀληθείας καί πλάνης, Ἐκκλησίας καί κόσμου. Τότε ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι πλέον ἡ ἐλπίς τοῦ σύμπαντος κόσμου καί τό ἐργαστήριον τῆς θεώσεως, ἀλλά ἕνα ἀπό τά πολλά θρησκευτικά συστήματα πού καλεῖται νά ἐξυπηρετήσῃ τίς θρησκευτικές ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων.

Στούς ἀνωτέρω ἀκαδημαϊκοῦς διαλόγους ἡ ἱστορία θεωρεῖται ἀνθρωποκεντρικά. Δέν λαμβάνεται σοβαρά ὑπ’ ὄψιν ἡ θεολογία τῆς ἱστορίας πού μᾶς παραδίδουν ἡ Ἁγία Γραφή καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ ὁδός τῆς θεογνωσίας εἶναι μόνον ἡ Ἐκκλησία. Μήπως ἡ θεολογία αὐτή δέν φαίνεται στό βιβλίο τῶν *Κριτῶν*, στούς *Κατά Ἰουδαίων* λόγους τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καί στό *Νέον Μαρτυρολόγιον* τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, γιά νά ἀρκεσθοῦμε σέ τρία μόνο ἀντιπροσωπευτικά κείμενα;

Πονοῦμε πολύ πού διαπιστώνουμε αὐτή τήν ἔλλειψι. Διότι, δέν προσφέρουμε στούς ἀλλοθρήσκους καμμία σωτηριώδη ὑπηρεσία, ὅταν κακῶς ἀναγνωρίζουμε ἐκτός Ἐκκλησίας ὁδούς θεογνωσίας, καί ταυτόχρονα ἐκθέτουμε τούς Ὁρθοδόξους σέ πνευματικούς κινδύνους.

Τό ἦθος τῶν Ἁγίων προϋποθέτει τήν θεολογία τῆς ἱστορίας. Τά ἀποσπάσματα ἀπό πατερικά κείμενα καί οἱ διηγήσεις τῶν συναξαριῶν πού ἀκολουθοῦν, σκοπεύουν νά μᾶς ὑπομνήσουν τό ἦθος τῶν ἁγίων Πατέρων καί τόν τρόπο πού ἡ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας ἐβίωσε τίς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων μέ τούς Ἰουδαίους καί τούς Μουσουλμάνους.

Τά ἀποσπάσματα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἀφοροῦν τούς Ἑβραίους πού ἐπιμένουν νά ἀρνοῦνται τόν Μεσσία Χριστό. Ὁ Ἅγιος εἶναι αὐστηρός, ἀλλά ἀληθινός. Κινεῖται στήν προοπτική τῶν λόγων τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Βλέπετε τούς κύνας, βλέπετε τούς κακούς ἐργάτας, βλέπετε τήν κατατομήν· ἡμεῖς γάρ ἐσμεν ἡ περιτομή, οἱ Πνεύματι Θεοῦ λατρεύοντες καί καυχώμενοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Φιλιπ. 3, 2-3).

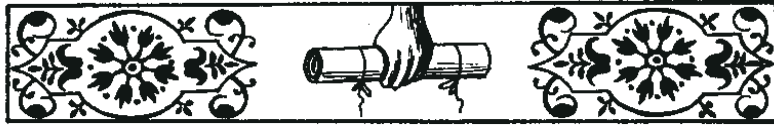
Ἡ διήγησις περί μιᾶς ἐξ Ἰουδαίων Ἐκκλησίας ἀναφέρεται σιτούς Ἑβραίους πού ἀνεγνώρισαν τήν θεότητα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτό καί εἶναι γεμάτη χαρά καί παρηγορία. Αὐτό τό κείμενο βρίσκεται στήν προοπτική τῶν λόγων τοῦ ἰδίου ἀποστόλου Παύλου: «Λέγω οὖν, μή ἀπόσωτο ὁ Θεός τόν λαόν αὐτοῦ; μή γένοιτο... καί ἐκεῖνοι δέ, ἐάν μή ἐπιμείνωσι τῇ ἀπιστίᾳ, ἐγκεντρισθήσονται· δυνατός γάρ ὁ Θεός ἐστι πάλιν ἐγκεντρίσαι αὐτούς» (Ρωμ. 11, 1, 23).

Σ' αὐτή τήν διπλῆ προοπτική κινοῦνται οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Στό ἀπόσπασμα ἀπό τό *Νέον Μαρτυρολόγιον* ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης δίνει τό θεολογικό νόημα τῆς παρουσίας τῶν Χριστιανῶν μέσα σέ μία ἀλλόθρησκη κοινωνία. Δέν ὑποστέλλει τό φρόνημα, δέν συμβιβάζει τά ἀσυμβίβαστα, δέν συσχηματίζεται. Δέν προϋποθέτει κοινά στοιχεῖα στίς δύο θρησκείες καί δέν καταλήγει στήν σύμπτωσι πνευματικῶν ἀξιῶν καί στήν ἀνάγκη ἐκπονήσεως κοινῶν ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων.

Τέλος, τό θαῦμα τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου στόν Σαρακνόν (μουσουλμάνο) ἄρχοντα φανερώνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει τό Ἰσλάμ ὡς πλάνη καί τούς Μουσουλμάνους ὡς ἐστερημένους τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας.

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

[Αποσπάσματα από τους *Κατά Ιουδαίων λόγους*]

Ὅτι δέν πρέπει νά πηγαίνη κανείς σέ Συναγωγή.

...Ἐπειδή υπάρχουν κάποιοι πού νομίζουν ὅτι ἡ Συναγωγή εἶναι τόπος ἱερός, εἶναι ἀνάγκη νά ποῦμε λίγα καί πρὸς αὐτούς: Γιά ποιό λόγο θεωρεῖτε ἱερό ἐκεῖνο τόν τόπο, τόν ὁποῖο ἔπρεπε νά καταφρονῆτε, νά συχαίνεσθε καί νά ἀποφεύγετε;

Στόν τόπο αὐτό, λέγουν, βρίσκεται ὁ (Μωσαϊκός) Νόμος καί τά βιβλία τῶν Προφητῶν.

Καί τί μ' αὐτό; Μήπως, ὅπου βρίσκονται τά βιβλία αὐτά, εἶναι ἅγιος καί ὁ τόπος; Ὅχι, βέβαια. Ἐγώ, μάλιστα, γι' αὐτό μισῶ καί ἀποστρέφομαι τήν Συναγωγή, διότι, ἐνῶ ἔχουν τούς Προφήτας, δέν πιστεύουν σ' αὐτούς· διότι, ἐνῶ μελετοῦν τά βιβλία τους, δέν δέχονται τήν μαρτυρία τους· πράγμα πού εἶναι πολύ μεγάλη ὕβρις... Ἐχουν ἐκεῖ μαζί τους τούς Προφήτας καί τόν Μωυσέα, ὄχι γιά νά τους τιμήσουν, ἀλλά γιά νά τους ὑβρίσουν καί νά τους ἀτιμάσουν. Διότι, ποιά μεγαλύτερη ὕβρις ὑπάρχει κατά τῶν ἁγίων αὐτῶν, ἀπό τό νά λέγουν πὼς οἱ Προφῆται δέν γνωρίζουν τόν Χριστό καί δέν εἶπαν τίποτε γιά τήν παρουσία του, προσάπτοντάς τους ἔτσι τήν κατηγορία ὅτι ἀγνοοῦν τόν Δεσπότη τους καί καθιστώντας τους συμμετόχους στήν δική τους ἀσεβεία; Ὡστε γι' αὐτό πρέπει πρωτίστως κάποιος νά μισῇ αὐτούς

καί τήν Συναγωγή, ἐπειδή ἐξυβρίζουν ἐκείνους τούς ἁγίους... Αὐτό ἀκριβῶς τους κάνει πιο ἀσεβεῖς, τό νά κρατοῦν τά βιβλία μέ τέτοια προαίρεσι. Δέν θά ἦσαν, πράγματι, ἄξιοι κατηγορίας, ἂν δέν εἶχαν τούς Προφήτας. Δέν θά ἦσαν τόσο ἀκάθαρτοι καί βέβηλοι, ἂν δέν μελετοῦσαν τά βιβλία τους. Τώρα ὅμως δέν ἔχουν καμμία δικαιολογία, διότι, ἐνῶ ἔχουν τούς κήρυκες τῆς ἀληθείας, στέκονται μέ ἐχθρική διάθεσι ἀπέναντι σ' αὐτούς καί πρὸς τήν ἀλήθεια. Ὡστε γι' αὐτό θά ἦσαν περισσότερο βέβηλοι καί ἀσεβεῖς, διότι, ἐνῶ ἔχουν τούς Προφήτας, τούς πολεμοῦν.

Γι' αὐτό, παρακαλῶ, φεύγετε μακριά ἀπό τίς συγκεντρώσεις τους. Δέν εἶναι μικρή ἡ ζημία πού παθαίνουν οἱ ἀσθενέστεροι ἀδελφοί, δέν εἶναι μικρή ἡ ἀφορμή γιά νά πάρουν τά μυαλά τους ἀέρα. Εἶναι φυσικό, ὅταν ἰδοῦν ἐσᾶς, πού προσκυνεῖτε τόν Χριστό πού ἐκεῖνοι ἐσταύρωσαν, νά ἐπιδιώκετε καί νά δείχνετε τιμή στά ἰουδαϊκά πράγματα, πὼς δέν θά νομίσουν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν πράξει σ' ὅλα ἄριστα καί ὅτι ἡ δική μας πίστις δέν ἀξίζει τίποτε, ἀφοῦ ἐσεῖς πού τήν πιστεύετε καί τήν λατρεύετε, τρέχετε πρὸς ἐκείνους πού τήν ἀνατρέπουν; “Ἄν τις ἴδῃ σε”, λέγει ὁ Ἀπόστολος, “τόν ἔχοντα γνῶσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐκί ἡ συνείδησις αὐτοῦ, ἀσθενοῦς ὄντος, οἰκοδομηθήσεται εἰς τό τά εἰδωλόθυτα ἐσθίειν;” (Α΄ Κορ. 8, 10). Καί ἐγώ λέγω: ἐάν κάποιος ἰδῇ ἐσένα, πού γνωρίζεις τά πνευματικά, νά πηγαίνης στήν Συναγωγή καί νά παρακολουθῆς τήν ἰουδαϊκή ἐορτή τῶν σαλπίνγων, δέν θά μάθῃ ἡ συνείδησις τοῦ ἀσθενοῦς πνευματικῶς ἀδελφοῦ νά θαυμάζῃ τά ἰουδαϊκά πράγματα; Αὐτός πού πέφτει δέν τιμωρεῖται μόνο γιά τήν πτώσι του, ἀλλά καί γιά τό ὅτι ἔγινε αἰτία νά πέσουν καί ἄλλοι... (Α΄, 5).

* * *

“Οτι οί Έβραϊοι δέν λατρεύουν τόν ἀληθινό Θεό.

...Γνωρίζω ὅτι πολλοί σέβονται τούς Ἰουδαίους καί νομίζουν ὅτι ἔχουν σοβαρή λατρεία. Γι' αὐτό βιάζομαι νά ξεριζώσω τήν ὀλέθρια αὐτή γνώμη... Τί λοιπόν λέγει ὁ Προφήτης;... “ἄφρα τόν οἶκο μου, ἐγκατέλειπα τήν κληρονομία μου” (Ἱερ. 12, 7). “Ὅταν ὁ Θεός ἐγκαταλείψη κάποιον, τότε ποιά ἐλπίδα σωτηρίας ἀπομένει; Ὅταν ὁ Θεός ἐγκαταλείψη ἕνα τόπο, τότε γίνεται αὐτός κατοικητήριο δαιμόνων.

Βέβαια θά ἰσχυρισθῶν, ὅτι καί αὐτοί (οἱ Ἰουδαῖοι) τόν Θεό προσκυνοῦν. Ἀλλά αὐτό νά μή τό πῆ κανένας. Κανείς Ἰουδαῖος δέν προσκυνεῖ τόν Θεό. Ποιός τό λέγει αὐτό; Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. “Εάν γνωρίζατε τόν Πατέρα μου”, λέγει, “θά γνωρίζατε καί ἐμένα. Ἀλλά οὔτε ἐμένα γνωρίζετε, οὔτε τόν Πατέρα μου” (Ἰω. 8, 19). Ποιά μαρτυρία πιά ἀξιόπιστη ἀπό αὐτή θέλετε νά προσκομίσω;

Ἐάν λοιπόν ἀγνοοῦν τόν Πατέρα, σταύρωσαν τόν Υἱό καί δέν δέχθηκαν τήν βοήθεια τοῦ Πνεύματος, ποιός δέν θά πῆ μέ θάρρος ὅτι ἡ Συναγωγή εἶναι κατοικητήριο δαιμόνων; Δέν προσκυνεῖται ἐκεῖ ὁ Θεός, μή γένοιτο, ἀλλά ἐκεῖνος ὁ τόπος εἶναι τόπος εἰδωλολατρίας. Κι' ὅμως κάποιοι τόν θεωροῦν ἱερό!...

Πές μου, λοιπόν. Ἐκεῖ πού κατοικοῦν δαίμονες, δέν εἶναι εἰδωλολατρικός τόπος, ἔστω κι ἂν δέν ἔχει στηθῆ εἰδωλο; Δέν εἶναι μεγίστη ἡ ζημία στόν τόπο ἐκεῖνο πού συγκεντρώνονται οἱ χριστοκτόνοι, πού διώκεται ὁ σταυρός, πού βλασφημεῖται ὁ Θεός, πού ἀγνοεῖται ὁ Πατήρ, πού ὑβρίζεται ὁ Υἱός, πού ἀθετεῖται ἡ Χάρις τοῦ Πνεύματος;...

Καί γιά νά συγκεφαλαιώσω, ἐάν ἐσύ θαυμάζης τά Ἰουδαϊκά, τί σχέσι ἔχεις μαζί μας; Ἐάν τά τῶν Ἰουδαίων εἶναι σεβαστά καί ἀξιόλογα, τά δικά μας (τά χριστιανικά) εἶναι ψεύτικα. Ἄν

ὅμως αὐτά εἶναι ἀληθινά, ὅπως καί εἶναι, τότε ἐκεῖνα εἶναι γεμᾶτα ἀπάτη. Δέν ἐννοῶ τίς Γραφές, μή γένοιτο. Ἐκεῖνες μέ χειραγώγησαν στόν Χριστό. Ἐννοῶ τήν ἀσέβεια τῶν Ἰουδαίων καί τήν σημερινή τους μανία... (Α', 3).

* * *

Ἀποδείξεις τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Θεοῦ.

...Δέν ἦσαν γήινα ὅλα τά στοιχεῖα τῆς Ἰουδαϊκῆς λατρείας, ἀλλά τά περισσότερα καί τά πιά ἱερά ἦσαν οὐράνια. Ἐννοῶ τό ἐξῆς. Συνεχώρησε (ὁ Θεός) νά γίνονται θυσίες. Ὁ βωμός λοιπόν καί τά ξύλα καί ἡ μάκαιρα καί ὁ ἱερεύς ἦσαν τά γήινα. Τό πῦρ ὅμως, πού ἐπρόκειτο νά κατεβῆ στά ἄδυτα καί νά ἀναλώσῃ τίς θυσίες, ἦταν οὐράνιο. Δέν ἔφερε ὁ ἄνθρωπος φωτιά μέσα στόν ναό, ἀλλά ἡ φωτιά κατέβαινε ἀπό τόν οὐρανό καί ὠλοκλήρωνε τήν διακονία τῆς θυσίας.

Ἐπίσης, ἂν κάποτε ἔπρεπε νά πληροφορηθῶν κάτι, ἔβγαινε μιά φωνή ἀπό τό ἱλαστήριον, ἀνάμεσα ἀπό τά Χερουβίμ, καί προέλεγε τά μέλλοντα. Πάλι, κάποια ἔλλαμψις πού τήν ὠνόμαζαν “δήλωσι” σχηματιζόταν πάνω στά πετράδια πού ἦσαν στό στήθος τοῦ ἀρχιερέως καί προέλεγε τά μέλλοντα.

Καί ἀκόμη, ὅταν κάποιος ἔπρεπε νά λάβῃ τό ἱερατικό χρίσμα, κατέβαινε ἡ Χάρις τοῦ Πνεύματος καί ἀναπνεύσει τό λάδι. Σ' αὐτά τά πράγματα διακονοῦσαν προφῆται καί πολλές φορές νεφέλη καί καπνός κατελάμβανε τά ἄδυτα (τά Ἅγια τῶν Ἁγίων).

Γιά νά μή φέρονται ἀναίσχυντα οἱ Ἰουδαῖοι καί γιά νά μή ἀποδίδουν τήν καταστροφή τους σέ ἀνθρώπους, ὁ Θεός δέν ἄφησε μόνο νά καταστραφῆ ἡ Ἱερουσαλήμ καί νά ἐρημωθῆ ὁ Ναός, ἀλλά κατήγγησε καί τά πράγματα ἐκεῖνα πού εἶχαν τήν

προέλευσί τους από τόν οὐρανό, τό πῦρ, τήν φωνή, τήν ἔλλαμψι τῶν λίθων καί ὅλα τά παρόμοια.

Ὅταν λοιπόν σοῦ λέγει ὁ Ἰουδαῖος, ὅτι οἱ ἄνθρωποι μᾶς πολέμησαν, οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἐπιβουλεύθηκαν, νά τούς πῆς ὅτι, ἐάν ὁ Θεός δέν ἐπέτρεπε, οἱ ἄνθρωποι (*ἐνν. οἱ Ῥωμαῖοι*) δέν θά σᾶς πολεμοῦσαν. Καλά, τά τείχη τά κατέστρεψαν οἱ ἄνθρωποι. Μήπως ὅμως ἄνθρωπος ἐμπόδισε καί τήν κάθοδο τῆς φωτιᾶς ἀπό τόν οὐρανό; Μήπως ἄνθρωπος ἐπέβαλε σιωπή στήν φωνή πού συνεχῶς ἀκουγόταν ἀπό τό ἱλαστήριον; Μήπως κατήργησε τήν δήλωσι πάνω στά πετράδια; Μήπως τό χρίσμα τό ἱερατικό; Μήπως καί ὅλα τά ἄλλα τά κατήργησε ἄνθρωπος; Δέν τά κατήργησε ὁ Θεός; Προφανέστατα... (ΣΤ', 4).

ΜΙΑ ΕΞ ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

[Απόσπασμα, Νικολάου Ἀμβράζη, “*Ὁ Παββῖνος Ἰσαάκ*” Ἐκδοσις Βιβλιοπωλείου “Αναπλάσεως”, 1901]

...Ἐνόμισα, ὅτι μετνήκθην εἰς τούς Ἀποστολικούς χρόνους, καθ’ οὓς ὑπῆρχον ἐξ Ἰουδαίων Ἐκκλησίαι καί ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησίαι.

–Τί σημαίνουν ταῦτα; ἠρώτησα. Μήπως ὀνειρεύομαι;

–Ὅχι, παιδί μου, μοί εἶπεν ὁ Ἀσκητής. Δέν ὀνειρεύεσαι. Ἴδέ τί φορέματα φέρουσιν οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ Χριστιανοί.

Τότε παρετήρησα. Ἐφόρουσαν ὅλοι τό Ἰουδαϊκόν ἔνδυμα, ὅπερ φέρουσιν συνήθως οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Ἀνατολῆς.

–Παράδοξον! ἀνεφώνησα. Διά τό θέαμα τοῦτο, Πάτερ Γρηγόριε, ἔπρεπε νά μέ προειδοποιήσης διότι ἐπὶ τέλους φοβοῦμαι, μή πάθω τι...

Ἄλλά καί ἐκείνην τήν στιγμὴν ἐξῆλθε τῆς ὥραιας Πύλης νεαρός Διάκονος, καί ἔστη πρό αὐτῆς. Ὅλοι οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανοί ἐγονυπέτησαν. Ὁ Διάκονος διά φωνῆς μελωδικῆς, ἀλλά μετεχούσης ἑβραϊκῆς κροιάς ἔμελψεν, εἰπὼν:

«Εὐλόγησον, Δέσποτα!»

Τότε ὁ ἐντός τοῦ ἱεροῦ Βήματος καί πρό τῆς Ἁγίας Τραπέζης ἱστάμενος ἱερεὺς ἠκούσθη λέγων ἑβραϊστί:

Μπαρούκ ἀτά Ἐλοχένου κ.τ.λ.

Καί ἐπανέλαβεν ἑλληνιστί:

«Εὐλογητός ὁ Θεός ἡμῶν πάντοτε νῦν καί ἀεί, καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων!»

Ἄλλ' ὦ χαρά! Ἄνεγνώρισα τήν φωνήν τοῦ Ἰσαάκ.

–Ὁ ἱερεὺς εἶναι ὁ Ἰσαάκ; ἠρώτησα τόν Ἀσκητήν.

–Ναί! μοί εἶπεν ὁ γέρον.

Ἔ! ποῖα αἰσθήματα κατεκυρίευσαν τότε τήν καρδίαν μου! Ὁ πρῶν Ραββῖνος ἦτο ἤδη χριστιανός Ἱερεὺς. Ὁ ποτέ φανατικός χριστιανομάχος ἦτο τώρα λάτρης καί ὑπηρετῆς τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας. Τότε ἀνεφώνησα μετὰ τοῦ ἠγαπημένου μαθητοῦ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ:

–Ἀληθῶς, *“Αὕτη, ἐστίν ἡ νίκη, ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ Πίστις ἡμῶν”* (Α' Ἰωάν. ε', 4).

Ὅλοι οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανοί ἴσταντο ἀκίνητοι, ἔχοντες τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, καί τούς ὀφθαλμούς πρὸς τόν ἱερέα ἀτενίζοντας. Μεγίστη προσοχή καί εὐλάβεια, θερμότης καί εὐκρινής πίστις ἐχαρακτήριζεν αὐτούς. Ἡ Ἀκολουθία καί ἡ λειτουργία διεξήχθησαν κανονικώτατα.

Ἡ Μουσική ἦτο μὲν Βυζαντινὴ, ἀλλὰ μετεῖχεν ἑβραϊκοῦ τινος ὅφους καί ῥυθμοῦ ἰδιάζοντος εἰς τήν ψαλμωδίαν τῶν Συναγωγῶν. Ὅπως εἰς ὅλας τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ὑπῆρχον δύο χοροὶ ψαλτῶν, ὁ δεξιὸς καί ὁ ἀριστερός. Ἡ διαφορὰ ὅμως συνίστατο εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν δεξιὸς χορὸς ἔψαλλε πάντοτε ἑβραϊστί, ὁ δὲ ἀριστερός ἑλληνιστί.

Ὁ Διάκονος, εἶπεν ἑβραϊστί τό Εὐαγγέλιον. Ὁ Ἱερεὺς ἐπανελάβε τό αὐτό ἑλληνιστί.

Ἐνῶ ὁ δεξιὸς χορὸς ἔψαλλεν ἑβραϊστί:

–Καβὼδ ἀτά, Ἀδοναγί, καβὼδ ἀτά. Δηλαδή: «Δόξα σοι, Κύριε, δόξα Σοι!», εἶδον τόν Ἰσαάκ, ἢ παπᾶ Ἰωάννην Χρυσόστομον,

ὅπως τώρα ὠνομάζετο, ἐξεληθόντα τῆς ὥραίας Πύλης, καί πορευόμενον εἰς τόν Ἄμβωνα. Διερχόμενος πλησίον μου, μόλις μέ εἶδε:

–Νικόλαε! ἀνέκραξεν, ἀδελφέ Νικόλαε!

Καί μέ ἐνηγκαλίσθη. Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς ἡμᾶς. Τοῦ ἠσπάσθη τήν δεξιάν...

Ἐνῶ ἔκυπα ν' ἀσπασθῶ τήν δεξιάν αὐτοῦ, ὁ Ἰσαάκ μοι εἶπε:

–Σήμερον ἐξάπαντος, παρακαλῶ, εἰς τό πτωχικόν μου πρεσβυτέριον...

–Βεβαιότατα, τῷ ἐπιθύρισα, διὰ τοῦτο καί ἦλθον.

Ὁ Ἰσαάκ ἀνέβη συγκεκινημένος τόν Ἄμβωνα. Τό πρόσωπον αὐτοῦ ἀπίστραπεν ἐκ θερμῆς πίστεως καί χαρᾶς. Ἔψωσε τούς ὀφθαλμούς πρὸς τόν Οὐρανόν, ἐπικαλούμενος τήν βοήθειαν τοῦ Κυρίου, ἐστράφη πρὸς τούς ἀκροατάς, οἵτινες ἀσκαρδαμυκτεῖ ἠτένιζον πρὸς αὐτόν, καί ἤρξατο τόν λόγον του διὰ γλυκειάς καί ἡσύχου φωνῆς, λαβὼν ὡς θέμα τόν 41ον καί 42ον στίχον τοῦ Γ' Κεφ. τοῦ Λουκᾶ, διότι τοῦτο τό μέρος ἀναγινώσκεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τήν ἑορτήν τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπερευλογημένης Παρθένου Μαρίας: *“Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾶς καί τυρβάζῃ περί πολλά· ἐνός δέ ἐστι χρεία. Μαρία δέ τήν ἀγαθὴν μερίδα ἐξέλεξατο”*...

Τέλος μετὰ βραχεῖαν, πλήν θερμότητην προσευκῆν, καθ' ἣν ὁ Ἰσαάκ παρεκάλεσε τόν Κύριον νά διανοίξῃ τόν νοῦν καί τήν καρδίαν τῶν ὁμοφύλων καί ὁμοεθνῶν αὐτοῦ *“τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς”*, κατῆλθε τοῦ Ἄμβωνος.

Ἐξηκολούθησεν εἶτα ἡ ἱερά Λειτουργία κατασκευωτάτη.

Τό Ἅγιος, Ἅγιος, ἐψάλλῃ ὀλόκληρον ἑβραϊστί ὡς ἐξῆς:

–«Καδῶς, Καδῶς, Καδῶς Ἀδοναγί Τσεβαῶθ κ.τ.λ.».

Κατά τό τέλος τῆς Λειτουργίας ὁ Ἰσαάκ ἦ παπᾶ Ἰωάννης ἐξεληθὼν τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καί στάς πρό τῆς ὥραίας Πύλης, διένειμε τό ἀντίδωρον, ἐνῶ οἱ ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανοί ἠσπάζοντο τὴν δεξιάν αὐτοῦ. Τοῦ πλήθους ἐξεληθόντος τοῦ ναοῦ, ἔμεινα μετὰ τοῦ γέροντος ἀσκητοῦ περιμένων τόν Ἰσαάκ.

Πράγματι ὁ Ἰσαάκ ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον τῆς ὥραίας Πύλης, ἠκολούθει δ' αὐτόν ὁ νεαρός Διάκονος. Ὅτε ἐπλησίασε πρὸς ἡμᾶς ὁ Ἰσαάκ, στραφεὶς πρὸς τόν Διάκονον,

—Συνέσιε, εἶπεν· ἂν κατὰ τι διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ συνέτεινα ὁ ἁμαρτωλὸς ἐγὼ διὰ νά γνωρίσης τὴν ἀλήθειαν, τό ὀφείλω μετὰ Θεόν εἰς τόν ἀδελφόν τοῦτον... Καί ἔδειξεν ἐμέ...

—Εἶναι ὁ Νικόλαος; ἠρώτησεν ὁ Διάκονος.

—Ναί! εἶπεν ὁ Ἰσαάκ.

Ὁ Διάκονος πλησιάσας, ἤψατο τῆς δεξιᾶς μου καί μέ ἠσπᾶσθη.

—Ἀδελφέ, εἶπεν ὁ Ἰσαάκ, σᾶς συνιστῶ τόν ἀδελφόν Σεμουέλ, τόν πρόην Ῥαββῖνον ὡς ἐγώ, καί ἤδη χριστιανόν λειτουργόν, ὡς ἐμέ...

Ὁ γέρον Ἀσκητῆς ἐδάκρυσεν ἐκ χαρᾶς. Καί ἐγὼ ἐσπὸγγίζον τούς ὀφθαλμούς. Εἶναι γεγονότα τινά, τά ὅποια δέν περιγράφονται. Ἡ γραφίς εἶναι ἀνίσχυρος νά περιγράψῃ αὐτά.

Ὁ Ἰσαάκ ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς τό δωμάτιόν του κείμενον παραπλεύρως τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπίστραπεν ἐκ τῆς καθαρότητος. Ἐπί τῶν τοίκων ὑπῆρχον εἰκόνες παριστῶσαι γεγονότα τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης. Μέγας δέ τις σταυρός εὐωδίαζεν ἐξ ἀνθέων προσφάτως τεθέντων εἰς αὐτόν.

—Ποῖος, τόν ἠρώτησα, ἔθηκε τά ὥραϊα ἄνθη τόσον πρωῖ εἰς τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου;

—Ἡ Ῥεβέκκα μου, εἶπεν ὁ Ἰσαάκ.

—Ἡ Ῥεβέκκα σου; ποία Ῥεβέκκα σου;

—Ἡ πρεσβυτέρα μου, ἡ σύζυγός μου.

—Πῶς; εἴσθε ἔγγαμος ἱερεύς;

—Θά παρέβαινον τούς ἱερούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, ἐάν ἤμην ἄγαμος ἱερεύς καί ἐφημέριος οἰκογενειῶν ἐν μέσῳ τῶν κοσμικῶν.

—Πῶς; εἴχετε καιρόν νά μελετήσετε καί τούς Κανόνας τῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας;

—Πῶς ἄλλως θά ἤθελον δεχθῆ νά ὀδηγῶ ψυχάς εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν; Εἶδον εἰς τούς Κανόνας τῶν Ἱερῶν Συνόδων, ὅτι οἱ μὲν Ἱερομόναχοι εἶνε ἱερεῖς τῶν Μονακῶν, καί πρέπει, χάριν πρό πάντων τῆς ἰδικῆς τῶν ἡσυχίας καί σωτηρίας νά ζῶσιν ἐν τοῖς Μοναστηρίοις τῶν, οἱ δέ Πρεσβύτεροι, δηλ. οἱ ἔγγαμοι ἱερεῖς μόνοι, κατὰ τούς Κανόνας, ἐπιτρέπεται νά μένωσι καί ἱεουργῶσιν ἐν ταῖς πόλεσι.

Τότε ἤνοιξεν ἡ θύρα καί παρουσιάσθη νέα γυνή σεμνοτάτη, ἥτις πλησιάσασα ἐχαιρέτισεν ἡμᾶς, οὓς συνέστησε πρὸς αὐτήν ὁ Ἰσαάκ.

—Εἶναι ἡ σύζυγός μου, ἡ πρεσβυτέρα μου Ῥεβέκκα, εἶπεν ὁ Ἰσαάκ.

Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη καί ὁ ποτέ Ῥαββῖνος Σεμουέλ, ἤδη δέ χριστιανός Διάκονος Συνέσιος μετὰ τῆς εἰκοσαετοῦς περίπου Διακονίσεως του.

—Σᾶς παρουσιάζω, εἶπε, τὴν Διακόνισσάν μου, πρότερον μὲν Ῥαχήλ ὀνομαζομένην, ἀλλὰ τώρα Ῥόδην, ὅπως ὠνόμασα αὐτήν ἐν τῷ ἀγίῳ Βαπτίσματι, λαβὼν τό ὄνομα ἐκ τῆς χριστιανῆς ἐκείνης παιδίσκης Ῥόδης, ἥτις ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος εἰς τόν

Ἀπόστολον Πέτρον, ἐλευθερωθέντα ἐκ τῆς φυλακῆς διὰ τοῦ Ἀγγέλου καί περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ ἅγιος Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις (Πράξ. 1β', 13).

Μετ' ὀλίγον παρετέθη τό γεῦμα πλουσιοπάροχον, πανηγυρικόν, φιλικόν. Παρεκαθήσαμεν ὁ Ἀσκητής, ἐγώ, ὁ Ἰσαάκ ἡ παπᾶ Ἰωάννης, ὁ Σεμουέλ ἡ Συνέσιος, ἡ Πρεσβυτέρα Ρεββέκα καί ἡ Διακόνισσα Ραχήλ ἡ Ρόδη.

Ἡ σεμνότης καί τό ὀλιγόλογον τῶν γυναικῶν ἦσαν ἀξιοζήλευτα καί ἀξιεπίαινα. Τήν τράπεζαν νύλῳγησεν ὁ παπᾶ Ἰωάννης ἡ Ἰσαάκ. Ὅτε δέ τό γεῦμα προσήγγιζεν εἰς τό τέλος του, ὁ Ἰσαάκ εἶπε:...

—Τήν ἐπομένην ὄλαι αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βουκουρεστίου ἀνέφερον τά ἐξῆς: “Γεγονός ἄξιον ἀναγραφῆς συνέβη χθές ἐν τῇ Συναγωγῇ τοῦ Μ.Χ. Δύο πεφωτισμένοι καί εἰλικρινεῖς Ραββῖνοι ἐρμηνεύοντες τό ΝΓ' Κεφάλαιον τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, καί ἀντιπαραβάλλοντες τούς λόγους τοῦ Προφήτου πρὸς τήν Ἱστορίαν καί τά συμβάντα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἠναγκάσθησαν νά ὁμολογήσωσιν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὃν πιστεύουσιν οἱ Χριστιανοί, εἶναι ὁ ἀληθῆς Μεσσίας, ὃν προανήγγειλε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον διὰ τῶν Προφητῶν. Ἐγένοντο πεφωτισμένα συζητήσεις καί ἔρευται τῶν Προφητῶν καί ἐν γένει τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐν τῇ Συναγωγῇ, καί τό πλεῖστον τῶν ἐν τῇ Συναγωγῇ πεφωτισμένων καί πεπαιδευμένων Ἰσραηλιτῶν ἠκολούθησε τήν γνώμην τῶν Ραββίνων αὐτοῦ. Ὑπῆρχον ὅμως ἐν τῇ Συναγωγῇ πολλοί ἄξεστοι καί ἀμαθεῖς Ἰουδαῖοι, οἵτινες, μένεα πνέοντες, ἤθελον νά ἐπιθεῶσι καί φονεύσωσι τούς πιστεύσαντας εἰς τόν Χριστόν. Εὐτυχῶς ὁ προϊστάμενος τῆς Ἀστυνομίας κ. Βοκορέσκος, μαθὼν ἔσπευσε μετὰ δυνάμεως, καί προῦλαβε τήν αἱματοχυσίαν. Διαβλέπομεν

ἐν τῷ γεγονότι τούτῳ τόν δάκτυλον τῆς Θείας Προνοίας. Τί ἐγένετο μετὰ ταῦτα, μαθόντες θέλομεν ἀναγράψει εἰς ἕτερον ἡμῶν φύλλον, πρὸς εἶδῃσιν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, οὓς θέλομεν ἔχει ἐνημέρους τοῦ γεγονότος κ.λπ.”

Ταῦτα ἔγραφον αἱ Ἑλληνικαὶ Ἐφημερίδες. Τά αὐτά περίπου ἔγραφαν καί αἱ Ἀρμενικαί, Γαλλικαί καί Ἀγγλικαὶ Ἐφημερίδες. Αἱ Ἰουδαϊκαὶ ἐφημερίδες ἐτήρησαν ἀπόλυτον σιγήν ἐπὶ τοῦ γεγονότος.

—Τί συνέβη μετὰ ταῦτα; θά ἐρωτήσῃτε.

—Βεβαίως, εἶπομεν ἐγώ καί ὁ ἀσκητής, τί συνέβη μετὰ ταῦτα;

—Ἰδοὺ τί συνέβη, ἐξηκολούθησε διηγούμενος ὁ παπᾶ Ἰωάννης, ὁ πρῶν Ραββῖνος Ἰσαάκ. Τήν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐγώ καί ὁ Σεμουέλ ἀνεχωρήσαμεν ἀπ' ἐδῶ, ἐφθάσαμεν εἰς τήν πλησιεστάτην παραθαλασσίαν πόλιν, καί ἐπέβημεν ἐπὶ αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου. Μετὰ πλοῦν εὐχάριστον καί μέ καρδίαν πλήρη θείας χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως ἐφθάσαμεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἦν μετ' εὐχαριστήσεως μεγίστης ἐπανείδομεν.

Τήν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς μας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐβασίσαμεν κατ' εὐθείαν εἰς Φανάριον, καί ἐπεσκέφθημεν τά Πατριαρχεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἠσπάσθημεν εὐλαβῶς τήν δεξιάν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἐπλήσθη χαρᾶς ὁ ἅγιος Ἱεράρχης, μαθὼν τά συμβάντα ἐν τῇ Συναγωγῇ.

Ἐξετάσας ἡμᾶς μετὰ προσοχῆς, εὗρε γνωρίζοντας τήν Πίστιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί πολύ ἐστηριγμένους ἐν αὐτῇ. Μᾶς ὠνόμασεν Ὁμολογητὰς αὐτῆς. Εἶπεν, ὅτι μετὰ τά γεγονότα, τά ὁποῖα εἶνε φανερά ἀπόδειξις τῆς εἰλικρινείας τῆς Πίστεως, καί μετὰ τήν ἀκριβῆ ἐξέτασιν ἡμῶν, ἄν γνωρίζωμεν ἀρκούντως τήν πίστιν τοῦ Κυρίου καί τό ἔργον τῆς σωτηρίας, θεωρεῖ περιττόν τόν χρόνον τόν ὠρισμένον πρὸς κατήχησιν τῶν ἐπιστρεφόντων.

Μετά προηγουμένην δέ νηστείαν καί προσευκὴν ἐβαπτίσθημεν, κατὰ τὴν ἐντολήν τοῦ Κυρίου, καί κατεγράφημεν εἰς τὸν κατάλογον τῶν μελῶν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις ἡμῶν, διότι ἠξιώθημεν νὰ φέρωμεν *“τὸ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα... Ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πᾶν γόνυ κάμπτεται ἐπουρανίων, καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογεῖται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ πατρὸς”* (Φιλ. β΄ 10-12). Αὐτός ὁ Πατριάρχης ἐχαρίσατο ἡμῖν τὰ χριστιανικά ὀνόματα, ὀνομάσας ἐμέ μὲν Ἰωάννην, τὸν δέ Σεμουέλ, Συνέσιον.

Ἐπειτα, ἐπειδὴ καὶ πολλοὶ Ἰουδαῖοι μεμορφωμένοι ἠκολούθησαν ἡμᾶς, πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστόν, ὁ Πατριάρχης παρέσχεν ὅλα τὰ μέσα, καὶ μᾶς συνεβούλευσε νὰ ιδρύσωμεν ἐνταῦθα τὴν ΕΞ ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Προσεκάλεσεν ἔπειτα πολλοὺς ἀπὸ τοὺς πιστεύσαντας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ διὰ πολλῶν πατρικῶν λόγων ἐνεθάρρυνε καὶ προὔτρεψεν αὐτοὺς νὰ μελετῶσι τὰς Ἁγίας Γραφάς μετὰ προσευκῆς καὶ προσοκῆς, μετ’ εἰλικρινείας καὶ ἀπλότητος καρδίας, καὶ νὰ ἐμμένωσι σταθεροὶ εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Συνεβούλευσε δέ ἐμέ καὶ τὸν Σεμουέλ νὰ δεχθῶμεν, ἂν θεωρῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἰκανοὺς πρὸς τοῦτο τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα, καὶ νὰ γείνωμεν οἱ πνευματικοὶ ὁδηγοὶ καὶ Ποιμένες τοῦ νέου Ἰσραὴλ...

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΛΛΟΘΡΗΣΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου

[ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ Προοίμιον εἰς τὸ *Νέον Μαρτυλόγιον*]

...Δεύτερον, κάμνουν οἱ νέοι οὗτοι Μάρτυρες ἀναπολογίτους τοὺς ἀλλοπίστους ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως· διὰ τί καθὼς τὸ ὀλίγον προζύμι σμιγόμενον μὲ τὸ πολὺ ἄλευρον μεταδίδει τὴν ἐδικὴν του δύναμιν εἰς αὐτό, καὶ γίνεται ὅλον ζύμη· τοιοῦτοτρόπως οἰκονόμησεν ὁ Θεὸς νὰ ἦναι ἐσμιγμένοι οἱ ὀλίγοι πιστοὶ μὲ τοὺς πολλοὺς ἀλλοπίστους, διὰ νὰ μεταδώσουν εἰς αὐτοὺς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, καὶ νὰ τοὺς φέρουν εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας· εἶζην μᾶς τὸ βεβαιώνει ὁ θεῖος Χρυσόστομος *“διὰ τοῦτο καὶ ἀνέμιξεν (ὁ Θεὸς δηλαδή) τῷ πλήθει τοὺς αὐτῶ πιστεύοντας, ἵνα μεταδῶμεν ἀλλήλοις τῆς ἡμετέρας συνέσεως”* (Ὁμιλ. ις΄, εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον). Τοῦτο δέ μάλιστα καὶ ἐξαιρέτως οἰκονόμησε νὰ γένη μὲ τοὺς νεοφανεῖς τοὺς Μάρτυρας· διὰ τί αὐτοὶ σχεδὸν ὅλοι γεννηθέντες καὶ ἀνατραφέντες, ἀνάμεσα εἰς τὰ πλήθη τῶν ἀλλοπίστων, τελευταῖον, ἐνώπιον τῶν ἐδικῶν τους ἡγεμόνων καὶ κριτῶν, μὲ μεγάλῃν ἀνδρείαν ἐκήρυξαν τὴν πίστιν τῶν Χριστιανῶν, ὅτι εἶναι ἀπλανὴς καὶ ἀληθινή, καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν λαμπρᾶ τῇ φωνῇ ὡμολόγησαν υἱὸν Θεοῦ καὶ Θεὸν ἀληθινόν, *“καὶ σοφίαν καὶ λόγον τοῦ Θεοῦ δι’ οὗ τὰ πάντα ἐγένετο”* (Ἰωάν. α΄, 2). Καὶ τὴν ὁμολογίαν τοὺς ταύτην ἐβεβαίωσαν, ὅχι

μόνον μέ τήν κύσιν τοῦ ἰδίου αἵματός τους, ἀλλά πολλῶ μᾶλλον μέ τά διάφορα θαύματα, τά ὅποια ἐνήργησε δι' αὐτῶν ὁ Θεός, τόσον ἐν τῷ καιρῷ τοῦ Μαρτυρίου των, ὅσον καί μετά τήν τοῦ Μαρτυρίου των τελείωσιν.

Ἄφηνω νά λέγω, ὅτι καί πολλοί ἐκ τῶν Μαρτύρων τούτων ἐλεήσαντες τήν ἀπώλειαν τῶν ἀλλοπίστων, ἐπῆγαν ἐπί τούτῳ εἰς τό Μαρτύριον καί ἐκήρυξαν εἰς αὐτούς τήν ἀλήθειαν, διδάσκοντές τους νά ἀφήσουν τό σκότος, εἰς τό ὅποῖον εὐρίσκονται, καί νά προστρέξουν εἰς τό φῶς τῆς τοῦ Χριστοῦ θεοσεβείας καί πίστεως, ἵνα μή κατακριθῶσιν ἐν τῷ ἀσβέστῳ πυρί τῆς Κολάσεως.

Ἄλλ' αὐτοί οἱ ἄθλιοι τυφλωθέντες ἀπό τόν ἄρχοντα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, καί ἀπό τά πάθη, δέν ἠμπόρεσαν νά ἀνοίξουν τούς νοερούς ὀφθαλμούς καί νά ἴδουν τήν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, καί τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως· καθὼς λέγει ὁ Παῦλος· *“ὁ Θεός τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τά νοήματα τῶν ἀπίστων, εἰς τό μή ἀνγάσαι αὐτοῖς τόν φωτισμόν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ”* (Β' Κορινθ. δ', 4)· ὅθεν καί ἔχουν νά μείνουν ἀναπολόγητοι, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· καθ' ὅτι καί τό κήρυγμα ἀκούσαντες τῶν νέων τούτων Μαρτύρων, καί τά τόσα φοβερά μαρτύρια τούτων ἰδόντες, καί τά δι' αὐτῶν γινόμενα τοῦ Θεοῦ θαυμάσια, δέν ἐπίστευσαν ὅμως, ἀλλά πάλιν ἔμειναν μέ τό σκότος· *“ἀπειτύφλωσε γάρ αὐτούς ἡ κακία αὐτῶν, καί οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ”* (Σοφ. Σολ. β', 21-22).

Καί οἱ μέν νέοι οὗτοι Μάρτυρες, ἔχουν τότε νά κατηγορήσουν καί νά κατακρίνουν αὐτούς, καθὼς καί ὁ Μωϋσῆς ἔχει νά κατηγορήσῃ τότε τούς Ἑβραίους· *“ἔστιν ὁ κατηγορῶν ὑμῶν Μωϋσῆς”* (Ἰωάν. ε', 45), καί οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι ἔχουν νά κατακρίνουν τās δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραήλ (Ματθ. ιθ', 28), ὁ δέ Θεός ἔχει

νά δικαιωθῆ ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῦ, κατά τόν Δαβίδ, καί νά νικήσῃ ἐν τῷ κρίνεσθαι διὰ τῶν Μαρτύρων τούτων· καθὼς καί ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ γέγραπται, *“ὅτι ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπό τῶν τέκνων αὐτῆς”* (Ματθ. ια', 19)· καί τρόπον τινά μέλλει νά εἰπῆ καί πρὸς αὐτούς ἐκεῖνα τά εὐαγγελικά λόγια· *“εἰ μή ἐλάλησα ὑμῖν διὰ τῶν Μαρτύρων μου τούτων, ἁμαρτίαν οὐκ εἴχετε, νῦν δέ πρόφασιν οὐκ ἔχετε περὶ τῆς ἁμαρτίας ὑμῶν”* (Ἰωάν. ιε', 22).

ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΑΡΑΚΗΝΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ

Ὁ στρατηγός Νικόλαος ὁ ἐπιλεγόμενος γουλαῶ, μοῦ διηγήθηκε ὅτι στήν Δίοσπολι, τήν ὁποία ὀνομάζουν οἱ Σαρακηνοί Ἄμπλι, ἔστειλεν ὁ Οὐμηρμνῆς Συρίας τόν ἀνιψιό του νά τακτοποιήσῃ ὀρισμένες διοικητικές ὑποθέσεις.

Στήν ὥς ἄνω πόλι ὑπάρχει μέγας καί θαυμαστός ναός, τιμώμενος στό ὄνομα τοῦ ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος καί τροπαιοφόρου Γεωργίου. Βλέποντας τόν ναό αὐτό ἀπό μακρυά, ἐκεῖνος ὁ βάρβαρος διέταξε τούς ὑπηρέτες του νά μεταφέρουν καί ἀποθηκεύσουν τά πράγματά τους στό κῶρο τῶν κατηκουμένων (νάρθηκα) τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ναοῦ.

Ἄφου ἐξετέλεσαν λοιπόν τήν διαταγή τοῦ βαρβάρου οἱ ὑπηρέτες, ἀνέβηκε καί αὐτός ὕστερα στόν νάρθηκα. Διέταξε μάλιστα νά βάλουν μέσα στόν ναό τίς καμῆλες του, δώδεκα τόν ἀριθμό, γιά νά τίς ἐπιβλέπῃ ἀπό ψηλά ὅταν τρῶνε. Παρ' ὄλο πού καί οἱ ἱερεῖς τοῦ σεβασμίου ἐκείνου ναοῦ καί μερικοί ὑπηρέτες τοῦ βαρβάρου τόν παρακαλοῦσαν νά μὴν κάνῃ κάτι τέτοιο, ἐν τούτοις ὁ βάρβαρος ἐκεῖνος καί σκληρός καί ἀπότομος, ὅχι μόνο δέν ἀνέχθηκε τίς παρακλήσεις τῶν ἱερέων, νά μὴ βάλῃ δηλαδή τίς καμῆλες μέσα σέ ἐκεῖνο τόν ἱερό ναό, ἀλλά ἀφου τούς ἀπειλῆσε μέ βαρῦ τρόπο, διέταξε νά τίς βάλουν μέσα στόν ναό.

Ὅταν οἱ ὑπηρέτες του ἐξετέλεσαν τήν διαταγή, οἱ καμῆλες πέθαναν μόλις ἐμπῆκαν στόν ναό. Βλέποντας ὁ βάρβαρος αὐτήν

ἀκριβῶς τήν θαυματουργία, ἐθαύμασε τήν δύναμι τοῦ ἀγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καί διέταξε τούς ὑπηρέτες του νά βγάλουν τίς νεκρές καμῆλες ἔξω ἀπό τόν ναό καί ἀπό τήν αὐλή τοῦ ναοῦ καί νά τίς πετάξουν κάπου μακριά.

Ἄφου ἔγιναν αὐτά, ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς ἀγίας προσκομιδῆς καί ἦλθε ὁ ἱερεύς νά προσφέρῃ τήν ἀναίμακτη θυσία πρὸς τόν Κύριο καί Θεό μας. Ὁ βάρβαρος ἐκεῖνος ἄρχοντας παρακολουθοῦσε ἀπό ψηλά, τί πρόκειται νά κάνῃ ὁ ἱερεύς μέσα στό ἱερό Βῆμα. Ὁ δέ εὐσπλαγχνος καί ἐλεήμων Θεός, ὁ πολυέλεος καί ἀπείρωσ οἰκτίρμων, τοῦ ἄνοιξε τά μάτια τῆς ψυχῆς νά δῇ τί τεράστιο καί φοβερό συμβαίνει στήν προσκομιδή καί στήν Θεία Λειτουργία.

Ὅταν ἄρχισε ὁ ἱερεύς στήν ἀγία Πρόθεσι νά προσκομίζῃ τίς προσφορές τῶν θείων δώρων, ἔβλεπε ὁ βάρβαρος τόν ἱερέα νά θυσιάζῃ ἓνα Παιδί καθισμένο πάνω στήν ἀγία Πρόθεσι. Ἐβλεπε φανερά τόν ἱερέα νά θυσιάζῃ τό Παιδί καί νά χύνη τό αἷμα του μέσα στό ἅγιο Ποτήριο, νά τεμαχίζῃ τό Σῶμα Του σέ πολλά λεπτά μέρη καί νά τά τοποθετῇ στόν ἅγιο Δίσκο.

Ὁ βάρβαρος τότε θύμωσε πάρα πολύ κατά τοῦ ἱερέως.

Ὅταν ἄρχισε ἡ Θεία Λειτουργία καί πλησίαζε ἡ ὥρα νά ψαλῆ ὁ Χερουβικός ὕμνος, ἔβλεπε ὁ Σαρακηνός ὅτι ὁ ἱερεύς σήκωσε ἀπό τήν ἀγία Πρόθεσι τόν ἱερό Δίσκο γεμάτο μέ τά μέλη τοῦ Παιδιοῦ καί τό ἅγιο Ποτήριο γεμάτο μέ τό θεῖο Αἷμα. Τά τοποθέτησε μάλιστα πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα καί τά ἐκάλυψε μέ τό ἱερό καλυμμάτιο.

Ὅταν ἔφθασε ὁ καιρός νά μεταδοθοῦν τά θεῖα Μυστήρια στόν λαό, ἔβλεπε ὁ Σαρακηνός νά μεταδίδονται ἡ Σάρκα τοῦ Παιδιοῦ καί τό Αἷμα Του. Βλέποντας αὐτά ὁ Σαρακηνός ἐθαύμαζε καί ἐξεπλήττετο.

Όταν ο ιερέυς τελείωσε τήν Θεία Λειτουργία, πήρε τά καλύ-
τερα πρόσφορα καί τά προσέφερε στόν ἄρχοντα τῶν Σαρακηνῶν.

Βλέποντας ἐκεῖνος τά πρόσφορα, εἶπε αὐστηρά στόν ἱερέα
σέ ἀραβική διάλεκτο: “–Τί εἶναι αὐτά;” Ὁ δέ ἱερέυς τοῦ ἀπάντησε:
“–Αὐτοί εἶναι ἄρτοι καθαροί, ἀπό τούς ὁποίους πήρα καί λει-
τούργησα στόν Κύριο καί Θεό μου”.

Ὁ Σαρακηνός μέ πολύ θυμό καί πικρία τοῦ ἀπεκρίθη: “–Ἄπο
αὐτά πήρες καί λειτούργησες, μιᾶρέ καί ἀκάθαρτε; Δέν σέ ἔβλεπα
ἐγώ πῶς μέ τρόπο ἔσφαξες τό Παιδί καί ἔχυσες μέσα στό Ποτή-
ριο τό αἷμα Του; Πῶς κατέκοψες τό Παιδί σέ πολλά μέρη, τά
ὁποῖα τοποθέτησες ἐπάνω στόν δίσκο, καί πῶς μετέδωσες στά
στόματα ὄλων αὐτῶν πού σέ ἐπλησίασαν κρέας ποτισμένο μέ
Αἷμα; Δέν σέ ἔβλεπα νά τά κάνης ὅλα αὐτά, μιᾶρέ καί φονιά;”

Ἄκουοντας αὐτά ὁ ἱερέυς ἐξεπλάγη γιά τό παράξενο τοῦ θαύ-
ματος. Ἄφου ἔπασσε φοβισμένος στήν γῆ, κράτησε τά πόδια τοῦ
βαρβάρου λέγοντας: “–Εὐλογητός ὁ Θεός πού δημιούργησε τόν
οὐρανό καί τήν γῆ. Διότι αὐτά ἀκριβῶς πού μου λές, οὐδέποτε
ἀξιώθηκα νά τά δῶ. Πιστεύω στόν Θεό μου πῶς ἐσύ εἶσαι μεγά-
λος ἄνθρωπος, διότι ἀξιώθηκες νά γίνης θεατής τέτοιου φρικτοῦ
μυστηρίου, καί ὅτι σέ ἔχει συγκαταριθμήσει στους σεσωσμένους”.

Ὁ Σαρακηνός ἀποροῦσε μέ τά λόγια πού ἄκουγε. Καί ἀποκρι-
νόμενος εἶπε: “–Δέν εἶναι ἔτσι ὅπως εἶδα τά γεγονότα;” Ὁ δέ
ιερέυς τοῦ εἶπε: “–Ναί, κύριέ μου, ἔτσι εἶναι ἡ πραγματικότητα.
Πιστεύουμε ὅτι ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος, τόν ὁποῖο προσκομίζουμε,
ἀληθινά εἶναι τό σῶμα καί αἷμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,
τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά τήν θεωρία αὐτήν πού εἶδες, ἐγώ ὁ
ἐλάχιστος δέν ἀξιώθηκα ποτέ νά δῶ. Μάρτυς μου εἶναι ὁ Χριστός,
ὁ ὁποῖος μέλλει νά κρίνη τήν οἰκουμένη μέ δικαιοσύνη. Πιστεύω

ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος μέγας, διότι ὁ Κύριος καί Θεός σέ ἀξίωσε
νά δῆς τέτοιο μυστήριο. Διότι, αὐτό τό ὑπερένδοξο μυστήριο
ἔβλεπαν οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι καί θαυμαστοί Πατέρες τῆς Ἐκκλη-
σίας, πού εἶναι φωστῆρες καί διδάσκαλοι, ὅπως ὁ θεσπέσιος
καί μέγας Βασίλειος, ὁ θεολόγος Γρηγόριος καί ὁ φωστήρας
τῆς Οἰκουμένης Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὡς ὑπεράξιοι ὑπηρέτες
καί λάτρεις τοῦ Χριστοῦ. Ἐγώ δέ, ὅπως σοῦ εἶπα, ἐπειδή εἶμαι
ἀμαρτωλός δέν ἀξιώθηκα νά δῶ αὐτό τό μυστήριο. Ἀλλά ἔβλεπα
μπροστά μου ἄρτο καί οἶνο”.

Ἄκουοντας αὐτά ὁ Σαρακηνός καί ἔκθαμβος γενόμενος, ἔσκυ-
ψε κάτω τό κεφάλι του καί συλλογιζόταν γιά πολλή ὥρα. Μετά,
ἀφου σήκωσε τό κεφάλι, διέταξε τούς ὑπηρέτες του νά ἀποχω-
ρήσουν. Λέγει δέ στόν ἱερέα: “–Θεωρῶ καί πληροφοροῦμαι ὅτι
ἡ πίστις τῶν χριστιανῶν εἶναι μεγάλη. Ἀλοίμονο σέ μένα, διότι
ὅλη μου τήν ζωή τήν ἐπέρασα στά μάτια, δηλαδή στήν βρωμερή
θρησκεία τῶν Σαρακηνῶν. Ἀλλά βάπτισέ με, ἄν εἶναι θέλημα
Θεοῦ, ὥστε ἀπό τώρα καί εἰς τό ἐξῆς νά λατρεύσω Κύριον τόν
Θεόν μέ καθαρή συνείδηση”.

Τοῦ εἶπε τότε ὁ ἱερέυς: “–Δέν τολμῶ νά κάνω κάτι τέτοιο,
κύριέ μου. Διότι ἐσύ εἶσαι ἕνας ἀπό τούς πῖο μεγάλους ἄρχοντες
καί ὁ θεῖος σου εἶναι βασιλεὺς τῆς Συρίας. Ἄν σέ βαπτίσω,
φοβᾶμαι ὅτι καί ἐμεῖς θά φονευθοῦμε καί οἱ Ἐκκλησίες μας θά
γκρεμισθοῦν. Ἀλλά, ἐάν θέλῃς μέ ὅλη σου τήν ψυχή νά βαпти-
σθῆς, ἀφου διαφύγης κρυφά ἀπό τούς ἀνθρώπους σου, πήγαινε
στόν πατριάρχη τῶν Ἱεροσολύμων. Αὐτός θά σέ βαπτίσῃ”.

Ἄφου εἶπε αὐτά τά λόγια ὁ ἱερέυς, τόν ἐχαιρέτησε ὁ Σαρακηνός
καί ἔφυγε ἀπό τόν ναό. Πῆρε κατόπιν καί φόρεσε ἕνα τρίχινο
ἱμάτιο. Σηκώθηκε τήν νύκτα, διέφυγε κρυφά ἀπό τούς ἀνθρώπους

του καί πῆγε πρὸς τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης. Ἐφοῦ μπῆκε στό κτίριο τοῦ Πατριαρχείου, ἔπεσε στά πόδια τοῦ Πατριάρχου καί τοῦ εἶπε: “—Δές, ἅγιο Δέσποτα, μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ ἔχω γίνει χριστιανός. Τί πρέπει νά κάνω γιά νά ἔλεθῆ ἡ ταπεινή μου ψυχή;”

Ἐφοῦ ὁ Πατριάρχης τόν ἐβάπτισε εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μετά τήν ὀγδόη ἡμέρα τοῦ εἶπε: “—Ἄν θέλῃς νά γίνῃς τέλειος καί νά σωθῆς, πήγαινε στό Ὅρος Σινᾶ. Ἐκεῖ ὑπάρχει μοναστήρι, μέσα στό ὁποῖο κατοικοῦν μοναχοί. Μέ αὐτούς νά συγκατοικήσῃς, ἀφοῦ λάβῃς καί τό ἅγιο καί ἀγγελικό σχῆμα τῶν μοναχῶν, γιά νά ἀξιωθῆς μαζί τους τῆς Οὐρανίου Βασιλείας”.

Ἐφοῦ ἄκουσε αὐτά τὰ λόγια ὁ Σαρακνός, πορεύθηκε πρὸς τό Ὅρος Σινᾶ μέ πολλή χαρά καί εὐλάβεια. Πῆγε στό μοναστήρι καί ἔλαβε τό μέγα σχῆμα τῶν μοναχῶν. Ἐμεινε μάλιστα ἐκεῖ τρία χρόνια καί ἔμαθε τό ψαλτήρι. Μόλις συμπληρώθηκαν τὰ τρία χρόνια, ζήτησε ἄδεια ἀπό τόν ἡγούμενο τῆς Μονῆς νά τόν ἀφήσῃ νά πάῃ στόν ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἦταν προϊστάμενος στόν ἱερό ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ ἡγούμενος δέχθηκε τήν αἴτησή του καί τόν ἀπέλυσε.

Ἐφοῦ ἦλθε στόν ναό τοῦ πανενδόξου μάρτυρος Γεωργίου καί προσευχήθηκε, ἔπεσε στά πόδια τοῦ ἱερέως ἐκείνου καί τοῦ εἶπε: “—Γνωρίζεις, πάτερ τίμιε, ποιός εἶμαι;” Ὁ δέ ἱερεύς εἶπε: “—Ὁ Θεός γνωρίζει, αὐτός ἐξετάζει καί δοκιμάζει τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων”. Λέγει ὁ Σαρακνός: “—Ἐγώ εἶμαι ὁ ἀνιψιός τοῦ Οὐμηρηνῆ, ὁ ὁποῖος ἦμουνά στό κῶρο τῶν κατακουμένων τοῦ ναοῦ αὐτοῦ καί εἶδα τήν φρικτή ἐκείνη ὀπτασία. Δές, μέ τήν Χάρι τοῦ Χριστοῦ καί μέ τίς δικές σου εὐπρόσδεκτες προσευχές ἔχω

γίνει χριστιανός καί μοναχός. Ἐχω ὅμως καί ἄλλη ἐπιθυμία, γιά τήν ὁποία ἦλθα κοντά σου. Γιά τόν Χριστό, μή ἀμελήσῃς νά ἐκπληρώσῃς τήν ἐπιθυμία μου”.

Ὁ ἱερεύς ἀκούοντας αὐτά ἐδόξασε τόν Θεό καί ἐθαύμασε, βλέποντας τόν πρῶν λύκο νά ἔχῃ γίνει πρατότατο πρόβατο.

Τοῦ εἶπε ὁ μοναχός: “—Ποθῶ πολύ νά δῶ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ ἱερεύς τοῦ εἶπε: “—Ἐάν ἐπιθυμῆς νά δῆς τόν Δεσπότη καί Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, πήγαινε πρὸς τόν θεῖο σου τόν βασιλέα καί ὁμολόγησε μπροστά σέ ὄλους τούς Σαρακνούς, ὅτι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Δεσπότης καί Δημιουργός ὅλης τῆς κτίσεως, ὅτι πρῖν ἀπό τούς αἰῶνες συμβασιλεύει μέ τόν Πατέρα καί ὅτι στίς ἔσχατες ἡμέρες γιά τήν δική μας σωτηρία σαρκώθηκε ἀπό τήν ἁγία καί ἀειπάρθενο Θεοτόκο Μαρία, ὅτι ἐτέλεσε θαύματα πού ὑπερβαίνουν κάθε νοῦ, ὅτι σταυρώθηκε γιά μᾶς, ἐτάφη καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τήν τρίτη ἡμέρα, ὅτι ἀναλήφθηκε στους οὐρανούς μέ δόξα καί πάλιν θά ἔλθῃ γιά νά κρίνῃ ζῶντες καί νεκρούς”.

Ἐχοντας λοιπόν αὐτά τὰ λόγια τοῦ ἱερέως ὁ μοναχός ὡς ἐφόδιο, πῆγε πρὸς τόν θεῖο του. Ὅταν κατά τὰ βαθειά μεσάνυκτα ἔφθασε στόν πύργο, στό μέρος ὅπου συνήθιζαν νά ἔρχονται Σαρακνοί, ἐφώναξε: “—Ἐλᾶτε ἐδῶ Σαρακνοί, διότι ἔχω κάτι νά σᾶς πῶ”.

Ἐπειδὴ ἦταν νύκτα, ἡ φωνή του ἀκουγόταν παντοῦ. Ξύπνησαν οἱ Σαρακνοί καί ἄρχισαν νά συναθροίζονται μέ λαμπάδες καί φῶτα στόν πύργο, γιά νά δοῦν τό δράμα. Ἐφοῦ μπῆκαν στόν πύργο καί εἶδαν τόν μοναχό, ρωτοῦσαν νά μάθουν τί τοῦ συνέβῃ. Ὁ δέ μοναχός τούς εἶπε: “—Ἄν μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι θά μοῦ δώσετε χρήματα, θά σᾶς δεῖξω πού εἶναι ὁ ἀνιψιός τοῦ Οὐ-

μηρμνῆ, αὐτός ὁ ὁποῖος ἔφυγε καί εἶναι καμένος μέχρι τώρα”. Αὐτοὶ εἶπαν πρὸς τὸν μοναχό: “—Ἄν μᾶς τὸν φανερώσης, θά σου δώσουμε πολὺ χρυσάφι, ὅσο θέλεις”. Ὁ μοναχὸς τοὺς εἶπε: “—Πάρτε με στὸν Οὐμηρμνῆ καί ἐγὼ θά σᾶς δείξω ποῦ εἶναι ὁ ἀνιψιὸς του”.

Μόλις αὐτοὶ τὸν ἄκουσαν νά λέει τέτοια λόγια, τὸν ἄρπαξαν μέ βία καί τὸν ἔφεραν στὸν Οὐμηρμνῆ μέ πολλή χαρά λέγοντάς του ὅτι αὐτός ὁ μοναχὸς γνωρίζει ποῦ εἶναι ὁ ἀνιψιὸς σου. Ὁ Οὐμηρμνῆς ἐρώτησε μέ βαρβαρική διάλεκτο: “—Ποῦ εἶναι ὁ ἀνιψιός μου;”

Ὁ μοναχὸς ἀποκρίθηκε: “—Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀνιψιός σου. Ἄφοῦ ἔγινα χριστιανός, πιστεύω στὸν Πατέρα, τὸν Υἱό καί τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν μία θεότητα. Ὁμολογῶ ἐπίσης τὸν ἕνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό πού σαρκώθηκε ἀπὸ τὴν ἁγία καί ἀειπάρθενο Θεοτόκο Μαρία. Αὐτὸν πού ἔκανε μέσα στὸν κόσμον φοβερὰ καί μεγάλα θαύματα. Πού σταυρώθηκε, ἐτάφη, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἀνελήφθη σιτοῦς οὐρανοῦς καί πάλι θά ἔλθῃ μετὰ δόξης γιὰ νά κρίνῃ τὰ πάντα”.

Ἀκούγοντας αὐτὰ ὁ Οὐμηρμνῆς καί μένοντας ἔκπληκτος, εἶπε στὸν ἀνιψιό του: “—Τί γίνεται μέ σένα, ταλαίπωρε; καί γιατί ἐγκατέλειψες τὴν δική μας θρησκεία πού ἔχομε ἐκ προγόνων, τὸν ἄπειρο πλοῦτο καί κάθε ἄλλη δόξα καί φαντασία καί ζῆς σάν φτωχὸς φορῶντας βρώμικα καί τρίκινα ροῦχα, περιπλανώμενος ἀπὸ ἐδῶ καί ἀπὸ ἐκεῖ; Ἔλα πίσω σ’ ἐμᾶς καί ὁμολόγησε τὸν προφήτη Μωάμεθ, ὁ ὁποῖος ἔδωσε σέ μᾶς, σὶτό γένος τῶν Σαρακηνῶν, πάρα πολλὰ ἀγαθὰ”.

Ὁ δὲ μοναχὸς τοῦ εἶπε: “—Ὅσα εἶχα ὅταν ἤμουν Σαρακηνός, ἦσαν ὅλα μερίδα καί κληρονομία τοῦ διαβόλου, ἐνῶ αὐτὰ πού

βλέπεις ὅτι φορῶ εἶναι δόξα καί καύχημά μου καί ἀρραβώνας τῆς μελλούσης αἰωνίου δόξης. Παραδίδω σὶτό ἀνάθεμα τὴν θρησκεία τῶν Σαρακηνῶν καί τὸν ψευδοπροφήτη Μωάμεθ, ὁ ὁποῖος σᾶς ἐπλάνησε”.

Μόλις ἄκουσε λοιπὸν αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Οὐμηρμνῆς, σάν νά ἔδειξε συμπάθεια εἶπε πρὸς τὸν ἀνιψιό του: “—Σταμάτα, παῦσε καί μὴν ὑβρίζης τὴν θρησκεία μας. Βγάλτε τον ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ συνεδρίου”.

Οἱ δὲ συμπάρεδροι τοῦ Οὐμηρμνῆ ἄρχοντες ἀπεκρίθησαν: “—Ἀπολύεις αὐτὸν πού ἀναθεματίζει τὴν θρησκεία καί τὸν μέγα προφήτη μας, αὐτὸν πού εἶναι ἄξιος μυρίων θανάτων; Καί ἐμεῖς λοιπὸν θά γίνουμε χριστιανοὶ καί θά ἀρνηθοῦμε τὴν πατροπαράδοτη θρησκεία μας”.

Βλέποντας τότε τὴν στάση (ἐπανάσταση) τῶν ἀρχόντων καί φοβούμενος μήπως ἐπαναστατήσουν ὅλοι οἱ ὑπάκοοί του ἐναντίον του, διέταξε νά κάνουν ὅ,τι θέλουν στὸν ἀνιψιό του. Σηκώθηκαν τότε ὅλοι μαζί τρίζοντας τὰ δόντια τους ἐναντίον τοῦ ἀνιψιοῦ τοῦ Οὐμηρμνῆ, τὸν ἄρπαξαν καί τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καί τὸν λιθοβολοῦσαν.

Αὐτός, ὁ πρῶν Σαρακηνός καί τώρα μοναχός καί μάρτυς, ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥσπου ἐτελείωσε τὴν καλή ὁμολογία. Ἔτσι μέ πολλή παρρησία πῆγε πρὸς τὸν ποθούμενο Χριστό.

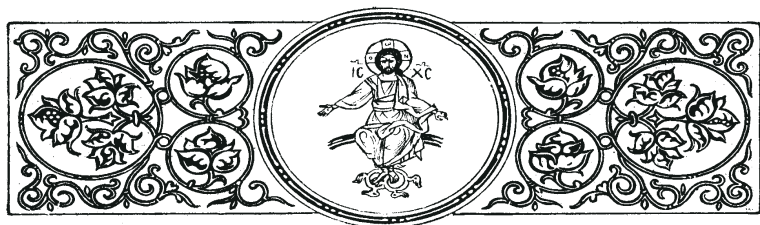
Τὸ ἅγιο λείψανο ἔμεινε γιὰ πολὺ χρονικὸ διάστημα παραμεινένο κάτω ἀπὸ τὶς πέτρες. Πάνω ἀπὸ τὴν σορὸ του κατὰ τὴν διάρκεια ὅλης τῆς νύκτας ἔλαμπε ἕνα ὑπέρλαμπρο ἀστὲρι ὥσπου νά ξημερώσῃ. Οἱ Σαρακηνοὶ πού ἔβλεπαν αὐτὸ τὸ φρικτὸ θαῦμα, ἀποροῦσαν.

Κατόπιν, διέταξε ὁ Οὐμηρμνῆς μερικούς χριστιανούς νά μετακομίσουν τό ἅγιο λείψανο τοῦ ἀνιψιοῦ του ἀπό τίς πέτρες καί νά τό ἐνταφιάσουν ὅπως ἔπρεπε σ' ἓνα ὄσιο. Ἄφου ἐξετέλεσαν οἱ χριστιανοί τήν διαταγή, βρῆκαν τό ἅγιο λείψανο σῶον, ἀκέραιο, νά ἀναδίδη ἄρρητη καί ἄφατη εὐωδία. Τό ἐκήδευσαν σεπτῶς ψάλλοντας ὕμνους καί ψαλμούς καί τό ἐνταφίασαν σέ ἐπίσημο τόπο, δοξάζοντας τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό καί τόν θεράποντά Του ἅγιο τροπαιοφόρο Γεώργιο.

[Ἀπό τόν Συναξαριστή τοῦ Κ. Δουκάκη, Ἀθῆναι 1892]

Ἐπίδοσις στήν νεοελληνική: μ.Ν.Γ.

ΝΟΗΤΗ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΘΕΟΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

Ἄρχιμ. Δαμασκηνοῦ Κατρακούλη
Καθηγουμένου Ἱ. Μονῆς Ἀγίας Παρασκευῆς
Μαζίου

Θά ἀναφερθοῦμε ἐν ὀλίγοις, ἀφ' ἑνός μὲν, εἰς τόν Ἄπειρον καί ἀσύλληπτον διὰ τήν ἀνθρωπίνην νόησιν Θεόν, ἀφ' ἑτέρου δέ, εἰς τό πεπερασμένον ὄν, τόν ἄνθρωπον, καί τήν δυνατήν μεταξύ αὐτῶν κοινωνίαν.

Ἡ παναγαθότης τοῦ Θεοῦ ἐχάρισεν εἰς τό πλασθέν δημιούργημα Του, τόν ἄνθρωπον, τό κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Αὐτοῦ, ὅπως τό πλάσμα χάριτι θείᾳ καί ἀνθρωπίνῃ προσπαθειᾷ ὁμοιωθῆι πρὸς Αὐτόν θείᾳ συγκαταβάσει.

«Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωαν. 4, 24). Ἡ ὅλη πνευματική ὑπαρξις τοῦ ἀνθρώπου ἀξιοῦται τῆς θείας συνομιλίας διὰ μέσου ἀκραδάντου πίστεως καί προσευχῆς. Ὁ πιστός ὁμιλεῖ πρὸς τόν Θεόν, καί ὁ Θεός ἀναπαύει αὐτόν διὰ τῶν ἐνεργειῶν του.

Ἀναφερόμενος ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς εἰς τό θέμα τῆς προσευχῆς, ἀναφέρει τά ἑξῆς: «Ἐν τῇ προσευχῇ ὁ ἡμέτερος νοῦς ἔξω ἑαυτοῦ γίνεται καί ἐνοῦται τῷ Θεῷ, καθ' ὅτι καί ὁ Θεός σμιχρύνει ἑαυτόν καί ἔξω ἑαυτοῦ γενόμενος ἐνοῦται τῷ καθ' ἡμᾶς

νώ, ἀλλά συγκαταβάσει χρώμενος». Ὡστε ἐν τῇ συνειδητῇ προσευχῇ ἔχομεν ὄχι ἀπλῶς ἕμμεσον ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἄμεσον Θεοκοινωνίαν.

Θά ἀναφερθῶ ἐν συντομίᾳ ὄχι εἰς γνωσιολογικάς θεωρίας, ἀλλ' εἰς ἀποφατικάς καί πνευματικάς ἀναβάσεις, μέ τρόπον παραβολικόν, ἀποφατικόν καί μετὰ παραλληλισμῶν. Ὅταν ἀναφερόμεθα εἰς τά Θεῖα, ἀναφερόμεθα διὰ μέσου παραβολῶν, τύπων καί συμβόλων, καί δι' αὐτῶν εἰσερχόμεθα εἰς τήν οὐσίαν τῶν πραγμάτων, τῶν γεγονότων, ὄχι εἰς τήν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἔμφυτος εἰς τήν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν στιγμήν ὅπου ὁ Θεός ἐνεφύσησεν εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἀδάμ πνεῦμα ζωῆς καί τό θεῖον ἐμφύσημα ἐδημιούργησεν ἀθάνατον ψυχῆν, ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ μένει ἐφαπτομένη ἐν τῇ νοητικῇ ἀνθρωπίνῃ ὑπάρξει. Ἀπόδειξιν τούτου ἀποτελεῖ τό γεγονός ὅτι, παρ' ὅλην τήν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ἐν τούτοις, ἐκτός τῶν προπατόρων, ὅλαι αἱ προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, Προφῆται καί λοιπά ἱερά πρόσωπα, ἀνέμενον τήν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, τῆς ὑποσχέσεως τῆς ἀπολυτρώσεως διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου Μεσσίου, Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τό πρωτευαγγέλιον: «Αὐτός σου τηρήσει κεφαλῆν, καί σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν» (Γεν. 3, 15). Ὁ δέ ὑπόλοιπος κόσμος, τόν ὁποῖον ἡ ἁμαρτία διέφθειρε καί ἔκανε αὐτόν νά χάσῃ τήν ὁδόν τῆς ἀληθείας πρὸς τόν Θεόν καί Δημιουργόν του, ἐτράπη εἰς ἀνυπάρχτους θεότητος καί εἰδωλολατρείας· δεῖγμα τούτο, ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ παραμένει ἀνεξάλειπτος εἰς τόν ἄνθρωπον.

Ἄπαντες οἱ Προφῆται καί Θεοφιλεῖς ἄνθρωποι ἐμήνουν εἰς τόν κόσμον τήν μετάνοιαν, τήν ἐπιστροφὴν εἰς τόν ἀληθινόν Θεόν, λέ-

γοντες: μετανοείτε· ὁ δὲ τελευταῖος προφήτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς Νέας, τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, προσέθεσε καὶ τό ἐξῆς: “Μετανοείτε, ἤγγικε γάρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν”, καθ’ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἤδη εἶχεν ἔλθει. “Οἶδαμεν δέ”, λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, “ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἤκει καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν· καὶ ἐσμεν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ. Οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς Θεός, καὶ ζωὴ αἰώνιος” (Α’ Ἰωάν. 5, 20). Καὶ “Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ” (Ἰωάν. 1, 12). Ἐπίσης καθὼς ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, “ὁ Θεὸς παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν, διότι ἔστησεν ἡμέραν, ἐν ἣ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὤρισε, πίστιν παρασχῶν πᾶσιν, ἀναστήσας αὐτόν ἐκ νεκρῶν” (Πράξ. 17, 30-31). Παραγγέλλει λοιπὸν πίστιν εἰς τὸν Ἀναστάντα καὶ Κριτὴν ζώντων καὶ νεκρῶν, Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἀκολούθως καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπαναλαμβάνει τό “μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ” (Μάρκ. 1, 15)· νὰ μετανοοῦμεν καὶ νὰ πιστεύωμε εἰς τὸν λόγον Του, καὶ νὰ τηροῦμεν τὰς ἐντολάς Του, διότι οὕτω φανεροῦται ἡ ἀγάπη μας πρὸς Αὐτόν. Ὅταν ἔχωμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐνώπιόν μας καὶ τηροῦμεν αὐτόν ἀνά πᾶσαν στιγμὴν, ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ θαλάμου τοῦ καταγωγίου ἡμῶν καὶ εἰσέρχεται τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Τηρουμένων τῶν θείων ἐντολῶν ὑφ’ ἡμῶν, μεταβάλλεται τό σκοτεινὸν καταγώγιον εἰς φωτεινὸν καταγώγιον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῆς Ἀθανάτου Σοφίας, ὅπερ ἐστὶν ὁ Θεός, ὅστις ἀναπαύεται εἰς καθαρὰς καρδίας. Ἐπειτα, ἐγείρεται ὁ ἀναστημένος

ἄνθρωπος τῆς μετανοίας, μέ ἀγαθὰς προαιρέσεις πρὸς τήρησιν τῶν θείων ἐντολῶν καὶ ἀπόκτησιν ἀρετῶν, ὡς ἀνθοφόρος βλαστός πρὸς καρποφορίαν. Βλαστός εἶναι ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις τοῦ πιστοῦ καὶ ἄνθος ἡ θετικὴ ἢ ἀρνητικὴ στάσις τοῦ ἐναντι τῶν δοκιμασιῶν. Τὰ ἄνθη τῶν δένδρων, διὰ νὰ δέσουν τοὺς καρπούς των, χρειάζονται, ὡς γνωρίζομεν, καταλλήλους καιρικὰς συνθήκας· ὡσαύτως καὶ διὰ τὰς ἀρετὰς χρειάζονται αἱ δοκιμασίαι τῆς ζωῆς, καθ’ ὅτι ἀρεταὶ μὴ δεδοκιμασμένα εἶναι νόθοι. Τὸ ἄνθος τοῦ βλαστοῦ τῆς ἀγαθῆς προαιρέσεως ἔχει ἓνα ἐρώτημα ἐπάνω γραμμένον: “ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων”; (δηλ. υἰείας, ἀναπαύσεων, οικονομικῶν ἀνέσεων, ἐπαίνων, δόξης κ.λπ.); Θὰ ἀπαντήσωμεν θετικὰ εἰς τὸν Κύριον, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ναὶ Κύριε, Σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ Σε, δόξα σοι ὁ Θεός: ἢ θὰ ὀλιγοψυχήσωμε ἀρνούμενοι τὴν δοκιμασίαν πρὸς ἀγιασμόν; Ἐάν ἡ ἀπάντησίς μας θὰ εἶναι θετικὴ, δηλαδή ναί: Σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ Σε, ἐπάνω ἀπ’ ὅλους καὶ ὅλα, τότε δένει ὁ καρπὸς τῆς ἀρετῆς. Εἰδικώτερον αἱ ἀρεταὶ δοκιμάζονται κατὰ τὴν περίοδον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὡς λέγουσιν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες ταύτην ὀνομάζουσι στάδιον τῶν ἀρετῶν. Εἶναι παρατηρημένον εἰς τὸν χώρον τῆς Ἐκκλησίας ὅτι τότε οικονομικῶς παραχωροῦνται πολλοὶ πειρασμοὶ πρὸς δοκιμασίαν τῆς ἀρετῆς.

Ὅταν τὸν καλὸν ἀγῶνα τελέσωμεν καὶ τὰς ἀρετὰς βιώσωμεν, λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, ἐκφέεται ὁ στάχυς τῆς ζωῆς μας μεμεστωμένος ταῖς ἀρεταῖς. Τότε ὁ πιστὸς χριστιανὸς στέκει εὐάρεστος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ προσκυνεῖ Αὐτόν ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ. Ἐν συνεχείᾳ ἀρχίζει τὰς πνευματικὰς ἀναβάσεις, εἰς τοὺς πνευματικὸς ἀσκέτους ὁρόφους, ὅπως ἀναφέρουν οἱ Πατέρες. Λέγονται ἄσκειοι ὄροφοι, διότι ἕκαστον πνευματικὸν ἀνέβασμα εἰς

τήν κλίμακα τῆς πνευματικῆς προόδου καί θεολογικῆς ἐντρύφησης γενῶν ἐντός τοῦ ἀνθρώπου τήν ὁρμήν πρὸς περιχώρησιν ἐν Θεῷ καί διείσδυσιν, τό δυνατόν, εἰς τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Αἰσθάνεται τότε ὁ πιστός τήν ἀνάγκην νά σπάσῃ τούς φραγμούς καί τά σύνορα τοῦ πεπερασμένου καί νά πηδήσῃ εἰς τό ὑπερπέραν. Ὅπως ἀκριβῶς τό πτηνόν δοθείσης εὐκαιρίας φεύγει ἐκ τοῦ στενοῦ κλωβίου εἰς πράσινον δάσος καί ἀνοιξιάτικην ἀνθοφόρον πεδιάδα καί οὐδέποτε διανοεῖται τήν ἐπιστροφὴν εἰς τόν στενόν χῶρον τοῦ κλωβίου, οὕτω συμβαίνει καί εἰς τόν πνευματικόν χῶρον. Δηλαδή ὁ χριστιανός εὕρισκει τήν θύραν διὰ τῆς ὁποίας θά εἰσέλθῃ εἰς τόν ἐλεύθερον καί θεοειδῆ ὀρίζοντα, τόν Χριστόν: “Εγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι’ ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται καί εἰσελεύσεται καί ἐξελεύσεται, καί νομὴν εὐρήσει” (Ἰωαν. 10, 9), λέγει ὁ Κύριος· καί μόνον “ἐάν οὖν ὁ Υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε” (Ἰωαν. 8, 36). Ἡ θύρα λοιπόν εἶναι ὁ Χριστός· ἡ πίστις εἰς τόν Χριστόν. Διὰ τοῦ Ἰησοῦ λοιπόν εἰσέρχεται ὁ πιστός εἰς τόν θεῖον χῶρον, τόν θεοειδῆ καί χριστοειδῆ ὀρίζοντα, ἐρευνῶν ὅπως ἐπιτύχῃ τόν καλόν μαργαρίτην, τόν Χριστόν, τῇ ἐπιστασίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καθ’ ὅτι “οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ”. Ἐκεῖ ἄρχονται αἱ πνευματικαὶ ἐργασίαι τοῦ πιστοῦ καί θεοφιλοῦς ἀνθρώπου, ἔχοντος ἐν τῷ νοῦ τόν Θεόν καί ἐν τῇ καρδίᾳ τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Τότε ἐκάστη πρακτικὴ ἐνέργεια τῆς ζωῆς ἀποφατικοποιεῖται εἰς ἐπίβασιν θεωρίας· ἀποκτᾶ ὁ πιστός τήν ἀποφατικὴν θεώρησιν τοῦ οὐρανοῦ κόσμου, ἐρχόμενος εἰς ἄμεσον ἐπαφήν μετ’ αὐτοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Διότι τῇ ἐπιστασίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ,τιδήποτε ἀνήκει εἰς τόν οὐράνιον ἢ ἐπίγειον κόσμον καθίσταται γνωστόν εἰς τόν ἄνθρωπον.

Δέν ἀρκεῖται εἰς τοῦτο μόνον ὁ θεοφιλής, ἐπιθυμεῖ νά ἀνέλθῃ ὑψηλότερα. Ἔχει ἐφόδια τὰς δύο μεγάλας ἀρετάς, τήν ταπεινοφροσύνην καί ὑπακοήν. Αὗται ἐλευθερώνουν τοῦτον καθέτως καί ὀριζοντίως· καθέτως μὲν πρὸς τόν Θεόν, καθ’ ὅτι οὗτος ὡς ταπεινόφρων ἔχει ἐλεηθῆ παρὰ Θεοῦ καί τυγχάνει ἐλεύθερος συνειδησιακοῦ ἐλέγχου, ὥστε ἐλευθέρως διαλέγεται μετὰ τοῦ Θεοῦ· ὀριζοντίως δέ πρὸς τούς ἀνθρώπους, διότι ἀγαπᾶται ὑφ’ ὅλων, ἀκόμη καί ὑπὸ τῶν ἀγρίων ζώων. Μὴ ὑπαρχουσῶν τῶν δύο ἀρετῶν, ταπεινοφροσύνης καί ὑπακοῆς, οὐδεμία ἴσταται ἀρετῆ. Καί ὅταν λέγομεν ὑπακοήν, ἐννοῦμεν κατὰ πρῶτον ὑποταγὴν εἰς τόν Θεόν καί εἰς τόν θεῖον Νόμον Του, εἰς τήν Ἐκκλησίαν, εἰς τόν Ἐπίσκοπον, εἰς τούς γονεῖς, εἰς τούς διδασκάλους καί γενικῶς εἰς τούς ἀνωτέρους, διὰ τῶν ὁποίων ἐκπληροῦται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὗται αἱ δύο προαναφερόμεναι ἀρεταί, ἡ ταπεινότης καί ἡ ὑπακοή, ὡς δύο πτέρυγες μᾶς ἐπιβιβάζουν εἰς τό διαστημόπλοιο τῆς προσευχῆς, διὰ νά διανύσωμεν τήν νοητὴν διαστημικὴν πορείαν. Δι’ αὐτῆς θά ἀποβιβασθῶμεν εἰς τόν ἐν οὐρανοῖς Θεῖον χῶρον τῆς πανηγύρεως τῶν πρωτοτόκων, τόν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀναφερόμενον. Τό διαστημόπλοιο, τό ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κατασκευασθέν, διανύει ὠρισμένας χιλιάδας χιλιόμετρα, καί ἔπειτα παύει νά κινῆται. Τό διαστημόπλοιο ὅμως τῆς προσευχῆς διανύει ἀστραπιαίως ἄπειρα ἔτη φωτός, καί μᾶς ἀποβιβάζει εἰς τόν προαναφερθέντα χῶρον τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ ὅλος ὁ οὐράνιος κόσμος τῶν Ἀγγέλων καί Ἁγίων, ἀγαλλόμενος εὐφροσύνης, δοξάζει τόν Τρισυπόστατον Θεόν, μὴ παραιτούμενος τῆς δοξολογίας καί εὐχαριστίας πρὸς Αὐτόν. Εἰδικώτερον δέ, ὅταν αὕτη ἡ νοητὴ διαστημικὴ πορεία πραγματώνεται ὑφ’ ὅλης τῆς νοητῆς καί πνευματικῆς ὑπάρξεως ἡμῶν κατὰ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν, τότε ἰστά-

μεθα ἀνά μέσον στρατευομένης καί θριαμβευούσης Ἐκκλησίας· καί οἱ μέν ὀφθαλμοί τοῦ σώματος ἡμῶν ἀτενίζουσιν τά ἐδῶ οὐρανόφωτα ἐν τῷ Ναῶ τελούμενα ὑπό τῶν ἱερωμένων, οἱ δέ τῆς ψυχῆς καί νοήσεως ὀφθαλμοί παρακολουθοῦν τήν ἐν οὐρανοῖς λατρείαν τῶν πρωτοτόκων, ἀγίων καί ἀγγελικῶν δυνάμεων, ὥστε ἤδη ἐκ τῆς παρούσης ζωῆς ζῶμεν τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Καί ἀφοῦ πλέον ἀντιληφθῶμεν καί κατανοήσωμεν τόν κοινόν Δημιουργόν οὐρανίων καί ἐπιγείων καί ὅτι “τά πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο, καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἓν ὃ γέγονεν” (Ἰωαν. 1, 3), γνωρίζομεν ὅτι “ἐν αὐτῷ ζωή ἦν, καί ἡ ζωή ἦν τό φῶς τῶν ἀνθρώπων” (Ἰωαν. 1, 3-4). Τότε ἄρχεται ἕκαστος ἡμῶν μετά τῶν οὐρανίων καί ἐπιγείων νοερῶν ὑπάρξεων νά δοξολογῇ καί νά ὑμνῇ τό πάντιμον καί ἀπείρως Μεγαλοπρεπές Ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ὡς ἄλλο ἀηδόνι λοιπόν ζητεῖ ἡ ψυχή φυλλώματα, ὥστε κρυφίως νά διαλέγεται μετά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, φάλλουσα τήν δόξαν Αὐτοῦ, μέ ἴδιον ᾄσμα τήν εὐχαριστίαν της διά τό ἄπειρον ἔλεός Του πρός αὐτήν καί ὅλην τήν ἀνθρωπότητα. Ἀηδοποιεῖται λοιπόν· καί ὅπως τοῦ ἀηδονιοῦ τά κελαηδήματα εἶναι γλυκύτατα, ἔτσι καί τοῦ πιστοῦ τό ᾄσμα εἶναι “ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας καί μυστικῆς εὐωχίας”. Ἀνεφέρθημεν εἰς τό ἀηδόνι, ἐπειδή αὐτό ζητεῖ πάντα νά εὐρίσκεται εἰς κρυστάλλινα ὕδατα σκεπασμένα ἀπό πανύψηλα δένδρα· ἐκεῖ εἰς πυκνόν φύλλωμα στέκει κρυμμένο καί κελαηδεῖ εὐφραϊνόμενον τό ἴδιον, καί συγγρόνως εὐφραῖνον τούς ἀκροατάς του ἀνυπόπτως. Κατά διαστήματα καταβαίνει κάτω καί πίνει δροσερό νερό, πλένεται καί πάλιν εἰς τόν κλῶνον του ἀναβαίνει καί ἀρχίζει τό κελάηδημα ἀνιδιοτελῶς. Αὐτό μιμεῖται καί ὁ ἔραστής τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀνθρω-

πος, ὅστις ἐγνώρισε τόν Χριστόν καί τήν Βασιλείαν Του διά μέσου τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τῶν Ἀγίων καί τῶν θείων ἀποκαλύψεων.

Εὐρισκόμεθα ὅλοι οἱ πιστοί κάτωθεν τοῦ δένδρου τῆς Ἐκκλησίας, τόσον ὁ οἰκογενειάρχης, ὅσον καί ὁ ἱεραπόστολος καί ὁ ἱεροκῆρυξ, ὁ ἐφημέριος κ.λπ., καθ’ ὅτι ὅλοι πρέπει νά εἴμεθα ἀφιερωμένοι εἰς τόν Θεόν, εἴτε ἔγγαμοι, εἴτε ἄγαμοι.

Ὁ πιστός οἰκογενειάρχης, εὐρισκόμενος εἰς τόν κλῶνον τῆς οἰκογενειακῆς του ἐστίας, εὐχαριστεῖ τόν Θεόν καί τόν δοξάζει διά τήν ἀγάπην του πρός αὐτόν, ἐπειδή τόν ἠξίωσε μέ τήν χάριν Του νά πῆξῃ οἰκογένειαν μέ πιστήν καί ὠραίαν σύντροφον, φέρουσαν πνευματικά χαρίσματα καί τέκνα χαριτωμένα. Δοξάζει τόν Παντοδύναμον Θεόν διά τήν ἄκραν φιλανθρωπίαν Του, μεταβαίνει μετά τῆς οἰκογενείας του εἰς τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ, ἐφοδιάζεται διά τῶν ζωηρῶν ρημάτων τοῦ Εὐαγγελίου, πλένεται διά τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, καί πάλιν ἀνέρχεται εἰς τήν οἰκίαν του καί ἀρχίζει τήν διακονίαν, δοξάζων τόν Εὐεργέτην Θεόν.

Ἐπίσης, ὁ ἱεροκῆρυξ, ὁ ἐφημέριος καί γενικά ὁ ἀφιερωμένος εἰς τόν Θεόν, ἔχει καί αὐτός τόν κλῶνον του εἰς τό δένδρον τῆς Ἐκκλησίας –τό δωμάτιόν του ἢ τό γραφεῖον του– καί εὐχαριστεῖ καί δοξάζει τόν Θεόν διά τήν οἰκονομίαν, τήν διακονίαν καί τιμήν τήν ὁποίαν προσέφερε εἰς αὐτόν μέ τό ὑπόργημα τῆς Ἱερωσύνης. Εὐχαριστεῖ διότι τόν κατέστησεν ὁ Θεός ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου καί διάκονον τοῦ Θείου λόγου. Χαίρει ἡ ψυχὴ του καί δοξάζει τόν Δωροδότην Χριστόν. Μεταβαίνει συχνότερον εἰς τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ, ἐφοδιάζεται ποικίλως διά τῶν πνευματικῶν βοηθημάτων, διά τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας εὐχαριστίας ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον, καί πάλιν ἀναβαίνει εἰς τόν κλῶνον τῆς διακονίας, εὐχαριστῶν

τόν Θεόν διά τήν ἄκραν οἰκονομίαν τῆς θείας εὐεργεσίας καί λυτρώσεως, ἣτις ἐγένετο διά τῆς Σταυρικῆς Του θυσίας.

Ἄκολούθως καί ὁ μοναχός, εὐρισκόμενος εἰς τό δένδρον τῆς Μονῆς του, ἔχει τόν κλῶνον του, δηλ. τό κελλίον του, χαίρων ἀφράστως ὅτι ἔδωκεν ὁ Θεός εἰς αὐτόν τήν δύναμιν νά ἀρνηθῆ τόν κόσμον καί τά τοῦ κόσμου, μόνον διά τόν Θεόν. Ἄναβαίνει εἰς τόν κλῶνον, εὐχαριστεῖ, δοξάζει τήν Πανσοφίαν τοῦ Θεοῦ, τήν παντοδυναμίαν Του, τήν ἄκραν οἰκονομίαν Του. Καταβαίνει συχνάκις εἰς τόν Ναόν, εὐφραϊνόμενος ἐκ τῶν ἀκρωμένων ἀναγνωσμάτων καί εὐρύθμων ψαλμωδιῶν, λούζεται καί πλένεται εἰς τό μυστήριον τῆς μετανοίας καί ἐξομολογήσεως, ἐφοδιαζόμενος μέ τό μυστήριον τῆς σωτηρίας, τήν θείαν Εὐχαριστίαν. Κατόπιν πάλιν ἀνέρχεται εἰς τόν κλῶνον του, τό κελλίον του, καί ἀρχίζει τάς πνευματικάς καί μυστικάς εὐωχίας, δηλ. τήν πνευματικὴν καί μυστικὴν εὐφροσύνην.

Ὅλων αὐτῶν, οἰκογενειάρχου, ἱεραποστόλου, ἱεροκήρυκος, ἐφημερίου, μοναχοῦ, χαίρει ἡ ψυχὴ καί πάλλεται, χοροπηδᾷ καί σκιρτᾷ διά τήν θείαν γνωριμίαν. Χοροπηδᾷ ἡ ψυχὴ αὐτῶν ὡς τό ἐπταήμερον ἀρνάκι μέσα εἰς τήν χλόην, ἐπειδὴ ἐπιτελεῖ ἕκαστος τήν διακονίαν του τερπόμενος καί παίζων κατ' αὐτήν, ὡς τό ἀγαθόν βρέφος μέ τά παιχνιδάκια του. Ἔτσι λοιπόν χαίρουσιν οἱ γνωρίσαντες τόν Χριστόν, τήν ἀλήθειαν, τήν αἰωνιότητα καί τήν μακαριότητα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ μοναχός εἶναι ἐκτός τοῦ κόσμου· ἀλλά καί κάθε πιστός καί τηρητής τοῦ θείου Νόμου εἶναι ἐκτός τοῦ κόσμου, δηλ. ἐκτός τῶν φρονημάτων τοῦ κόσμου, ἄν καί ζῆ μέσα εἰς τόν κόσμον. Δέν εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τούς Ἀποστόλους: “Ἐγὼ εἰμι ἐκτός τοῦ κόσμου καί ὑμεῖς ἐστε ἐκτός τοῦ κόσμου, διά τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος”;

Ὁ πιστός λοιπόν ζεῖ εἰς τόν κόσμον ἀλλά εἶναι ἐκτός τῶν φρονημάτων τοῦ κόσμου, διότι ἐνεστερνίσθη τά φρονήματα τοῦ οὐρανοῦ κόσμου τῶν ἀγίων, ἐνοπτριζόμενος τόν οὐράνιον κόσμον, τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Δέν ἀρκεῖται ἕως ἐκεῖ ὁ πιστός. Ἀκόρεστος εἶναι ἡ ἀγάπη του πρὸς τόν Θεόν, ἐπειδὴ εἶναι ἄκρως φιλόθεος μέ εὐρύτατον νοῦν πρὸς τά ἄνω φερόμενον, μέ διάνοιαν τεταμένην διά παντός πρὸς τόν οὐρανόν, πρὸς τόν Θεόν. Ἡ σκέψις του ὅλον καί ὑψηλότερα ἀναβαίνει, ὅλο καί μακρύτερα ἀνοίγεται. Ἐντός του αἰσθάνεται μίαν ὁρμήν πρὸς περιχώρησιν εἰς τόν Θεόν, καί πρὸς διείσδυσιν, τό δυνατόν, εἰς τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται ἐκδιψος καί ἐκπεινος τῆς θείας ἀγάπης, ἐντείνει τήν προσευχὴν καί ἀποφασίζει δευτέραν διαστημικὴν πορείαν νοητὴν. Περνᾷ τόν χῶρον τῆς ἐν οὐρανοῖς πανηγύρεως τῶν πρωτοτόκων, φθάνει εἰς τόν ἀποφαικὸν χῶρον τῶν ἀγγέλων, καί συνεχίζων τήν νοητὴν πορείαν καταφθάνει πλέον εἰς τόν ὑπερβατικόν χῶρον, ὅπου ἡ σιωπὴ καί ἡ ἡσυχία περιβάλλουν τό Θεῖον. Ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ Θεός, λέγει ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ ἀρεοπαγίτης, ἐπισκοπῶν τό ἄπειρον. Ἐκεῖ τό ἀνέσπερον Φῶς· ἐκεῖ τό ἄκτιστον Φῶς, τό ὑπὲρ τήν χιόνα λευκότερον· ἐκεῖ ὁ θεῖος γνόφος καί αἱ ἀστραπιαῖαι ἐναλλαγαί φωτός καί σκοτός· –ἅς ἐννοήσωμεν, ὅχι ἀσφαλῶς τό σκοτός τό ἐδῶ εἰς τήν γῆν, ἀλλά ἐκτυφλωτικόν φῶς, ἕνεκα τοῦ ὁποίου τά Σεραφεῖμ καλύπτουν μέ τάς πτέρυγας των τά πρόσωπα, μὴ δυνάμενα νά ἀτενίσουν διά παντός τήν ὑπέρλαμπρον δόξαν τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ.

Ἐδῶ τελειώνει ἡ πορεία, καί θέλει ὁ πιστός νά ὁμιλήσῃ πρὸς τόν Θεόν, τήν μοναδικὴν ἀγάπην καί ἀγάπην του, χρησιμοποιῶν τήν ἀντωνυμίαν “ἐγώ”. Τοῦτο συνιστᾶται μόνον εἰς τήν προκειμέ-

νην περίπτωσιν, ἐπειδὴ θέλει ὁ ἄνθρωπος νὰ ξεδιπλώσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ εἴπῃ: “Ἐγώ, Θεέ μου, μόνον γιὰ Σένα ἐξῆλθον τοῦ κόσμου καὶ ὅλα τὰ δίνω γιὰ Σένα· ὅ,τι θέλεις καὶ ὅπως θέλεις”. Τότε παραδίδεται εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Τὸν ἀναλαμβάνει ὁ Θεός δι’ ὅλα τὰ τῆς ζωῆς. “Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν” (Ματθ. 6, 33), λέγει ὁ Κύριος.

Ἐκτοτε ὁ θεοφιλὴς εὐελπιστεῖ νὰ τύχῃ καὶ τῆς ἐκ δεξιῶν παραστάσεως τοῦ Κυρίου, ὅταν ἔλθῃ νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς. Ἐλπίζει νὰ ἀπολαύσῃ ὅσα ὁ Θεός θά προσφέρῃ εἰς τοὺς δικαίους καὶ θεοφιλεῖς, ὅσα ἔχει ἐτοιμάσει πρό καταβολῆς κόσμου. Ὁ Θεός θά χάρισῃ εἰς τοὺς σεσωσμένους θείας ιδιότητος, τὸ δυνατόν τοῖς ἀνθρώποις. Ὡς υἱοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ θεωμέναι εἰκόνες θά φέρουν οὗτοι τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος κατὰ χάριν, ἐνῶ ὁ Χριστός ἔφερε καὶ φέρει καὶ θά φέρῃ τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος κατ’ οὐσίαν. Λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς τὴν Α’ ἐπιστολὴν του: “οἶδαμεν δὲ ὅτι ἕαν φανερωθῇ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁφόμεθα αὐτόν καθὼς ἐστὶ” (Α’ Ἰωαν, 3, 2), φέροντες τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ὡς Υἱοὶ τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν. “Ἴδού ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ’ αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαὸς αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτός ὁ Θεός μετ’ αὐτῶν ἔσται” (Ἀποκ. 21, 3). Ἴδού λοιπόν, ἡ αἰώνιος Θεοκοινωνία.

Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΦΑΚΕΛΛΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ 666^(*)

Ἄρχιμ. Γεωργίου
Καθηγουμένου Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου

Ο Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής ἔγραψε τέσσερα ἀπό τά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης: τό Εὐαγγέλιο, τίς τρεῖς καθολικές Ἐπιστολές καί τήν Ἱερά Ἀποκάλυψι, τό μόνο προφητικό βιβλίο τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού εἶναι τό τελευταῖο βιβλίο τῆς.

Τό πρῶτο βιβλίο τῆς Καινῆς Διαθήκης, τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, ἀρχίζει μέ τήν ἐξῆς φράσι: “Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ”. Ἡ βίβλος πού περιγράφει τά τῆς Γεννήσεως καί ἐμφανίσεως καί δράσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο.

Ἡ τελευταία φράσις τῆς Καινῆς Διαθήκης στήν Ἀποκάλυψι εἶναι: “Ναί ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ”.

Ἦρθε λοιπόν ὁ Χριστός μέ τήν πρώτη Του ἔλευσι. Τόν εἶδαν, τόν ἄκουσαν, τόν ψηλάφησαν. Τόν εἶδαν σταυρούμενον, Ἀναστάντα, ἀναλαμβάνόμενον εἰς τούς Οὐρανούς. Ἄκουσαν τήν διδασκαλία Του, εἶδαν τήν παναγία ζωή Του, τά θαύματά Του. Ὅλα αὐτά τά ἔγραφαν στήν Καινή Διαθήκη. Τά διαβάζουμε σήμερα, καί βλέπουμε πόσο ἀληθινή εἶναι ἡ πίστις μας. Διότι, ὅποιος διαβάζει τήν Καινή Διαθήκη, πληροφορεῖται πράγματι πόσο ἀληθινή

(*) Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία πρὸς εὐσεβεῖς χριστιανούς στό ἐν Νέω Μαρμαρᾷ Χαλκιδικῆς Μετόχι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, 9/22 - 9 - 1997.

εἶναι ἡ πίστις μας καί πόσο ἀληθινός Θεός εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός.

Ὅμως, ἡ Ἐκκλησία εἶδε τόν Χριστό ἀλλά καί τόν περιμένει νά ξαναέλθῃ. Θέλει ἡ Ἐκκλησία καί ζητᾶ καί εὔχεται καί προσεύχεται νά ξαναέλθῃ ὁ Χριστός γιά τήν Δευτέρα Του Παρουσία. Γιατί τότε, μέ τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ θά νικηθῇ κατά κράτος ὁ Διάβολος. Δέν θά ὑπάρχη πιά τό κακό, θά βασιλεύσῃ ὁ Χριστός ὀλοκληρωτικά καί θ’ ἀρχίσῃ ἡ καινή κτίσις, ἡ καινούργια δημιουργία, ἡ αἰώνια ζωή.

Αὐτά ζητοῦμε καί νοσταγοῦμε ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί: Κύριε πότε θά ἔλθῃς; Ἔρχου, σέ περιμένουμε. Ἔρχου.

Τό βιβλίο, τό ὅποιο ἀσχολεῖται μέ αὐτά τά ὅποια θά γίνουν διά μέσου τῶν αἰώνων, ἀπό τήν Πεντηκοστή μέχρι τήν Δευτέρα Παρουσία, εἶναι ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου.

Τί μᾶς λέει ἡ Ἀποκάλυψις; Θά σᾶς πῶ περιληπτικά:

Ἡ Ἐκκλησία μέσα στούς αἰῶνες θά περάσῃ πολλούς πειρασμούς. Οἱ Χριστιανοί θά περάσουν πολλούς πειρασμούς. Θά ἔλθῃ καί ὁ Ἀντίχριστος, ὁ ὁποῖος δέν θά εἶναι ἀπλῶς μιᾶ ἰδεολογία, ἀλλά θά εἶναι ἕνα συγκεκριμένο πρόσωπο πού θά ἔχῃ τήν ἀξίωσι νά καθίσῃ στόν Ναό τοῦ Θεοῦ καί νά προσκυνηθῇ ἀπό ὅλους ὡς Θεός. Ὅταν ἔλθῃ αὐτός ὁ Ἀντίχριστος, θά κάνῃ θαύματα, θά κάνῃ σημεῖα. Θά λέει καί καλά πράγματα στούς ἀνθρώπους καί γι’ αὐτό οἱ ἄνθρωποι δύσκολα θά τόν ἀναγνωρίσουν. Θά νομίζουν ὅτι εἶναι εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων, ὅτι εἶναι ὁ Χριστός. Ἀλλ’ ὅμως στήν πραγματικότητα δέν θά εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρας, ἀλλά θά εἶναι ἕνας ψευδοχριστός, ἕνας ψευδομεσσίας, ἕνας ψευδοσωτήρας πού θά παραπλανήσῃ πολλούς.

Οἱ πιστοὶ ὅμως θὰ παραμείνουν σταθεροί. Αὐτοὶ ποῦ θὰ ἔχουν τὸν Χριστὸ μέσα τους δέν θὰ πλανηθοῦν, θὰ μείνουν σταθεροί, θὰ περιμένουν τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστός, θὰ νικήσῃ τὸν Ἀντίχριστο, καὶ πλέον θὰ βασιλεύσῃ αἰώνια μαζί μέ ὅλους τοὺς Ἁγίους.

Ἔρα τὸ μήνυμα τῆς Ἀποκαλύψεως δέν εἶναι ἀπελπιστικό, δέν εἶναι ἀποκαρδιωτικό. Εἶναι ἐνθαρρυντικό. Ὅτι ἡ τελικὴ νίκη ἀνήκει στὸν Χριστό.

Θὰ ἔλθουν οἱ πειρασμοί, θὰ ἔλθουν πολλοὶ ἀντίχριστοι, θὰ ἔλθῃ ὁ τελικός ἀντίχριστος, ἀλλά θὰ νικήσῃ ὁ Χριστός. Αὐτοὶ δέν θὰ νικήσουν. Ὁ τελευταῖος λόγος δέν ἀνήκει στοὺς ἐχθρούς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἀνήκει στὸν Σωτῆρα μας, τὸν νικητὴ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ διαβόλου, ποῦ εἶναι ὁ Χριστός.

Ὁ διάβολος στὴν πρώτη παρουσία τοῦ Χριστοῦ νόμιζε, ὅτι μέ τὸ νά Τόν σταυρώσῃ θὰ τὸν ἐξαφανίσῃ, καὶ ὅμως δέν τὸν ἐξάφαινε. Τὴν ὥρα ποῦ Τόν ἀνέβασε στὸν Σταυρό, ὁ διάβολος χαϊρόταν. Ἀλλά ἐκείνη τὴν ὥρα ἔπαθε τὴν μεγαλύτερή του ζημιὰ. Διότι ὁ Χριστός “θανάτω θάνατον ἐπάτησε”. Μέ τὸν δικό του θάνατο, ἐπάτησε τὸν θάνατο, ἐνίκησε τὸν θάνατο, κατέβηκε στὸν Ἄδη, ἐκήρυξε στοὺς ἀπ’ αἰώνων νεκρούς, ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς καὶ ἔτσι χαρίζει σέ ὅλους μας αἰώνια ζωὴ καὶ ἀνάστασι.

Τὴν ἔπαθε λοιπὸν ὁ διάβολος. Καὶ ἀπεδείχθη ἔτσι ὅτι τὸν τελικό λόγο στὸν κόσμον δέν τὸν ἔχει ὁ διάβολος, τὸν ἔχει ὁ Χριστός. Ὁ διάβολος κάνει φασαρία, φαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ, ἀλλά τελικὰ δέν ἐπικρατεῖ. Ἐπικρατεῖ ὁ Χριστός.

Εἶδατε τί ἔγινε στὴν Σοβιετικὴ Ἑνωσι; Ἐβδομῆντα χρόνια φοβερός διωγμός τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Στάλιν καὶ οἱ ἄλλοι ἐθανά-

τωσαν ἑκατομμύρια χριστιανῶν, ἐξώρισαν στίς Σιβηρίες ἐπισκόπους, μοναχοὺς, ἱερεῖς, λαϊκούς. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπους.

Κάποιος ποῦ πῆγε στὴν Ρωσία πρὶν ἀκόμη ἀλλάξῃ τὸ καθεστῶς, μοῦ ἔφερε μιά φωτογραφία ἐνός τάφου. Μοῦ λέει: “Σ’ αὐτὸν τὸν τάφο, πηγαίνουν καὶ προσκυνοῦν κάθε μέρα πολλοὶ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι καὶ ἀνάβουν κεριά. Εἶναι ὁ τάφος ὅπου ἐτάφησαν σαράντα ἱερεῖς ζωντανοί».

Ἐβδομῆντα χρόνια τυρρανίας. Στά σχολεῖα, ἀντὶ νά διδάσκουν τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, ἐδίδασκαν μάθημα ἀθεΐας. Ἐκλείσαν τίς περισσότερες Ἐκκλησίες, βασάνισαν πολλοὺς χριστιανούς.

Καὶ τώρα, μετὰ ἀπὸ ἐβδομῆντα χρόνια, τί ἔγινε; Ἡ πίστις ὀλοζώντανη στὴν Ρωσία. Ξαναχτίζονται οἱ Ἐκκλησίες, γεμίζουν τὰ μοναστήρια ἀπὸ μοναχοὺς καὶ μοναχές.

Καὶ ἐνῶ ὁ κόσμος ἔχει μεγάλο οἰκονομικὸ πρόβλημα, οἱ ἄνθρωποι ξαναχτίζουν καινούργιες Ἐκκλησίες, ἀναστηλώνουν τίς παλαιές μέ τὸ ὑστέρημά τους καὶ ἡ πίστις τους εἶναι ζωντανή.

Ἁγιορείτης Γέροντας ποῦ πρόσφατα πῆγε στὴν Ρωσία, εἶδε τὰ πράγματα καὶ μοῦ εἶπε τὸ ἐξῆς: “Ἐχεις τὴν αἴσθησι ὅτι ὁ διωγμός, ὁ φοβερός αὐτός διωγμός κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, δέν κράτησε ἐβδομῆντα χρόνια, κράτησε ἐπτὰ ἡμέρες. Δέν μπόρεσε νά γκρεμίσῃ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ.”

Λοιπὸν, τελικὰ ποιός ἐνίκησε; Ὁ Χριστός ἐνίκησε. Καὶ γι’ αὐτὸ ὁ Χριστός νικᾷ καὶ θὰ νικᾷ πάντοτε.

Γι’ αὐτὸ, ὅταν ἀκοῦμε ἐμεῖς ὅλα αὐτά, γιὰ τὸ 666 κ.λπ., δέν πρέπει νά μᾶς πιάνῃ πανικός, οὔτε φόβος. Διότι, ὅσοι πειρασμοὶ καὶ ἄν ἔλθουν, ὅσες δυσκολίες καὶ ἄν ἔρχονται, ὅ,τι καὶ νά κάνῃ ὁ Ἀντίχριστος, θὰ νικήσῃ ὁ Χριστός. Ἐμεῖς θὰ εἴμαστε μέ τὸν Χριστό, καὶ γι’ αὐτὸ πρέπει πάντοτε νά ἔχουμε μέσα μας ἐλπίδα,

αϊσιοδοξία. "Ό,τι καί ἄν γίνη στόν κόσμο, νά μή μᾶς πιάνη πανικός.

Αὐτό ἦταν τό πρῶτο πού θέλω νά σᾶς πῶ.

Τό δεύτερο πού θέλω νά σᾶς πῶ εἶναι τό ἐξῆς:

Ἐπειδή θά γίνουν ὀπωσδήποτε πειρασμοί στήν Ἐκκλησία καί σέ μᾶς ὅλους, διότι αὐτά εἶναι καί προφητευμένα καί τά βλέπουμε νά ἔρχονται, ἐμεῖς πρέπει νά προετοιμαζώμαστε πνευματικά, γιά νά ἀντιμετωπίσουμε τούς πειρασμούς αὐτούς. Καί πῶς πρέπει νά προετοιμαζώμαστε;

Νά εἴμαστε ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό. Νά φροντίσουμε ἀπό τώρα ὅλοι μας νά κάνουμε περισσότερο πνευματικό ἀγῶνα, νά εἴμαστε συνέχεια ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό. Μέ τήν ἐξομολόγησι, μέ τήν Θεία Κοινωνία, μέ τήν προσευχή. Νά μήν μᾶς κλέψη πουθενά ὁ διάβολος καί ἔχουμε κάποια ἀδυναμία, κάποιο πάθος, τό ὁποῖο μᾶς χωρίζει ἀπό τόν Χριστό. "Όποιος εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Χριστό, αὐτός θά διακρίνη καί τά σημεῖα τῶν καιρῶν. Θά διακρίνη τί εἶναι τοῦ Χριστοῦ, καί τί εἶναι τοῦ διαβόλου. Καί θά ἔχη τό κουράγιο καί τήν δύναμι νά κάνη καί κάποια θυσία γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Γιατί, ἄν δέν εἶναι κανείς ἐνωμένος μέ τόν Χριστό, πῶς θά θυσιάσῃ καί κάτι ἀπό τόν ἑαυτό του γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ;

"Αρα, λοιπόν, τώρα περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή, ἐπειδή ἔρχονται καί οἱ πειρασμοί αὐτοί, πρέπει ἐμεῖς νά φροντίζουμε νά εἴμαστε ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό.

Καί τό τρίτο πού θέλω νά σᾶς πῶ εἶναι: τί θά κάνουμε μέ ὅλα αὐτά πού ἀκοῦμε. Καί κυρίως μέ αὐτήν τήν ταυτότητα πού λένε ὅτι θά βγάλουν, ἡ ὁποία πιθανῶς θά ἔχη τό 666, γιά τό ὁποῖο ὁ ἅγιος εὐαγγελιστής Ἰωάννης στό ΙΓ' Κεφάλαιο τῆς Ἄ-

ποκαλύψεως λέει ὅτι εἶναι ὁ ἀριθμός, τό σύμβολο, τό σημεῖο τοῦ Ἄντιχρίστου.

Ἄρα ὁ Χριστός ἔχει σύμβολο τόν Σταυρό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνα γεωμετρικό σχῆμα. Ὅμως ἐμεῖς, ἐπειδή σ' αὐτό τό γεωμετρικό σχῆμα ἔπαθε ὁ Χριστός γιά τήν σωτηρία μας, τό ἔχουμε σύμβολο τοῦ Χριστοῦ, σύμβολο τῆς σωτηρίας μας. Τό προσκυνᾶμε καί τό εὐλαβούμεθα. Τό φορᾶμε πάνω μας ἀπ' τήν ὥρα τῆς γεννήσεώς μας μέχρι τόν τάφο μας. Εἶναι τό σύμβολο τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ κατά τοῦ Διαβόλου. Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό δικό μας σύμβολο, ἡ δική μας σημαία.

Ἔτσι καί ὁ Ἄντιχρίστος ἔχει δική του σημαία καί σύμβολο τό 666. Γιατί τό 666 καί ὄχι τό 777; Διότι τόν ἀριθμό αὐτόν τόν εἶχαν οἱ Ἑβραῖοι. Τόν εἶχε ὁ βασιλεὺς Σολομών, καί ἀπαιτοῦσε ἀπό τούς ὑπηκόους του, τά κράτη τά ὁποῖα ἦσαν ὑποτελεῖ σ' αὐτόν, νά τοῦ δίνουν φόρο 666 τάλαντα χρυσοῦ. Ἄρα λοιπόν τό 666 ἦταν τό σύμβολο, ἡ ἀπόδειξις ὅτι αὐτά εἶναι φόρου ὑποτελεῖ.

Διάλεξε λοιπόν τώρα ὁ πειρασμός τό 666, ὥστε νά εἶναι τρόπον τινά ὁ φόρος πού πληρώνουν εἰς αὐτόν οἱ Χριστιανοί.

Καθ' ἑαυτόν ὁ ἀριθμός, τό 666, δέν εἶναι κακός. Παίρνουμε ἕνα βιβλίον πού ἔχει ὀκτακόσιες σελίδες, καί μεταξύ αὐτῶν ἔχει καί τήν σελίδα 666. Δέν τήν σχίζουμε. Δέν μπορεῖ στό βιβλίον νά ἀγνοήσουμε τήν σελίδα αὐτή. Πᾶμε σ' ἕνα μεγάλο δρόμο. Κάπου θά ἔχει καί ἀριθμό 666. Δέν τόν ξεπερνᾶμε. Εἶναι ἕνας ἀριθμός στό δρόμο.

Ἄλλὰ ὅταν κάποιοι ἀντίχριστοι χρησιμοποιοῦν σκοπίμως τόν ἀριθμό αὐτόν γιά νά μολύνουν τούς Χριστιανούς, ἐμεῖς δέν μποροῦμε νά τόν δεχθοῦμε. Ξέρουμε ὅτι τόν χρησιμοποιοῦν μόνο καί μόνο διότι εἶναι σύμβολο τοῦ διαβόλου.

“Όταν άθωα χρησιμοποιείται ο άριθμός, έμās δέν μās πειράζει. “Όταν όμως χρησιμοποιείται σκοπίμως, μās πειράζει και μās παραπειράζει.

Άνέθεσα σέ κάποιους πατέρες στό μοναστήρι, οί όποιοι έχουν ειδιευθῆ στά θέματα τῆς πληροφορικῆς, νά κάνουν μία έπιστημονική μελέτη πάνω στό γραμμικό σύστημα (BAR CODE), τό όποιο υπάρχει παντοῦ ακόμη και στά τρόφιμα, για νά διαπιστώσουν άν υπάρχει τό 666 στό γραμμικό σύστημα. Έμελέτησαν επί ένα μήνα οί πατέρες, διάβασαν και πολλά ξένα βιβλία και διαπίστωσαν ότι πράγματι υπάρχει τό 666 σέ δύο τύπους τοῦ γραμμικοῦ συστήματος. Εἶναι οί τρεῖς κάθετες διπλές γραμμές, μία στήν αρχή, μία στή μέση, και μία στό τέλος. Η κάθε μία διπλή γραμμή αντιστοιχεί μέ τόν άριθμό 6. Επίσης, εἶπαν οί πατέρες, ότι ἡ μεσαία γραμμή θά μπορούσε νά μή υπάρχει. Μπορούσε ο ύπολογιστής νά διαβάσει τόν άριθμό χωρίς τήν μεσαία γραμμή, μόνο μέ τήν πρώτη και τήν τελευταία. “Όπως φαίνεται όμως, τήν έβαλαν σκοπίμως. Άφοῦ δέν χρειαζόταν, γιατί τήν έβαλαν; Μόνο και μόνο για νά υπάρχει τό 666. “Άρα λοιπόν υπάρχει ένας πονηρός σκοπός, νά μολύνουν τούς Χριστιανούς. Νά μās αναγκάσουν θέλοντας και μή νά πάρουμε τό 666.

Τό έβαλαν παντοῦ, και στά τρόφιμα. Τί νά ποῦμε τώρα; Νά μήν τρώμε τίποτα; Λέμε, τέλος πάντων, κάνουμε οικονομία, ύπομονή. Εἶναι κακό, βέβαια. Άλλά τό χειρότερο εἶναι ότι θέλουν νά τό βάλουν και στίς ταυτότητες τώρα. Γιατί νά μās βάλουν στήν ταυτότητά μας αυτό τό σύμβολο τοῦ αντιχρίστου; Εάν πράγματι υπάρχει Δημοκρατία στόν τόπο μας –και πρέπει νά ύπάρχει– πρέπει νά σεβασθοῦν τούς χιλιάδες Χριστιανούς, οί όποιοι

δέν θέλουν νά έχουν στήν ταυτότητά τους τό 666. “Όσοι τό θέλουν, ας τό έχουν. Έμεῖς ως Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί δέν τό θέλουμε.

Επίσης, αυτή ἡ ταυτότητα εἶναι επικίνδυνη όχι μόνο διότι θά έχη τό 666, αλλά διότι μέ αυτή θά γίνη και τό λεγόμενο ἠλεκτρονικό φακέλλωμα. Αυτό τό ἠλεκτρονικό φακέλλωμα εἶναι επίσης μία εφεύρεσις τοῦ Ἄντιχρίστου. Διότι, μέ αυτήν θά φακελώσουν εκατομμύρια ανθρώπους μέ πολλά στοιχεῖα τῆς ζωῆς τους. Θά εἶναι γραμμένα σ’ έναν μεγάλο ἠλεκτρονικό ύπολογιστή πού θά εἶναι στό Στρασβούργο. Άπό εκεί θά μπορούν νά επιβάλλουν στους Χριστιανούς ὅ,τι θέλουν.

Συγκεκριμένα θά επιβάλλουν τά εξῆς:

Θά ελέγχουν τά τῆς ζωῆς μας. Θά μās παρακολουθοῦν ανά πᾶσα στιγμή.

Στήν ταυτότητα πού θέλουν νά βγάλουν θά ύπάρχη, λένε, μία μαγνητική ταινία, ἡ όποία θά μπορῆ νά περιέχει εκατό χιλιάδες λέξεις, και νά γράφη για μās ὅ,τι θέλουν αυτοί. Αυτή τήν ταινία έμεῖς δέν θά μπορούμε νά τήν διαβάσουμε. Θά έχουμε ταυτότητα επάνω μας, πού θά λέγη τοῦ κόσμου τά πράγματα για μās, χωρίς έμεῖς νά μπορούμε νά τήν διαβάζουμε.

Δέν εἶναι μόνο αυτό. Θά μπορούν διάφοροι, πού έχουν γνώσεις από ύπολογιστές, νά διαστρέφουν τίς πληροφορίες πού θά αφοροῦν έμās χωρίς έμεῖς νά τό ξέρουμε.

“Όλα αυτά εἶναι πολύ επικίνδυνα, διότι μπορούν νά ελέγχουν τήν ζωή μας και μάλιστα νά ελέγχουν τούς πιστούς Χριστιανούς, τούς μοναχούς, τούς κληρικούς, τούς Χριστιανούς πού αγωνίζονται για τόν Χριστό, για τήν πίστι. Χωρίς έμεῖς νά μπορούμε νά άμυνθοῦμε. Γι’ αυτό και από αυτή τήν άποψι έμεῖς δέν μπορούμε νά δεχθοῦμε τίς ἠλεκτρονικές ταυτότητες, οί όποιες θά έχουν έ-

πάνω τόν Ε.Κ.Α.Μ. 'Ο Ε.Κ.Α.Μ. είναι ο αριθμός, ο οποίος θα δίνεται στον καθένα μόλις γεννιέται μέχρι να πεθάνη, και μέ τόν οποιο θα είναι φακελλωμένος στους κεντρικούς υπολογιστές της χώρας πού ζή αλλά και στον κεντρικό, ο οποίος θα είναι στο Στρασβούργο.

Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι μπαίνουμε σε μία νέα περίοδο, πρωτοφανή στην ιστορία, μία περίοδο δικτατορίας, ολοκληρωτισμού, παγκοσμίου ολοκληρωτισμού. 'Ωρισμένοι άνθρωποι θα ελέγχουν πλέον όλο τόν κόσμο, όλη τήν ζωή μας. 'Η συνθήκη Σένγκεν είναι τό πρώτο βήμα προς τά εκεί. Σιγά σιγά θα ελέγχουν όλη τήν Εύρώπη.

'Ο σκοπός αυτών, οί οποιοι κάνουν όλα αυτά, είναι να δημιουργήσουν ένα παγκόσμιο κράτος και μία παγκόσμια θρησκεία. "Όπου τί βουδισμός, τί μουσουλμανισμός, τί χριστιανισμός; 'Ενα ανακάτεμα θα γίνη και έχει αρχίσει να γίνεται. Αυτά δέν είναι υποθετικά, έχουν αρχίσει να γίνονται.

'Επίσης, μία παγκόσμια οικονομία τήν οποία μπορούν να διευθύνουν ολίγοι άνθρωποι. Αυτή τήν στιγμή είναι αποδεδειγμένο ότι διακόσιοι περίπου άνθρωποι, οί πολυεκατομμυριούχοι, κρατάνε στά χέρια τους τό 70% του πλούτου της γης. Πίσω από όλα αυτά τά ηλεκτρονικά φακελλώματα, τά κράτη, τίς κυβερνήσεις, τήν Ε.Ο.Κ., βρίσκονται αυτοί οί διακόσιοι άνθρωποι, οί οποιοι κυβερνούν τόν κόσμο. Ξεγελάνε τούς ανθρώπους: Μπήτε στην Ευρωπαϊκή 'Ενωσι. Θα είναι ώραϊα. Νά! σās δίνουμε επιχορηγήσεις, σās δίνουμε τουτο, σās δίνουμε εκείνο.

'Αλλά αυτές οί επιχορηγήσεις πού οδηγούν; 'Ενα παράδειγμα να αναφέρω μόνο. Θέλει ή Ευρωπαϊκή 'Ενωσις να μειώση τόν αγροτικό πληθυσμό της 'Ελλάδος στο ποσοστό 6%. Γι' αυτό δίνον-

ται πρώρες συντάξεις στους αγρότες. Να αφήσουν τά αμπέλια και τούς ελαιώνες να καταστραφούν. Γιατί; Για να πάψη ή 'Ελλάδα να ζή από τά αγροτικά της προϊόντα, να ζητιανεύη στους Ευρωπαίους. "Όστε οί Ευρωπαίοι να μās κάνουν ό,τι θέλουν, να μās κάνουν ξενοδόχους και ύπηρέτες τους. Μās θέλουν ύπηρέτες και όχι έναν λαό ανεξάρτητο, ο οποίος ζή από τήν γη του, όπως ζούσαν μέχρι τώρα όλοι οί 'Ελληνες, και από τά αγαθά πού ο Θεός μās δίνει.

"Αρα λοιπόν όλα αυτά είναι φανερά και αρχισαν να πραγματοποιούνται.

'Εμεις στο "Αγιον "Όρος δηλώσαμε σε κοινές συνάξεις ότι ως 'Αγιορείται δέν θα δεχθούμε τίς ηλεκτρονικές ταυτότητες. Κάνουμε έναν αγώνα. "Όχι μόνο εμεις, αλλά κι άλλοι πού δέν ξεκινούν από θρησκευτικά κίνητρα αλλά πολιτικά.

Βουλευταί, Δικηγορικοί Σύλλογοι και άλλοι άνθρωποι κάνουν αυτόν τόν αγώνα και ανησυχούν για τό θέμα της ελευθερίας του ανθρώπου. Διότι βλέπουμε ότι οί άνθρωποι οδηγούνται σε μία παγκόσμια δουλεία από τήν οικονομική ολιγαρχία, ή οποία έχει τό πνεύμα του αντίχριστου και θέλει να υποτάξη όλους τούς ανθρώπους στά θελήματά της.

"Αν -ό μή γένοιτο- έλθη ο αντίχριστος, πού δέν ξέρουμε πότε θα έρθη, τά φακελλώματα αυτά θα είναι στά χέρια του. Θα μπορη να κάνη ό,τι κακό θέλει, όπως έκανε ο Χίτλερ.

Μερικοί λένε: "πou θα έρθη ο αντίχριστος, και τί παραμύθια λέτε;"

"Όμως, ο Χίτλερ δέν ήταν αντίχριστος; Δέν έστειλε έξι εκατομμύρια ανθρώπους, όχι μόνο έβραίους αλλά και μή έβραίους, στά κρεματόρια;

Ὁ Στάλιν δέν ἦταν ἀντίχριστος; Διάβασα κάπου ὅτι ὁ Στάλιν ἐθανάτωσε εἴκοσι ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Λοιπόν, αὐτά ἔγιναν στόν αἰῶνα μας. Δέν τά εἶδαμε; Δέν τά ζήσαμε;

Εἶναι ἀπίθανο λοιπόν νά ἔρθη ἕνας ἄλλος δικτάτορας; Κάθε τόσο ἐμφανίζονται δικτάτορες στόν κόσμο.

Ὅταν ἦρθε ὁ Τίτο στήν Γιουγκοσλαυία, ἐθανάτωσε ὅλους τούς νέους κληρικούς. Ἐθανάτωσε χιλιάδες νέους κληρικούς καί μοναχούς, γιά νά μή ὑπάρχη Ἐκκλησία. Ἔφησε μερικούς γέρους μόνο, καί γι' αὐτό μέχρι σήμερα ἡ Σερβία πάσχει ἀπό ἔλλειψι κληρικῶν.

Αὐτά ἔγιναν στήν γενεά μας. Ἀποκλείεται νά ἔλθῃ κάποιος πού θά τά βρῆ ὅλα τά στοιχεῖα ἔτοιμα καί θά κάνῃ ὅ,τι κακό θέλει;

Ἐμεῖς θά κάνουμε αὐτό τόν ἀγῶνα καί πρέπει ἡ Κυβέρνησις νά σεβασθῇ τούς Χριστιανούς καί νά μή θελήσῃ νά μᾶς ὑποχρεώσῃ νά μπουῦμε κι ἐμεῖς στό ἠλεκτρονικό φακέλλωμα. Ὅσοι θέλουν ἄς μπουῦν. Ἐφ' ὅσον λέμε ὅτι ἔχουμε δημοκρατία, νά μᾶς σεβασθῇ καί νά μᾶς ἀφήσῃ νά ἔχουμε τίς παλιές ταυτότητες ἢ κάποιες οἱ ὁποῖες δέν θά ἔχουν οὔτε τόν Ε.Κ.Α.Μ., πού θά ἐπιτρέπῃ τήν διασύνδεσι μέ ὅλα τά διεθνή ἀρχεῖα, οὔτε καί τό 666.

Αὐτά ἤθελα νά σᾶς πῶ γιά νά σᾶς ἐνημερώσω καί νά σᾶς παρακαλέσω νά κάνετε κι ἐσεῖς προσευχή χωρίς πανικό. Ὁ πανικός ἐξυπηρετεῖ μόνο τόν διάβολο. Ὁ σατανᾶς θέλει νά μᾶς φοβίση. Ἐμεῖς δέν θά φοβηθοῦμε. Πρέπει νά ξέρουμε ὅτι ἡ τελική νίκη ἀνήκει στόν Χριστό. Ὁ Χριστός θά νικήσῃ καί μαζί μέ τόν Χριστό, μέ τήν Χάρι τήν δική Του καί τήν βοήθεια τῆς Παναγίας μας θά νικήσουμε κι ἐμεῖς, πού εἴμεθα μαζί μέ τόν Χριστό.

Ἄν διαβάσετε τήν Ἱερά Ἀποκάλυψι, θά δῆτε ὅτι τελικά θά ὑποφέρουν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θά δεχθοῦν τό σημεῖο τοῦ ἀντιχρίστου.

Θά τούς βασανίσῃ ὁ διάβολος. Διότι ὁ διάβολος ἔτσι κάνει. Βάζει τόν ἄνθρωπο νά τόν προσκυνήσῃ καί κατόπιν τόν βασανίζει, διότι ὁ διάβολος δέν εἶναι φιλόανθρωπος. Δέν εἶναι ὅπως ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι γεμᾶτος ἀγάπη καί φιλανθρωπία. Εἶναι ἀπάνθρωπος καί μισάνθρωπος. Ἀφοῦ βάζῃ τόν ἄνθρωπο νά τοῦ ὑποταχθῇ μέ τίς ἀμαρτίες καί μέ τήν ἀπιστία, μετά τόν βασανίζει. Ἐμεῖς ὅμως μέ τήν Χάρι τοῦ Χριστοῦ θά μείνουμε πιστοί στόν Χριστό μας, στήν ἀγία μας Ἐκκλησία, στά Ἱερά Μυστήρια, στήν προσευχή, στήν μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί θά περιμένουμε τίς ἐξελίξεις, ἐνωμένοι πάντοτε μέ τόν Χριστό.

Εὔχομαι λοιπόν, μέ τήν Χάρι τοῦ Κυρίου νά εἴσθε καί σεῖς πάντοτε ἔτοιμοι νά ἀντιμετωπίσετε κάθε ἐπερχόμενο πειρασμό.

Προσευχηθῆτε ὅμως νά μᾶς φωτίζῃ καί μᾶς ὁ Θεός νά λέμε ὄχι τά δικά μας, ἀλλά τά τοῦ Θεοῦ ἅγια θελήματα καί τά τοῦ Θεοῦ ἅγια δικαιώματα. Ὅπως λέμε καί στήν Ἐκκλησία πολλές φορές “δίδαξόν με τά δικαιώματά σου”.

Εὔχομαι νά ἔχετε πάντοτε τήν Χάρι τοῦ Χριστοῦ καί νά ἀγωνιζόμαστε ὅλοι ὑπέρ τῆς ἀληθείας τοῦ Κυρίου μας καί ὑπέρ τῆς ἀγίας μας πίστεως.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙ ΓΗΣ, ΥΨΩΘΗΤΕ(*)

«Διά τούτο γάρ κατέβη ὁ Θεός εἰς τὴν γῆν, ἵνα οἱ ἐν τῇ γῇ ἀναβῶσιν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἐπειδὴ κατὰ ἄλλον τρόπον δέν ἐδύνετο νά γένη ἕνωσις Θεοῦ καί ἀνθρώπων ἂν δέν κατέβαινε μέν ὁ Θεός ὀλίγον τι ἀπό τό ἰδικόν του ὕψος, δέν ἀνέβαινε δέ ὁ ἄνθρωπος ἐπάνω ἀπό τὴν ἰδικήν του ταπεινότητα. Ὅθεν εἶπεν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος: “Τό μέν, καταβῆναι

δεῖ Θεόν πρὸς ἡμᾶς, τό δέ, ἡμᾶς ἀναβῆναι, καί οὕτω γενέσθαι κοινωνίαν Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, τῆς ἀξίας συγκινημένης”.

(Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης)

Στὴν μικρή αὐτή πρότασι τοῦ Ὑμνου τῆς Ἐκκλησίας μας, σπού ἐδανείσθη ὁ ὕμνωδός ἀπὸ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, περιγράφεται τό μυστήριον τῆς σωτηρίας μας. Τί ἔκανε ὁ Θεός γιὰ μᾶς καί τί πρέπει νά κάνουμε ἐμεῖς.

Ὁ Οὐράνιος Πατέρας μας ἀπὸ ἄπειρο ἀγάπη γιὰ τὸν χαμένο καί πεσόντα ἄνθρωπο ἐπῆρε τὴν πρωτοβουλία νά γίνη ἄνθρωπος, νά ἔλθῃ στὴν γῆ μας. Ὁ ἄνθρωπος, βαριά ἄρρωστος, δέν ἤμποροῦσε ἀπὸ μόνος του νά θεραπευθῇ. Ἦταν ὅπως “ὁ ἐμπεσὼν εἰς τοὺς ληστὰς” Ἰουδαῖος. Ἀνίκανος γιὰ κάθε κίνησι καί ἀνύψωσι πρὸς τὸν Θεό.

(*) Ἑόρτιος χαιρετισμός τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων 1996.

Ἐάν ὁ Θεός δέν ἐλάμβανε τὴν πρωτοβουλία νά γεφυρώσῃ τό χάσμα μεταξύ Αὐτοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος θά ἦταν ἀκόμα χωρισμένος ἀπὸ τὸν Θεό Πατέρα του, χωρὶς κοινωνία μαζί Του.

Θά ἦταν ἀκόμη φυλακισμένος στὴν σκοτεινὴ φυλακή, πού ὁ λήσταρχος διάβολος τὸν ἔκλεισε, ἀφοῦ τὸν ὑποδούλωσε στὴν ἁμαρτία καί στὸν θάνατο, χωρὶς καμμία ἐλπίδα γιὰ ἐλευθερία καί αἰώνια ζωή.

Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ὁ Πλάτων παρωμοίωσε τὸν ἄνθρωπο κλεισμένο σ’ ἓνα σκοτεινὸ σπήλαιο, στό ὁποῖο πίσω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο μπαίνει λίγο φῶς.

Σ’ αὐτὴ τὴν σκοτεινὴ φυλακή μας εἰσῆλθε μέ τὴν σάρκωσι Του ὁ Κύριος Ἰησοῦς, γιὰ νά συμμαρισθῇ ὅλο τό βάρος τῆς ἀθλιότητος καί καταδίκης μας, ἀκόμη κι αὐτὸν τὸν θάνατό μας, ἂν καί ὁ ἴδιος ἦταν ἀναμάρτητος, καί ἔτσι νά δέσῃ τὸν σφετεριστὴ διάβολο, νά σπάσῃ τὰ δεσμὰ μας, νά μᾶς χαρίσῃ τὴν ἐλευθερία, νά μᾶς δώσῃ τὴν δυνατότητα νά ὑψωθοῦμε πρὸς τὸν Θεό καί νά ἐνωθοῦμε μαζί του ὡς υἱοὶ Του καί κληρονόμοι τῆς Βασιλείας Του.

Αὐτὰ ἔκανε ὁ Ἅγιος Θεός γιὰ μᾶς καί αὐτὴ τὴν ἄπειρο ἀγάπη καί συγκατάβασί Του ἐορτάζουμε αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

Ὅντως “ἐπεφάνη ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις” (Τίτ. β’, 11).

Τώρα ἀρχίζει τό ἰδικό μας ἔργο καί τό ἰδικό μας χρέος.

Νά ὑψωθοῦμε πρὸς τὸν καταβάντα Θεόν. Ἡ ὁδὸς τῆς ὑψώσεως μᾶς εἶναι γνωστή. Νά μιμηθοῦμε τὸν ἐπίγειο βίον Του, ὅπως τὸν εἶδαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί μαθηταὶ Του καί ὅπως τὸν βλέπουμε καί ἐμεῖς μέσα στό ἱερό Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ καί στοὺς

βίους τῶν Ἁγίων πού εἶναι μιμηταί Χριστοῦ. Τήν ἁγία ταπείνωσί Του, τήν ἀγάπην Του, τήν πραότητα Του, τήν συγχωρητικότητα Του, τήν ὑπομονή Του, τήν ἀγνότητα καί καθαρότητά Του.

Εἶναι καί αὐτό δεῖγμα τῆς φιλανθρωπίας του, ὅτι μᾶς ἄφησε μέ τήν παναγία ζωή καί θυσία Του “ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ” (Α΄ Πेत्र. β΄, 21).

Μιμούμεθα τόν Χριστό ὅχι ἐξωτερικά, σάν ἓνα ἠθικό πρότυπο, ἀλλά κοινωνοῦντες τῆς θείας ζωῆς Του καί ἐνούμενοι μαζί Του μέ τήν προσευχή καί τά Ἁγία Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἡ μίμησις τοῦ Χριστοῦ γιά μᾶς τούς Ὁρθοδόξους εἶναι ἀληθινή συζωοποίησις, συνανάστασις καί ἀνύψωσις ἐν Χριστῷ, θέωσις τοῦ ἀνθρώπου.

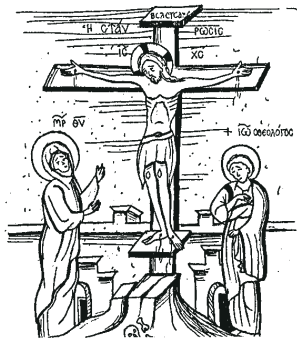
Ἔτσι ἀπαντοῦμε στό ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος κάνει τό πρῶτο μεγάλο καί ἀποφασιστικό βῆμα γιά νά μᾶς συναντήσῃ. Ἐμεῖς πρέπει νά κάνουμε τό δεύτερο καί ἐξ ἴσου ἀπαραίτητο βῆμα πρὸς Αὐτόν. Ἐκεῖνος μᾶς προσφέρεται ἐλεύθερα καί ἀναμένει νά τοῦ προσφέρουμε καί ἐμεῖς τήν ἐλευθερία μας. Ἐκεῖνος κατῆλθε, ὥστε ἐμεῖς νά ὑψωθοῦμε. Πρὸς Αὐτόν καί μέ Αὐτόν. Μεγάλη ἡ ὀφειλή μας. Μεγάλη ἡ εὐθύνη μας.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, δῶσε καί σέ μᾶς τήν Χάρι Σου, νά ξυπνήσουμε ἀπό τόν λήθαργο τῆς ἀναισθησίας μας καί ἀνταποκρινόμενοι στήν ἰδική Σου κάθοδο νά ὑψωθοῦμε καί ἐνωθοῦμε μαζί Σου αἰώνια. Ἀμήν.

Ἁγιον Ὄρος, Χριστούγεννα 1996

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ(*)

Λαός μου, τί ἐποίησά σοι καί τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντί τοῦ μάννα χολήν, ἀντί τοῦ ὕδατος ὄξος· ἀντί τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῶ με προσηλώσατε.

(Ἀντίφωνον 1β' Μ. Παρασκευῆς)

Ακοῦμε κάθε χρόνο τό παράπονο τοῦ πάσχοντος Χριστοῦ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, πού ἡ ἀγάπη του εἶχε πλοῦσια εὐεργετήσει.

ἼΑΣ διερωτηθοῦμε μήπως τό παράπονο αὐτό ἔχει ὁ Χριστός καί ἀπό ἐμᾶς τοὺς συγχρόνους Χριστιανούς καί μάλιστα τοὺς Ὁρθοδόξους Ἑλληνας Χριστιανούς.

Μήπως καί ἐμεῖς μέ τίς ἀμαρτίες μας, τίς σοβαρές παραβάσεις τοῦ ἁγίου Νόμου Του, μέ τήν σκληροκαρδία καί ἀμετανοσία μας, τήν σαρκική καί ἐγωιστική ζωή μας, τίς ἀδικίες μας, τόν ἀνασταυρώνουμε; Μπορεῖ καί σέ μᾶς νά εἰπῇ ὁ Κύριος:

Λαός μου τί ἐποίησά σοι;

(*) Ἑόρτιος χαιρετισμός τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα 1997.

Σοῦ ἐμπιστεύθηκα τόν ἀτίμητο θησαυρό τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Σοῦ παρέδωσα τήν Καινή μου Διαθήκη στήν γλῶσσα σου.

Μέσα ἀπό τοὺς κόλπους σου ἀνέδειξα τοὺς μεγαλύτερους διδασκάλους καί Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καί στήν γλῶσσα σου παρεδόθη ἡ ἀνεκτίμητη πατερική Θεολογία.

Ἀποστολικοί πόδες διέτρεξαν τήν χώρα σου, σοῦ ἐκήρυξαν τό Εὐαγγέλιο καί τήν ἐπότισαν μέ τά μαρτυρικά τους αἵματα.

Ἅγιοι μάρτυρες καί Ἅγιοι Ἀσκηταί καί τά χαριτόβρυτα ἅγια λείψανά τους, ἀγίασαν καί ἀγιάζουν τοὺς τόπους πού κατοικεῖς.

Τό Ἅγιον Ὅρος καί πλῆθος Ἱερῶν Μονῶν καί Προσκυνημάτων καί θαυματουργῶν ἱερῶν εἰκόνων σέ περιφρουροῦν καί εὐλογοῦν.

Σέ βοήθησα νά διατηρήσης καί ἀνακτίσης τήν ἐθνική σου ἐλευθερία, ὅταν τήν ἔχασες.

Μέχρι σήμερα δίδω πλοῦσία τήν Χάρι μου καί τήν βοήθεια σέ ὅσους μέ πίστι καί ταπείνωσι τήν ζητοῦν.

Ἐσύ ὅμως λαέ μου τί μοῦ ανταποδίδεις;

– Νόμους ἀντιχριστιανικούς, μέ τοὺς ὁποίους νομιμοποιεῖς φοβερὰ ἐγκλήματα, ὅπως τήν ἔκτρωσι. Τά 300.000 παιδιά πού ἀσπλαγχνα θανατώνονται κάθε χρόνο ἀπό τίς ἴδιες τίς μητέρες τους, μέ τήν συνεργασία τοῦ κράτους, βοοῦν πρὸς με. Ποιός θά σέ ξεπλύνῃ ἀπὸ αὐτό τό ἀθῶο αἷμα τῶν ἀδικοσκοτωμένων παιδιῶν;

– Προβάλλεις, διά τῶν μέσων ἐπικοινωνίας, πρότυπα ζωῆς ξένα καί ἀντίθετα πρὸς τό Εὐαγγέλιό μου. Προβάλλεις τήν διαφθορά, τήν διαστροφή, τό ἔγκλημα, καί αὐτά ἐν ὀνόματι τῆς

ἐλευθερίας. Ἔτσι ὀδηγεῖς τούς ἀνθρώπους στό χάος καί στόν μηδενισμό.

– Ἀπομακρύνεις ὄλο καί περισσότερο τήν παιδεία ἀπό τήν χριστιανική πίστι. Ἀφήνεις τούς νέους πνευματικά ἀθωράκιστους καί τούς ἐνθαρρύνεις ἀπό τά πρῶτα γυμνασιακά χρόνια σέ ἀνεύθυνες σαρκικές σχέσεις, γιά νά τούς προφυλάξης δῆθεν ἀπό τό ἔιτζ. Τά παιδιά πού τούς δόθηκε μία ὑλιστική ἀνατροφή, πού ξενοχτοῦν μέχρι πρῶϊας στίς διάφορες “ντισκοτέκ” καί πού δέν μέ ἐγνώρισαν γιά νά νοιώσουν τήν ἀληθινή χαρά, προσπαθοῦν νά γεμίσουν τό κενό τῆς ψυχῆς τους μέ τά ναρκωτικά.

Ἡ φοβερή ἐξάπλωσι τῶν ναρκωτικῶν δέν σέ ἀνησυχεῖ ὅσο πρέπει, οὔτε ψάχνεις νά βρῆς τά βαθύτερα πνευματικά αἷτια τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Καί ὅμως τά ναρκομανῆ παιδιά μου καί παιδιά σου σαπίζουν καί πεθαίνουν.

– Ἀνέχεσαι μεγάλες κοινωνικές ἀδικίες. Ἄλλοι νά θησαυρίζουν καί νά ζοῦν μέ προκλητική σπατάλη καί ἄλλοι νά δουλεύουν ἐξοντωτικά καί νά παίρνουν μισθούς πείνας.

– Δέν φροντίζεις ὅσο πρέπει γιά τούς ἀνέργους, τούς ἀστέγους, τούς φυλακισμένους ἢ ἀποφυλακισμένους.

– Γέμισες τήν χώρα μέ καζίνο, ἄν καί γνωρίζεις ὅτι στούς ναούς αὐτούς τοῦ Σατανᾶ πολλοί ἄνθρωποι καταστρέφονται μέ ἀποτέλεσμα οἰκογενειακά δράματα καί παιδιά πού βρίσκονται στούς δρόμους ἀπροστάτευτα. Ὅλα αὐτά τά ναυάγια δέν εἶναι καί εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας;

– Ἐρωτοτροπεῖς μέ θεούς ἀλλοτριούς. Περιθωριοποιεῖς τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία σου ἀγνοώντας ὅτι αὐτή εἶναι ἡ πνευματική σου μητέρα καί τροφός, αὐτή σέ ἔσωσε κατά τήν μακραίωνα

δουλεία καί αὐτή ἀποτελεῖ μέχρι σήμερα τόν ἰσχυρότερο συνεκτικό ἴστό τοῦ Γένους.

– Προβάλλεις παραθρησκείες, γνωστικιστικές αἱρέσεις, μαγεῖες, ἀστρολογίες καί ἄλλες προλήψεις, στά θολά καί δηλητηριώδη νερά τῶν ὁποίων ματαιῶς προσπαθεῖς νά ξεδιψάσης.

– Κύριο μέλημά σου εἶναι ἡ εἴσοδος σου στήν Εὐρωπαϊκή Ἔνωσι, πού ἐπιχειρεῖς πάση θυσίᾳ ἀκόμη καί εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς καί θρησκευτικῆς σου ταυτότητος. Τί θά ὠφεληθῆς ὅμως, ἐάν κερδίσης τόν κόσμο ὅλον καί ζημιωθῆς τήν ψυχή σου; Γιατί δέν λαμβάνεις ὑπ’ ὄψιν τήν ἀγωνία πολλῶν πιστῶν μου τέκνων γιά θεσμούς ὅπως τό ἠλεκτρονικό φακέλλωμα, ἡ σφράγισις μέ τό σημεῖο τοῦ Ἀντιχρίστου κ.ἄ. πού εἶναι πολύ πιθανόν νά σοῦ στερήσουν τήν ἐλευθερία καί νά σέ ὑποτάξουν στήν ἐξουσία ἀνελευθέρων καί ἀντιχρίστων δυνάμεων;

Αὐτά τά παράπονα καί ἄλλα ἡμπορεῖ νά ἀπευθύνῃ σέ μᾶς ἀπό τό ὕψος τοῦ Σταυροῦ του ὁ Κύριος Ἰησοῦς.

Ἐπάρχουν ἀσφαλῶς φιλόθεες καί φιλόανθρωπες ψυχές πού ἀναπαύουν τόν Κύριο. Χάριν αὐτῶν, παρά τίς πίκρες πού οἱ περισσότεροι τόν ποτίζουμε, δέν ἀποστρέφει ἀκόμη τό πρόσωπό του ἀπό μᾶς. Μᾶς ἐλεεῖ.

Ὅπως ὑπάρχουν καί θεάρεστες πράξεις πού ἀποβλέπουν στό γενικό καλό. Ὅμως αὐτές δέν ἀντισταθμίζουν πράξεις πού εἶναι ἀντίθετες στόν Νόμο τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τήν Ἀγάπη.

Ὁ ἐσταυρωμένος Κύριος ἀναμένει τήν μετάνοια ὄλων μας. Ἀρχόντων καί ἀρχομένων, κλήρου καί λαοῦ, μοναχῶν καί κοσμικῶν. Γιά νά μείνῃ ἡ εὐλογία του στό ἐλληνορθόδοξο γένος μας. Γιά νά μὴν ἀκούσουμε καί ἐμεῖς τό φοβερό του λόγο: «Ἀρθήσεται ἀφ’ ἡμῶν ἡ βασιλεία καί δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τούς

καρπούς αὐτῆς». Ἦ, «οὐκέτι στέγω λοιπόν (δέν σᾶς ὑποφέρω πλέον)· καλέσω μου τὰ ἔθνη, κἀκεῖνα με δοξάσουσι σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι· κἀγὼ αὐτοῖς δωρήσομαι ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Ἄδελφοί, παρά τίς στενοχώριες καὶ δυσκολίες μας, καρῆτε. Ὁ Χριστὸς Ἄνέστη. Ὁ Χριστὸς μᾶς χαρίζει ζωὴ καὶ Ἀνάστασι. Γι' αὐτό μόνο σ' Αὐτόν ἀνήκει ἡ εὐχαριστία, ἡ τιμὴ, ἡ προσκύνησις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χριστὸς Ἄνέστη – Ἀληθῶς Ἄνέστη.

Ἄγιον Πάσχα 1997

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Μοναχού Μωϋσέως Ἀγιορείτου

Ἀπό τις 5-10.3.97 στό Χαλέπι τῆς Συρίας τό Π.Σ.Ε. ὀργάνωσε Ἀδιάσκηψη μέ θέμα: “Πρός μία κοινή ἡμερομηνία γιά τόν εορτασμό τοῦ Πάσχα”. Τό ἀνακοινωθέν πού ἐκδόθηκε ἀναφέρει, μεταξὺ ἄλλων: “Τό ἔτος 2001 οἱ ἐν χρήσει ἀπό τις Ἐκκλησίες μας σήμερα ὑπολογισμοί τοῦ πασχαλίου θά συμπέσουν... Ὁ εορτασμός αὐτός τοῦ Πάσχα κατά τήν ἰδίᾳ ἡμερομηνία δέν θά πρέπει πιά νά εἶναι ἡ ἐξαίρεση ἀλλά ὁ κανών...” (περ. “Ἐπίσκεψις” 543, 30.4.1997, σ. 16). Ὁ ὁμότιμος καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ε. Δ. Θεοδώρου γράφει σχετικῶς: “Οἰαδήποτε λύσις διά νά γίνῃ δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστοπεπνύμου πληρώματος, πρέπει ὅπωςδήποτε νά εἶναι ἁρμονικῶς ἐντεταγμένη εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου μακροαίωνος Ὁρθοδόξου παραδόσεως” (περ. “Ἐκκλησία” 10, 15.6.1997, σ. 482). Ὁ ἀγιορειτικός κόσμος ἐγνωσμένα, ὑγιᾶ, ἀφανάτιστα, ἀντιδρᾶ ἐπιμόνως σέ ὅποιαδήποτε ὑποχώρηση, πού εἶναι ἀντίθετη στό θεόπνευστο ἀγιοπατερικό καί ἱεροκανονικό πνεῦμα.

Κατά τόν καθηγητή τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἀ. Σ. Ἀλιβιζᾶτο, ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἐκτός τοῦ ἄρειανισμοῦ “καί ἄλλα τινα ζωτικά διά τήν Ἐκκλησίαν ζητήματα, ἔνεκα τῶν ὁποίων μακροαί ἀπό πολλοῦ διεξήγοντο συζητήσεις καί ἐριδες, ὡς λ.χ. ἡ περὶ τῆς εορτῆς

τοῦ Πάσχα ἔρις, ἐπέβαλον εἰς τόν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον νά συγκαλέσῃ τῷ 325 ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας τήν Α΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον, ἣτις ἐκ 318 πατέρων συγκροτηθεῖσα, διά τῆς ἀπόλυτον κῦρος διά πᾶσαν τήν ἐκκλησίαν ἐχούσης ἀποφάσεως αὐτῆς ἔθεσε τέρμα εἰς τὰς ἐριδας ταύτας καί καθώρισε τήν ἐν τοῖς ἀμφισβητούμενοις σημείοις ὀριστικὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν αὐτῆς” (Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, Ἀθῆναι 1949, σ. 23-24).

Περί τοῦ Ἁγίου Πάσχα τόν εορτασμόν πληροφοροῦμεθα ἀπό τις ἐξῆς πηγές:

1. Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία (Σωζομενοῦ I, 16).
2. Ἐπιστολὴ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρὸς τήν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας (Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, Θεοδωρήτου, Χ9, I9, 6 κ.λπ.).
3. Ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ Μ. Κωνσταντίνου, Πρὸς τοὺς ἀπολειφθέντας ἐπισκόπους (Εὐσεβίου, Βίος Κωνσταντίνου, III, 18, 19, Σωκράτους, Ἱστορία, I, 9, Θεοδωρήτου, Ἱστορία, I, 10).
4. Ὁ Ζ΄ Ἀποστολικὸς Κανὼν, “εἴ τις... τὴν ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρὸ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελέσοι καταιρέσθω”.
5. Ὁ Α΄ τῆς Πρώτης ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου (341), τοὺς μεταθέτοντας τὴν εορτὴν “ἀκοινωνήτους καί ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας”.

Ἀποφασίσθηκε λοιπὸν καί ἐπεβλήθη ἔκτοτε στήν Ἐκκλησίαν ἡ ἐπικράτησις τῆς διατάξεως νά εορτάζεται τό Πάσχα τὴν πρώτη Κυριακῇ μετὰ τὴν πανσέληνον τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας. Ἀνήκε δέ στὸν Πατριάρχον Ἀλεξανδρείας ν’ ἀναγγέλει κάθε χρόνο τὴν ἡμέρα, διά τῶν “πασχαλίων γραμμάτων”. Τοῦτο διατηρήθηκε μέχρι τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Στήν Α΄ Οικουμενική Σύνοδο διακρίθηκαν ἄνδρες ἅγιοι καί θεοφόροι ὡς ὁ Ἀντιοχείας Εὐστάθιος, ὁ Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρος, ὁ Τριμυθούντος Σπυρίδων, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Ὅσιος Κορδοῦης καί ὁ ὄσιος Παφνούτιος. Οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καθοδηγήθησαν καί ἀνεγνωρίσθησαν ὡς “ἐκκλησιαστικά δόγματα”. Οὐδεὶς δύναται ν’ ἀμφισβητήσῃ τὸ κῦρος τους.

Ἐορτασμός τοῦ Πάσχα ὑπὸ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν μπορεῖ νά συμπέσει μὲ ἐκείνον τῶν Ἑβραίων, ὅπως π.χ. τὸ 1971. Ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ἡ ἡμερολογιακὴ διαφορά ἀλλὰ οἱ δογματικὲς καί θεολογικὲς ἀντιθέσεις πού ὁδηγοῦν στὸν ἐορτασμό χωριστοῦ Πάσχα. Ἡ Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος 150/26.5.1995 ἀναφέρεται στὴν ἀνάγκη “καθορισμοῦ... κοινῆς ἡμερομηνίας ἐορτασμοῦ ὑφ’ ἀπάντων τῶν Χριστιανῶν τῆς μεγάλης ἐορτῆς τοῦ Πάσχα”, σέ μία προσπάθεια ἐνοποίησης.

Ὅμως, ὅπως εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν πρωτοπρ. π. Γ. Μεταλληνός, «τὸ “μὴ μετὰ Ἰουδαίων συνεορτάζειν” ἰσοδυναμεῖ σήμερα μὲ τὸ “μὴ μεθ’ ἑτεροδόξων συνεορτάζειν”. Αὐτὸ δὲν εἶναι καρπὸς μισαλλοδοξίας, ἀλλὰ ἔκφραση ὑγιοῦς καί ἐνεργοῦ ἐκκλησιαστικῆς αὐτοσυνειδησίας» (ἐφ. “Καθημερινή” 14.4.1996, σ. 7). Ἡ νόσος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἰσοπεδώνει τὴν Ὁρθοδοξία μὲ τὴν κάθε “Ἐκκλησία”.

Ἡ διόρθωση τοῦ Ὁρθοδόξου Πάσχα πρὸς συνεορτασμό μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καί λοιπῶν ἑτεροδόξων θά εἶναι διχαστικὴ γιὰ τὸ Ὁρθόδοξο πλήρωμα καί θά προσθέσῃ προβλήματα. Ἡ μετακίνηση τοῦ Πάσχα γιὰ ἐμπορικοὺς καί τουριστικοὺς λόγους δὲν εἶναι σοδαρό νά συζητᾶται. Ἡ θέση αὐτὴ ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ἀπὸ μῖσος στοὺς ἑτεροδόξους. Ὁ ἀρχιμ. π. Ἀ. Στυλιανάκης γράφει:

“Τὸ θέμα τοῦ συνεορτασμοῦ μπορεῖ νά φαίνεται τυπικὸ σέ μερικούς, ἀλλὰ εἶναι οὐσιαστικὸ καί κρύβει ὅλες τὶς δογματικὲς καί διωματικὲς διαφορὲς μας... Γιατί δὲν ἀλλάζουν ἐκεῖνοι τὰ ἐορτολόγια τους νά γιορτάσουν μαζί μας τὸ Πάσχα, ἀφοῦ τόσο τὸ ἐπιθυμοῦν;...” (περ. “Τὰ νειᾶτα” 287, 1996). Μέχρι τὸ 1582 ἐορτάζαμε τὸ Πάσχα μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς. Ὅρισμένες φορὲς συμπίπτει νά συνεορτάζουμε, ὅπως π.χ. 1977, 1980, 1984, 1990. Ἔτσι καί τὸ 2001. Ὁ συνεορτασμός δὲν σημαίνει συλλειτουργία, γιατί ἡ Ρώμη διατηρεῖ ἀλλοιωμένα τὰ δόγματα.

Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ λέγεται πὼς ἡ ὀφειλόμενη ὑπακοή τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ στὴν Ἐκκλησία συνιστᾶ λόγον ἀποδοχῆς τοῦ κοινοῦ πασχαλίου. Ὅμως ὁ ὅρος τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶναι σαφὴς καί ἀπαράβατος. Οὔτε οἱ ὑπόλοιπες ἑξὶ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι τὸν μετέτρεψαν. Ἡ Ρώμη αὐθαίρετα καινοτόμησε μὲ τὴν κατάργηση Ἱ. Κανόνων.

Μέ καμιά, ὅσο ἰσχυρὴ, ἐπιχειρηματολογία δὲν εἶναι δυνατόν νά γίνει ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Πασχαλίου. Τὸ μόνο πού δύναται καί εὐχόμεθα νά γίνει εἶναι ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀναχωρησάντων μακρυνά ἀπὸ τὸ αἰώνιο κῦρος τοῦ ὄρου τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, τοῦ γράμματος καί τοῦ πνεύματός του. Διαφορετικὰ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ θ’ ἀναγκασθοῦν νά ποῦν ξανά, αὐτὸ πού εἶπε ὁ πάπας Εὐγένιος Δ΄ ὅταν εἶδε νά μὴ ὑπογράφει ὁ ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός στὴ σύνοδο τῆς Φλωρεντίας: “Λοιπὸν ἐποιήσαμεν οὐδέν!” Αὐτὰ γράφονται μὲ πόνο καί ἀγάπη καί ὄχι μὲ ἔπαρση καί κομπασμό. Συνεχίζουμε καθημερινῶς νά εὐχόμεθα ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς καί ἀληθοῦς τῶν πάντων ἐνώσεως στὴ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἀμήν.

ΝΟΥΘΗΣΙΕΣ
ΕΙΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΝ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΝ^(*)

Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών
καί Νιγρίτης κ.κ. Μαξίμου

Α. Προσλαλιά κατά τήν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν του.

Εὐλαδέστατε Ἱεροδιάκονε,

Καθὼς ἐγγίζει ἡ κορυφαία διὰ σέ στιγμή, καθ' ἣν θά εἰσέλθῃς εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων καί ἡ πανσθενουργός χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος θά σέ ἀναδείξῃ Πρεσβύτερον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι σκόπιμον νά ἀναφερθῶ δι' ὀλίγων εἰς τό μέγιστον τοῦτο ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, ἥτις ὡς σταυρός βαρὺς ἐπιτίθεται σήμερον ἐπὶ τῶν ὤμων σου.

Πάντοτε, ἀλλά κυρίως εἰς τούς δυσκόλους αὐτούς καί ἐσχάτους χρόνους, ἡ ἱερωσύνη εἶναι μαρτύριον. Ὅμως μὴ δειλιάσης, «Ράβδον γάρ δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι Κύριος ὁ Θεός». Ὑπενθυμίζω εἰς τήν ἀγάπην σου ἐκεῖνο τό ὁποῖον λέγει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὅτι «ὁ ἱερεὺς εἶναι ὑπὲρ τόν ἄγγελον», διότι ὁ ἱερεὺς ἀξιῶνεται νά τελεῖ τὰ ἱερά Μυστήρια, ἐνῶ ὁ ἄγγελος ἐκστατικός μόνον παρατηρεῖ τὰ τελούμενα. Καί ἐφόσον ὁ ἱερεὺς εἶναι ὑπὲρ τόν ἄγγελον εἰς τήν ἀξίαν, ἐρωτᾷ, «πόσον προσεκτικός πρέπει νά εἶναι εἰς τήν βιοτήν του, διὰ νά μὴ παροργίζει τόν Θεόν;»

(*) Ἐπί τῇ χειροτονίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, διακόνου Σάββα, τῇ Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Πάντων (9/22-6-1997).

Ὑπενθυμίζω ἀκόμη εἰς τήν ἀγάπην σου ἐκεῖνο τό ὁποῖον λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος διὰ τήν ἱερωσύνην, ὅτι «εἶναι τέχνη τεχνῶν καί ἐπιστήμη ἐπιστημῶν». Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος, ὁ κατ' ἐξοχίαν ὑμνητής τῆς ἱερωσύνης, γράφει ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἱερέως δέον νά λάμπῃ ὡς ἥλιος, διὰ νά φωτίζη καί νά καθοδηγῇ τούς πιστούς. Ὁ ἴδιος Πατήρ, εἰς μίαν ἄλλην παρομοίωσίν του λέγει, ὅτι ὅλοι προσέχουν τήν ζωὴν καί τό ἔργον τοῦ ἱερέως «καθάπερ οἱ πεζοποροῦντες τόν ἰππεύοντα».

Ἐπ' ἐσχάτων, ἡμεῖς εἰς τόν κόσμον ἀντιμετωπίζομεν τήν αὐστηράν κριτικήν, τήν εἰρωνείαν, τήν δυσφήμισιν, τήν ἱεροκατηγορίαν, ἥτις φθάνει εἰς τὰ ὄρια τῆς ἐπιδημίας. Αἱ ἐνοριακαί εὐθύναι, τὰ διοικητικά καθήκοντα, αἱ τριβαί μετὰ τοῦ κόσμου καί ἐν πολλοῖς αἱ ἀτομικαί ἀπροσεξίαι τῶν ἱερωμένων, τείνουν νά ἐπαληθεύουν τήν φοβεράν ἐκείνην προφητείαν τοῦ ἁγίου Κοσμά περὶ διαστάσεως καί ἐχθρότητος μετὰ κλήρου καί λαοῦ.

Σύ ὅμως καθὼς καί οἱ λοιποὶ πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους δέν διατρέχετε τόν κίνδυνον τοῦτον, διότι εἴσθε ἀπηλλαγμένοι τῶν ὡς ἄνω τριβῶν καί ἀσφαλισμένοι εἰς τό Περιβόλιον τοῦτο τῆς Θεομητορος. Ἐπί πλέον ἔχετε τό προνόμιον νά εἴσθε πλησίον τοῦ Γέροντός σας, ὁ ὁποῖος σᾶς θωρακίζει διὰ τῶν νουθεσιῶν, διὰ τῆς ἀγάπης καί διὰ τῶν προσευχῶν του.

Οὕτω, λοιπόν, ὁ ἔμπειρος καί σοφός πνευματικός σου πατήρ καί Καθηγούμενος, λαβὼν ὑπ' ὄψιν του τὰ προσόντα σου, τόν ἔνθεον ζῆλον σου καί ὄλην σου τήν πνευματικὴν συγκρότησιν καί ἐγγυώμενος περὶ τῆς καταλληλότητός σου, σέ προσήγαγε ἐνώπιόν μου, ὥστε λαμβάνων τόν βαθμόν τοῦ πρεσβυτέρου νά τελεῖς μετὰ φόβου Θεοῦ τὰ ἱερά Μυστήρια, τὰ ὁποῖα, ὡς ἀναφέρεται εἰς τήν Κανονικὴν Συμμαρτυρίαν, δέν πρέπει νά τελεσιουργῶνται ὑπὸ ἀναξίων.

Εὐχομαι ἀπό καρδίας νά αὐξάνη ὁλονέν ἡ εὐλάβειά σου καί μή γένοιτο νά συνηθίσῃς ἢ νά κουρασθῇς ἱερουργῶν. Εἶναι ὑψίστη ἡ τιμή, ἡ ὁποία σοῦ προσφέρεται σήμερον, ὅπως εἶναι μεγίστη καί ἡ εὐθύνη σου ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων. Δέν θά εἶσαι μόνος εἰς τόν Γολγοθᾶν καί τήν σταύρωσίν σου. Θά σέ συνοδεύουν πάντοτε αἱ προσευχαί τοῦ Γέροντος καί τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κοινοβίου. Θά σέ συνοδεύουν καί αἱ προσωπικά μου ἐπίμονοι εὐχαί. Κυρίως θά σέ φωτίζῃ καί θά σέ καθοδηγῇ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, «ἡ τά ἀσθενῆ θεραπεύουσα καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα». Σέ παρακαλῶ νά ἐνθυμῆσαι πάντοτε τό Α΄ ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ πλαγίου δευτέρου ἤχου: «Ἁγίω Πνεύματι, πανσωστική αἰτία· εἴ τιτι τοῦτο κατ' ἀξίαν πνεύση, τάχει ἐξαίρει τῶν τῆς γῆς, περοῖ, αὖξει τάττει ἄνω».

Προσπάθειά σου διηγεκῆς ἄς εἶναι τό νά φανῆς ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν ὅλων ἡμῶν καί νά ἀναπαύσῃς πάντας ἡμᾶς διά τῆς προθυμίας σου καί διά τῆς προσεκτικῆς θιοτῆς καί διακονίας σου. Ἄς εἶναι ἀμείωτοι ὁ ζῆλος σου, ἡ ἀγάπη σου καί ἡ εὐλάβειά σου. Ἀκόμη νά παραμείνῃς ταπεινός, διά νά παραμείνῃ καί ὁ Χριστός εἰς τήν καρδίαν σου. Κατά τόν τρόπον αὐτόν θά εἶσαι λαμπάδα καιομένη καί φωτίζουσα, ἀληθινός λειτουργός τοῦ Κυρίου.

Περαίνων τήν ταπεινήν αὐτήν προσλαλιάν μου μέ τά λόγια τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, «φωτός δίκην, τήν οἰκουμένην καταλάμπωντος, λάμπειν δεῖ τοῦ ἱερέως τήν ψυχήν», εὐχομαι νά εἶσαι φωτεινός καί φωτόμορφος καί νά φανῆς ἄξιος τῆς κλήσεώς σου. «Οὕτω λαμπάτω τό φῶς σου ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων». Ἀμήν.

Β. Ἀντιφώνησις εἰς τήν Τράπεζαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἐπιτρέψτε μου νά ἀπευθύνω κι ἐγώ στήν ἀγάπη σας δύο λόγια τῆς καρδιάς μου, καθὼς αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά εὐχαριστήσω ἐκ θαθέων τόν ἅγιο Γέροντα καί ὅλους σας γενικά, γιατί μοῦ δώσατε τήν εὐκαιρία νά ζήσω ἔντονα αὐτές τίς καταनुκτικῆς καί συγκλονιστικῆς λατρευτικῆς ἐκδηλώσεις τοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου σας. Δέν εἶναι σχῆμα λόγου νά σᾶς πῶ, ὅτι μαζί μέ τίς ἱερές Ἀκολουθίες, ἡ ἐν γένει τιμή καί ἀγάπη στό πρόσωπό μου μέ συγκίνησαν βαθιά καί μέ τόνωσαν ψυχικά. Πῆρα πολλά πνευματικά ἐφόδια γιά νά μπορέσω νά συνεχίσω στόν κόσμο τῆ δύσκολη καί ἐπίπονη ἀποστολή μου.

Στούς ἔσχατους αὐτούς χρόνους τῆς ἀποστασίας καί συγχύσεως, πού ὅλα ἰσοπεδώνονται, καλούμεθα νά δίνουμε κάθε ὥρα καί στιγμή τῆ μαρτυρία τῆς πίστεως. Νά ὁμολογοῦμε τόν Χριστό, ὅπως οἱ ἅγιοι Πάντες, πού ἐορτάζουμε σήμερον. Καί ἡ ἀναφορά μου σ' αὐτούς γίνεται ἀκριβῶς γιά νά τονισθεῖ ὅτι οἱ Ἅγιοι εἶναι, πρέπει νά εἶναι τά πρότυπά μας.

Σήμερα τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας ὅλους τούς «ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστήσαντας τῷ Κυρίῳ». Ὅλους ἐκείνους πού ἀγωνίσθησαν «τόν καλόν ἀγῶνα» τῆς πίστεως. Καί οἱ ἅγιοι Πάντες εἶναι ἐπώνυμοι καί ἀνώνυμοι, γνωστοί καί ἄγνωστοι. Φανεροί καί ἀφανεῖς ἥρωες καί ἐργάται τοῦ καλοῦ. Μάρτυρες καί ὄσιοι. Κληρικοί καί λαϊκοί. Ἄνδρες καί γυναῖκες καί παιδιά. Δέν ἔχει σημασία ἂν τά ὀνόματά τους εἶναι γραμμένα στίς σελίδες τῆς ἱστορίας. Σίγουρα εἶναι γραμμένα στό βιβλίο τῆς ζωῆς. Αὐτό, δηλαδή, πού πρέπει πρώτιστα νά ἐνδιαφέρει τόν καθένα μας. Διότι ὅλοι οἱ ἀγῶνες καί ὅλες οἱ

προσπάθειές μας πρέπει να έχουν σαν στόχο την αιωνιότητα και την Βασιλεία του Θεού.

Όφείλουμε να είμαστε μιμηταί των αγίων και να θαδίζουμε πάνω στα ίχνη τους. Και αυτή είναι κυρίως η τιμή που έχουμε χρέος να τους προσφέρουμε. Όλα τα άλλα, πανηγύρεις και λαμπάδες και ύμνολογίες κ.λπ. είναι τυπικά δείγματα της ευλαθείας μας στους Άγιους. Εκείνο που λείπει σήμερα είναι η μίμηση και η αντιγραφή της αγίας ζωής των Αγίων.

Ής αναφέρω, αδελφοί και πατέρες, ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα και στοιχείο της ζωής τους. Τους αγίους τους μίσησε ο κόσμος κατά τον λόγο του Χριστού «και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων διά τό όνομά μου» (Ματθ. 10, 22). Νά μισείται ο κακοποιός για τά έγκλήματά του, θά τολμήσω να πω ότι είναι λογικό. Άλλά να μισείται ο άγιος για τά χαρίσματά του και για τό όνομα του Χριστού! Και όμως και αυτό είναι μια απόδειξη της αγιότητας· ότι μισείται ο γνήσιος άγιος και διώκεται από τους ανθρώπους του κόσμου και του σκότους.

Άλίμονο, βέβαια, αν μās επαινούν οι άνθρωποι του σκότους. Αυτό συμβαίνει πολλές φορές, γιατί έχουμε συμβιβασθεί πέρα για πέρα με τον κόσμο. Ής θυμηθούμε πώς τό είπε ο Κύριος στους Μαθητάς Του: «Ότι δέ εκ του κόσμου ούκ έστε, άλλ' έγώ έξελεξάμην ύμās εκ του κόσμου, διά τουτο μισεί ύμās ο κόσμος» (Ίωαν. 15, 19). Αυτά τά λόγια του Κυρίου, βρίσκουν την εφαρμογή τους κυριολεκτικά σ' έσας τους αναχωρητάς και απομεμακρυσμένους από τον κόσμο και τοπικά και τροπικά.

Ό πολός κόσμος δέν μπορεί να διεισδύσει στο βαθύτερο περιεχόμενο της αναχωρήσεώς σας από τον κόσμο. Άδυνατεί να κατανοήσει, λόγω της αλλοτριωτικής καταστάσεως στην οποία, δυστυ-

χώς, έχει περιέλθει, τό νόημά της και σās κατηγορεί σαν λιποτάκτες. Δέν μπορεί να δει αντικειμενικά σαν ήρωισμό την έξοδό σας από τον κόσμο και την αφιέρωσή σας στο Θεό. Σ' αυτήν την κατακραυγή του κόσμου σεΐς αντιπροσφέρετε την αγάπη σας και την αδιάλειπτη προσευχή σας.

Άδελφοί μου, ο κόσμος και ο κοσμοκράτωρ δέν έχουν καμιά έξουσία στη ζωή των αγίων. Γι' αυτό, ως διαζουμε τον εαυτό μας να μήν εκκοσμιευθεί. Κι έσεΐς να καταβάλλετε κάθε προσπάθεια, ώστε να μήν εκκοσμιευθεί η Μοναστική Πολιτεία του Άγιου Όρους. Νά μείνει ανέπαφος και καθαρός από παντός μολυσμού ο Άθωνας.

Αυτός ο άγιος Τόπος έδωσε πολλούς αγίους, που αγάλλονται σήμερα, όχι μόνο για την τιμή που τους απονέμουμε, αλλά κυρίως γιατί υπάρχουν και σήμερα ακόμη αγωνισταί στο μυρωμένο Περιβόλι της Παναγίας, που συνεχίζουν την παράδοση της αγιότητας, ανεπηρέαστοι από τά θέλγητρα και τά ηδέα του κόσμου.

Δυστυχώς στον κόσμο, όπου ζοΐμε έμεις, τά πράγματα είναι πολύ άσχημα. Η πνευματική στάθμη όλο και πέφτει, καθώς οι αισθήσεις των ανθρώπων μαστιγώνονται άγρια από τίς προκλήσεις της άμαρτίας. Έσεΐς απαρητηθήκατε βέβαια τά θέλγητρα του κόσμου, όμως ο αναιδέστατος αντικείμενος δέν παύει, ασφαλώς, να προσπαθει να έπηρεάσει τη διάνοιά σας, άφου, κατά την όμολογία των αγίων Πατέρων, τά βέλη του στοχεύουν στο να πληξουν, ιδιαιτέρα, έσας, τους περιβεβλημένους τό άγγελικό σχημα μοναχούς και άσκητάς. Δέν είναι η πάλη σας «πρός αίμα και σάρκα, αλλά προς τάς αρχάς, προς τάς έξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, προς τά πνευματικά της πονηρίας εν τοΐς έπουρανίοις» (Έφεσ. 6, 12).

Ἡ ἀδιάλειπτη προσευχή, ἡ ἀγάπη σας στόν Χριστό καί ἡ ὑπακοή σας στό Γέροντα, εἶναι τά παντοδύναμα ὄπλα, πού θά σᾶς προφυλάξουν ἀπό τά «πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ τά καθ' ὑμῶν δολίως κινούμενα». Μαζί μέ τούς ἁγίους Πάντες καθημερινά νά ἐπαναλαμβάνετε τό Γ' ἀντίφωνο τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ Δ' ἤχου: «Ἡ καρδία μου πρὸς Σέ Λόγε ὑψωθήτω, καί οὐδέν θέλξει με τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν, πρὸς χαιμαζηλίαν».

Ἄγιε Καθηγούμενε, σᾶς εὐχαριστῶ διότι μοῦ δώσατε τήν εὐκαιρία νά ἐπισκεφθῶ τό σεμνό κατά πάντα Κοινόδιό σας καί νά ἐπικοινωνήσω μέ τήν ἁγία Ἀδελφότητά σας. Σᾶς παρακαλῶ νά προσεύχεσθε γιά τήν ταπεινότητά μου, ὥστε νά κάνω λιγότερα λάθη, διότι ὡς ἄνθρωπος κάνω πολλά λάθη καί θέλω νά τά λιγοστέψω, γιά νά μὴ λυπῶ τόν Κύριο.

Εὐχομαι νά σᾶς χαρίζουν οἱ ἅγιοι Πάντες πλουσιοπάροχα τήν εὐλογία τους. Εὐχομαι νά χαιρεσθε τόν νεοχειροτονηθέντα Ἱερομόναχο. Εὐχομαι, μέ τίς πρεσβεῖες τῶν ἁγίων Πάντων, νά συνεχίσετε μέ ὑγεία τόν ἀσκητικό σας δόλιχο καί ν' ἀπολαύσετε τή ζωή τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατά τήν 5η Μαΐου 1997, Κυριακή τοῦ Παραλύτου, μέ τήν Εὐλογία τοῦ ἁγίου Γέροντά μας π. Γεωργίου ξεκινήσαμε γιά τήν Σερβία μαζί μέ τούς ἀδελφούς Ἱερομ. π. Λουκά καί κ. Χρήστο Δαμιανίδη, ὁ ὁποῖος πρόθυμα δέχθηκε νά μᾶς συνοδεύσει μέ τό αὐτοκίνητό του.

Ὁ λόγος τῆς ἐπισκέψεώς μας αὐτῆς ἦταν ἡ πρόσκλησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαυροβουνίου κ.κ. Ἀμφιλοχίου (Ράντοβιτς) πρὸς τήν Μονή μας, ὅπως συμμετάσχει σέ συνέδριο πού διωργάνωσε ἡ Ἱερά Μητρόπολις μαζί μέ τήν Φιλοσοφική Σχολή Μαυροβουνίου κατά τήν ἡμέρα τῆς μνήμης τῶν ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου. Ὡς γνωστόν, ὅλοι οἱ Σλαβικοὶ λαοὶ ἐορτάζουν ἰδιαίτερα τήν μνήμη τῶν Ἁγίων αὐτῶν, διότι ἀπ' αὐτούς ἔλαβαν τήν Θεογνωσία μᾶ καί τήν κοσμική μόρφωσι καί τήν γραφή τῆς μέχρι τότε ἀγράφου γλώσσας των.

Τήν Δευτέρα, ἀφοῦ τακτοποιήσαμε τά τῆς ἐξόδου μας ἀπό τήν Ἑλλάδα, ξεκινήσαμε γιά τήν Ἄρνισσα, τήν ἰδιαίτερη πατρίδα τοῦ παπα-Λουκά, ὥστε τήν Τρίτη τό πρωῒ νά εἴμαστε κοντά στά σύνορα. Οἱ δικοὶ του μᾶς δέχθηκαν μέ πολύ ἀγάπη καί μᾶς περιποιήθηκαν ἰδιαίτερα. Ἡ Ἄρνισσα εἶναι μιά πανέμορφη κόμη στίς ὄχθες τῆς λίμνης Βεγορίτιδος. Τό τοπίο εἶναι ἐλκυστικό μέ πλούσια βλάστησι καί ἡσυχία. Σέ ὄλο τό χωρο δεσπόζει τό ὄρος Βόρρας, τό ὁποῖο εἶναι τό σύνορό μας μέ τό κρατίδιο τῶν Σκοπίων. Ἄ-

νεθήκαμε στό ὄρος αὐτό καί ἐπισκεφθήκαμε τούς φύλακες τῶν συνόρων φαντάρους, πού κατοικοῦν μέσα σέ ἕνα ὠραιότατο καί ἄνετο οἶκημα. Κάναμε δέησι καί ψάλλαμε τά δέοντα. Χάρηκαν πολύ καί μᾶς εὐχαρίστησαν. Τό κρῦο ἦταν δυνατό καί τά χιόνια κάλυπταν πολλά σημεῖα τῆς γῆς.

Ἰδιαίτερη ἐντύπωσι μοῦ ἔκανε στό χωριό Ἄρνισσα ἡ εὐλάβεια τῶν κατοίκων καί ἡ ἐκκλησιαστική ἀγωγή τῶν παιδιῶν. Σάν παράδειγμα τῶν ὅσων σχετικῶν εἶδα καί ἄκουσα ἀναφέρω τό ἔξῃς: Ὁταν τό δειλινό ἐπισκεφθήκαμε τό κοιμητήριο τοῦ χωριοῦ μέ μερικά ἀπ' τά πολλά ἀνηψάκια τοῦ παπα-Λουκά, ἕνα ἀπ' αὐτά ἡλικίας δεκατριῶν ἐτῶν περίπου, μέ πολλή ἀπλότητα καί φυσικότητα λέει στόν πατέρα του: “Μπαμπά, γιά φαντάσου νά πραγματοποιηθῆ τώρα ἡ προφητεία τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ καί νά σηκωθοῦν τά ὀσῆ τῶν νεκρῶν καί ν' ἀρχίσουν νά φοροῦν τίς σάρκες τους!” Ἐμεινα ἐνεὸς γιά τήν πολλή ἐκκλησιαστική του μόρφωσι, ἐδόξασα τόν Θεὸ καί ἐλεηνολόγησα τούς τόπους ἐκείνους τῆς πατρίδας μας, ὅπου ὁ ἀπεχθῆς τουρισμὸς γέμισε τίς τσέπες τῶν ἀνθρώπων μέ χρῆμα καί ἄδειασε τίς καρδιές τους ἀπὸ τήν ἀγάπη καί τήν θυσία γιά τόν Χριστό καί τήν κατά Θεόν μόρφωσι. Πρέπει δέβαια νά πῶ ὅτι ὅλα αὐτά ὀφείλονται κυρίως στήν ἄοκνη ἐργασία τοῦ ἐφημεριοῦ τοῦ χωριοῦ, π. Νικολάου, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ τήν ἐκκλησία μέ χαρά ἀπολαμβάνοντας τήν διακονία του.

Τό πρωῒ τῆς Τρίτης φθάσαμε στά σύνορα τῶν Σκοπίων καί μετὰ ἀπὸ μικρὲς διαδικασίες μπήκαμε στήν ξένη χώρα. Ἡ πρώτη πόλις πού συναντήσαμε εἶναι τά Βιτώλια, δηλαδή τό ἱστορικό Μοναστήριον, πού τό 1912 ἀριθμοῦσε 150 χιλιάδες Ἑλληνες καί γιά τό ὁποῖο θυσιάσθηκε ὀλόκληρη ἡ 5η Μεραρχία κατά τούς Βαλκανοτουρκικοὺς πολέμους.

Μετά φθάσαμε στην πόλι καί λίμνη Ἀχρίδα, τήν μεσαιωνική βυζαντινή Ἀρχιεπισκοπή. Ἐκεῖ ἐπισκεφθῆκαμε τήν βυζαντινή Βασιλική τῆς Ἀγίας Σοφίας, μίμησι τῆς Ἀγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως. Εἶναι ναός ωραιότατος μέ ὁμορφες ἀγιογραφίες τοῦ 11ου αἰώνα καί ωραῖο δάπεδο. Οἱ Τοῦρκοι εἶχαν μετατρέψει τόν ναό σέ τζαμί, γι' αὐτό δέν ὑπάρχει οὔτε ἀγία τράπεζα οὔτε τέμπλο ἀλλά μόνο τό μουσουλμανικό ἀλτάριο μέ κατεύθυνσι πρὸς τήν Μέκκα. Εἶναι συγκινητικό νά βλέπῃ κανεῖς παντοῦ ἑλληνικά γράμματα, ἐπιγραφές καί βυζαντινοὺς Αὐτοκράτορες ἰστορημένους. Ὁ φύλακας ἦταν εὐγενής καί μᾶς ξενάγησε μέ πολλή ἀγάπη διαδάζοντάς μας ἕνα χειρόγραφο στήν ἑλληνική χωρίς νά γνωρίζῃ καθόλου ἑλληνικά.

Μετά ἐπισκεφθῆκαμε τήν Μονή τοῦ ἀγίου Κλήμεντος, ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδος. Εἶναι κι αὐτή βυζαντινή Μονή. Τό Καθολικό χρησιμοποιεῖται σάν ἐνορία ἀλλά καί σάν μουσεῖο, λόγω τῶν καταπληκτικῶν ωραίων ἀγιογραφιῶν Μακεδονικῆς τεχνοτροπίας. Τ' ἀχνάρια τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ἐμφανῆ στους ἀνθρώπους, ἀπό τήν ἔλλειψι ἐκκλησιαστικῆς ἀγωγῆς. Ἡ φύλακας ἔξαλλα ντυμένη, κάπνιζε μέσα στόν Ναό, ἄν καί εἶχε τελειώσει Θεολογική Σχολή. Ἦταν ὅμως καλόκαρδη καί ἐξυπηρετικὴ ἀπέναντί μας. Στήν αὐλή τῆς Μονῆς ὑπάρχει Σχολεῖο, ὅπου στά παιδάκια μοιράσαμε εἰκονίτσες τοῦ ἀγίου Νικολάου.

Ὡς ἡ πόλις Ἀχρίδα εἶναι γεμάτη ἀπό ωραιότατους βυζαντινοὺς ναοὺς παραμελημένους καί ἀλειτούργητους. Ἡ φυσικὴ καλλονή τοῦ τόπου εἶναι ἀπερίγραπτη. Ἡ πόλις κτισμένη στίς ὄχθες τῆς λίμνης καί περικυκλωμένη ἀπό πυκνὸ πρᾶσινο. Στήν κορυφὴ ἐνός λόφου δεσπόζουν ἀρχαῖα τείχη, ὅπου ἦταν τό παλάτι τοῦ Βουλγάρου Τσάρου Σαμουήλ.

Κατόπιν ἀφοῦ περάσαμε τὰ ωραῖα καλντερίμια τῆς πόλεως ξεκινήσαμε γιὰ τὰ Σκόπια, καί ἀφήνοντάς τα περάσαμε τὰ σύνορα καί μπήκαμε πλέον σέ σερβικό ἔδαφος. Ὅφειλω νά πῶ ἐξ ἀρχῆς, ὅτι τό ὅλο κλίμα στή Σερβία εἶναι πολύ φιλικό γιὰ τοὺς Ἕλληνες καί τήν Ἑλλάδα, λόγω τῆς προσφάτου βοήθειάς τῆς πατρίδος μας πρὸς τήν χώρα τους κατὰ τοὺς φοβεροὺς ἐμφυλίους πολέμους. Ὁ δρόμος μας ἦταν γιὰ τήν Πρίζρεν, πόλι τοῦ Κοσσυφοπέδιου, ὅπου θά μᾶς φιλοξενοῦσε ὁ ἐπίσκοπος Ἀρτέμιος, γνωστός γιὰ τήν θεολογική του κατάρτισι καί τό ὀρθόδοξο πνεῦμα του.

Τό Κοσσυφοπέδιο, ὅπως ὀνομάζεται ἡ ΝΔ περιοχή τῆς Σερβίας μέ κέντρο τό Πέτς (Πέκιον), εἶναι ἡ καρδιά καί ἡ πηγὴ τῆς ὀρθόδοξου παραδόσεως τῶν Σέρβων, δηλαδή ὅ,τι εἶναι γιὰ μᾶς ἡ Κωνσταντινούπολις καί γιὰ τοὺς Ρώσους τό Κίεβο. Δυστυχῶς ὅμως ὁ πληθυσμὸς πλέον εἶναι σέ ποσοστὸ 95% ἀλβανομουσουλμανικός, σέ πολλές μάλιστα πόλεις 100% μουσουλμανικός. Πλήθος τὰ ὀρθόδοξα μνημεῖα μὰ καί πλήθος τὰ μουσουλμανικὰ τζαμιά. Οἱ δρόμοι τῶν πόλεων γεμάτοι παραδοσιακοὺς μουσουλμάνους, μέ τό χαρακτηριστικό λευκὸ σκουφάκι οἱ ἄνδρες καί τόν φερετζέ οἱ γυναῖκες.

Εἶχαμε τήν ἀτυχία νά ἀκολουθήσουμε λάθος δρόμο γιὰ τήν Πρίζρεν –ὁ ὁποῖος ὅμως ὀδηγοῦσε τελικά σ' αὐτήν– μέ ἀποτέλεσμα νά ἀνεβοῦμε ψηλά σέ βουνά καί νά κατεβοῦμε χαμηλά σέ φαράγγια, ἐνῶ ἤδη εἶχε νυκτώσει. Δέν ὑπῆρχε σέ μεγάλο μῆκος τοῦ μισοεγκαταλειμμένου δρόμου σημεῖο ζωῆς, ἔτσι ὥστε ἀρχίσαμε νά ἀγωνιοῦμε. Ὡς μᾶς ἔλεγαν ἀργότερα, ὑπερβάλλοντας βέβαια, ἀπὸ τόν δρόμο αὐτό δέν εἶχε περάσει ἄνθρωπος ἀπὸ τόν καιρὸ τῶν ἀνταρτῶν. Ὡς ποῦμε ἐδῶ ὅτι στήν Σερβία σπανίως βλέπετε στους δρόμους πινακίδες, ἀλλά καί οἱ ὑπάρχουσες δέν εἶναι καί πολύ κατατοπιστικές.

Ξαφνικά, ἐνῶ γιά πολύ ὥρα δέν φαινόταν πουθενά οὔτε ἓνα φῶς, βλέπουμε δύο-τρία φωτισμένα καί περιποιημένα σπίτια. Κτυποῦμε σέ ἓνα ἀπ' αὐτά καί ἀνοίγει μία γυναίκα, προφανῶς μουσουλμάνα, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον θά λιποθυμοῦσε ἀπό τόν φόβο τῆς θέας μας καί ἄρχισε νά λέγη μέ σθησιμένη φωνή: “φοβοῦμαι πολύ”. Εὐτυχῶς ἐδέησε αὐτή καί ἓνα ἀπό τά φοβισμένα παιδιά της νά μᾶς ποῦν ὅτι ὁ δρόμος μας ὁδηγεῖ στήν Πρίζρεν. Τελικά μετά ἀπό 20' φθάσαμε στήν ἐξ ὀλοκλήρου μουσουλμανική πόλι, ἡ ὁποία ὅπως ὅλες οἱ μουσουλμανικές πόλεις ἔδριθε ἀπό νειάτα.

Ἐκεῖ μᾶς περιέμεναν ὁ Ἡγούμενος Θεοδόσιος καί πατέρες τῆς Μονῆς Ντέσανι. Εἶχαν μάθει ἀπ' τόν εὐλογημένο Σέρβο ἀδελφό μας διακο-Ἰερώνυμο ὅτι θά πᾶμε στό μοναστήρι τους καί ὅτι τήν ἐπομένη, Τετάρτη τῆς Μεσοπεντηκοστῆς καί μνήμη τοῦ προστάτου μου ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, θά λειτουργήσουμε ἐκεῖ. Τέτοια δυνατότητα δέν θά εἶχαμε ἄν μέναμε στήν πόλι κοντά στόν Ἐπίσκοπο. Ξεκινήσαμε λοιπόν γιά μία ὥρα ἀκόμη δρόμο, ἐνῶ ἦταν ἤδη πολύ ἄργά, καί φθάσαμε στήν Μονή, ὅπου μᾶς ὑποδέχθηκαν μέ πολλή ἀγάπη οἱ ὑπόλοιποι πατέρες δέκα πέντε τόν ἀριθμό. Ὁ ἀγαπητός μας διακο-Ἰερώνυμος εἶχε ἔλθει ἀπό τήν Μονή του ἀπέχουσα 700 χμ. καί μᾶς περιέμενε. Ἀφοῦ δειπνήσαμε, ξεκουραστήκαμε.

Τό πρωῖ τῆς Τετάρτης, κατεβαίνοντας στήν αὐλή τοῦ μοναστηρίου ἀντικρύσαμε τό ὠραιότατο Καθολικό, ἓνα ἀριστούργημα δομικῆς, γλυπτικῆς καί ἀγιογραφίας τοῦ 1335. Ἐντυπωσιακό εἶναι ὅτι, ὅπως ἀκριδῶς ἐξελίσσονται τά διαζώματα τῶν μαρμάρων ἐξωτερικά στήν τοιχοδομή, ἔτσι ἀκριδῶς ἐξελίσσονται καί στό δάπεδο ἐσωτερικά τοῦ Ναοῦ. Οἱ ἀγιογραφίες εἶναι τῆς τεχνολογίας τοῦ Πρωτάτου τοῦ Ἁγίου Ὑορθου, ὀλοζώντανες καί καλοδιατηρημένες.

Μέσα στό Καθολικό φυλάσσεται ἄφθαρτο τό ἅγιο λείψανο τοῦ ἁγίου Στεφάνου Βασιλέως τῶν Σέρβων. Ἐπίσης φυλάσσεται ἄφθαρτο τό χεράκι τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Νικήτα.

Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὑορθου κάναμε μιά μικρή βόλτα μέ τόν π. Ἰερώνυμο στό ἀλπικό δάσος πού περιβάλλει τήν Μονή καί ἐκεῖ συζητήσαμε γιά τά πάμπολλα ἐθνικά θέματα πού κυριολεκτικά ἀπομυζοῦν τόν δυναμισμὸ τοῦ σερβικοῦ ἔθνους. Μεταξὺ ἄλλων συγκινητικῶν μοῦ εἶπε ὅτι ἔχει θάψει δέκα ἔξι συγγενεῖς του, θύματα τοῦ πολέμου. Ἐπίσης ὅτι στήν πατρίδα του τό Σεράγεβο, τήν καρδιά τοῦ πολέμου, ἐνῶ εἶχαν δύο σπίτια καί ἓνα διαμέρισμα καί συνεπῶς ἦταν εὐκατάστατοι, τώρα δέν ἔχουν τίποτα καί ζοῦν πτωχικά σάν πρόσφυγες στήν Σερβία.

Σέ λίγο ἐπιστρέψαμε στήν Ἐκκλησία, διότι εἶχε σημάνει καί τό γ' σημαντρο τοῦ Ὑορθου. Στή Θ. Λειτουργία ὁ ἅγιος Καθηγούμενος παρεχώρησε τήν θέσι του στόν παπα-Λουκά νά προστῆ στό συλλεῖτουργο. Συλλειτουργήσαν δύο ἀπό τούς ἱερεῖς τῆς Μονῆς (ὁ παπᾶ Μακάριος καί ὁ παπᾶ Στέφανος), ὁ διακο-Ἰερώνυμος κι' ἐγώ. Στό τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας τελέσαμε ἄρτοκλασία κατὰ τόν σερβικό τρόπο. Ὁ ἄρτος εἶναι μόνον ἓνας καί διαβάζεται κρατούμενος ψηλά ἀπό τό ἐκκλησίασμα καί περιστρεφόμενος. Στό τέλος χαράσσεται βαθεία σταυροειδῶς καί ποτίζεται μέ κατακόκκινο κρασί. Εἶναι ἓνα τυπικό ἀπ' τήν ἐποχή τῆς Τουρκοκρατίας. Τότε ἐλλεῖπει ἱερέων ἔκαναν αὐτήν τήν τελετή μόνι τους οἱ λαϊκοί καί μοναχοί καί μετελάμβαναν ἀπ' αὐτόν τόν ἄρτο καί οἶνο εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πραγματικοῦ μυστηρίου.

Διάβασαν καί κόλλυθα καί κατόπιν ὁ Ἡγούμενος εἶπε δύο λόγια ἀγάπης καί χαρᾶς καί εὐχήθηκε σέ μένα καί στόν ἀδελφό τῆς Μο-

νης τους π. Ἀρσένιο γιά τήν ἑορτή μας, τήν Σλάβια (δόξα), ὅπως αὐτοί ὀνομάζουν τόν ἑορτασμό τοῦ προστάτου Ἁγίου καθενός.

Σέ λίγο ἦλθε καί ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρτέμιος καί ἔγινε ὑποδοχή. Ἀφοῦ συζητήσαμε μαζί του, γευματίσαμε καί ξεναγηθήκαμε στό μοναστήρι. Ἀξιόλογη εἶναι ἡ ἀρχαία τράπεζα τῆς μονῆς. Ἐπίσης στά ἐργαστήρια τῆς μονῆς κάνουν ὠραῖα ξυλόγλυπτα τέμπλα, προσκυνητάρια, δισκέλια, ἀναλόγια κ.λ.π. Ἀφοῦ χαιρετηθήκαμε, ἀναχωρήσαμε γιά τό Πατριαρχεῖο Πεκίου, τήν κοιτίδα τοῦ σερβικοῦ ὀρθοδόξου πολιτισμοῦ.

Σέ μικρή σχετικά ἀπόστασι, μισῆς ὥρας μέ τό αὐτοκίνητο, εἶναι ἡ πόλις Πέτς, 100% ἀλβανική, καί τό ἱστορικό Πατριαρχεῖο Πεκίου, τό ὁποῖο λειτουργεῖ ὡς γυναικεῖα Μονή. Τό 1981 οἱ Ἀλβανοί ἔκαψαν τό μοναστήρι καί οἱ μοναχές μόλις πρόλαβαν νά φύγουν μόνο μέ τά ζωστικά τους. Τώρα εἶναι ὁμορφα ἀνακαινισμένο καί ἔχει εἴκοσι μοναχές ἡλικιωμένες. Εὐτυχῶς ὁ ἀρχαῖος ναός δέν καταστράφηκε. Εἶναι ὠραιότατος καί ἰδιότυπος. Κάτω ἀπ' τήν ἴδια στέγη θρῖσκονται τρεῖς ναοί. Ὅλοι ἀγιογραφημένοι μέ ἀριστουργηματικές ἀγιογραφίες. Στόν κυρίως Ναό θρῖσκονται οἱ τάφοι τριῶν ἁγίων Σέρβων Πατριαρχῶν (Ἀρσενίου, Ἰωαννικίου καί Ἐφραίμ). Στόν μεσαῖο ναό, πού τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Ζώνης, φυλάσσεται ἡ θαυματουργός εἰκὼν τῆς Θεοτόκου σέ ὑψηλό θρόνο κοντά στήν νότια πύλη τοῦ Ἱεροῦ.

Ἡ ἀδελφότητα ἀποτελεῖται ἀπό εὐλαβεῖς ψυχές. Ἰδιαίτερη ἐντύπωση μᾶς ἔκανε ἡ Γερόντισσα Φεβρωνία γιά τό ἀκραιφνές μοναχικό ἦθος, τήν εἰλικρινῆ εὐλάβεια καί τήν σοβαρότητά της.

Τό ἀπόγευμα διαβάσαμε Ἐσπερινό καί Ὅρθρο μαζί. Ἦταν ἡ μνήμη τῆς μετακομιδῆς τῶν ἁγίων λεψάνων τοῦ ἁγίου Νικολάου. Ὑπόψιν ὅτι ὁλος ὁ σλαβικός κόσμος ἑορτάζει τήν μετακομιδή στίς

9 Μαΐου καί ὄχι στίς 20 ὅπως ἐμεῖς. Ἦταν ὁμορφα, διότι ψάλαμε κατ' ἀντιφωνίαν ἑλληνικά καί σερβικά. Ὁ ἐφημέριος τῆς Μονῆς, ὁ π. Στέφανος εἶναι ἕνας νέος, εὐλαδέστατος καί ἀσκητικός Ἱερομόναχος. Μετά τήν Α' Ὅρα πήγαμε στόν Ναό τῆς Ἁγίας Ζώνης καί μπροστά στήν θαυματουργό εἰκὼνα τῆς Θεοτόκου διαβάσαμε τόν Ἀκάθιστο Ὑμνο ἑλληνικά.

Τό πρωῖ γιά νά μᾶς ἀναπαύσουν ἔκαναν δύο Λειτουργίες. Μία νωρίς γιά νά λειτουργήσουμε ἐμεῖς καί μία θά τελοῦσε ἀργά ὁ π. Στέφανος γιά τούς λαϊκούς προσκυνητές. Ἡ Γερόντισσα ἦλθε καί στήν πρώτη Θ. Λειτουργία καί στεκόταν συνεχῶς ὄρθια μέ πολύ κατάνυξι. Ὁ π. Στέφανος ὑπηρετοῦσε ὡς ἐκκλησιαστικός.

Στό παρατεθὲν πρωῖνό, ἡ Γερόντισσα, ἂν καί εἶχε πάρει ἀντίδωρο, δέν ἔφαγε τίποτα, διότι ἤθελε νά παρακολουθήσῃ νηστική καί τήν δεύτερη Θ. Λειτουργία.

Ἀφοῦ μᾶς γέμισαν δῶρα, χαιρετηθήκαμε καί ἀναχωρήσαμε. Ἀρχίσαμε ν' ἀνεβαίνουμε στά ψηλά βουνά τοῦ Μαυροβουνίου. Ὁ δρόμος θρῖσκεται ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον σέ ὑψόμετρο 2000 μ. Ἡ παρουσία τῆς ἀστυνομίας ἔντονη μέ συνεχῆ μπλόκα καί ἔλεγχο. Ὁ λόγος εἶναι προφανής. Νά δείχνουν τήν σερβική παρουσία στό πλῆθος τῶν Μουσουλμάνων, ὅσον ἀφορᾷ τό Κοσσυφοπέδιο, καί στοὺς αὐτονομιστάς, ὅσον ἀφορᾷ τό Μαυροβούνιο. Ἐπρεπε νά διανύσουμε ὅλο τό Μαυροβούνιο γιά νά φθάσουμε στήν Ἐρζεγοβίνη, ὅπου μᾶς περίμενε ὁ γνωστός φιλέλληνας ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος (Γέβτιτς), ὁ μέγας θεολόγος καί μαρτυρικός ἐπίσκοπος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Στόν δρόμο συναντήσαμε τήν ὠραιότατη ἐκκλησία τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὅπου καί προσκυνήσαμε. Στή Μονή ζῆ μόνον ἕνας Ἱερομόναχος.

Ἡ διαδρομή ἦταν θαυμάσια. Ἔντονο πυκνό πράσινο, ἀπό ἔλατα καί τήν ξακουστή μαυροδουნიώτικη δρυ. Πάρα πολύ συχνά συναντούσαμε ποτάμια καί λίμνες φυσικές καί τεχνητές, τόσες ὥστε νά περνοῦμε πολύ συχνά ὠραιότατα γεφύρια. Πάρα πολλές εἶναι καί οἱ σήραγγες πού διατρυποῦν τά γρανιτένια βουνά. Πολλές ἀπ' αὐτές εἶναι ἑκατοντάδων μέτρων. Οἱ πόλεις καί τά χωριά εἶναι σπάνια. Ἄραιά στά καταπράσινα βουνά ὑπάρχουν διάσπαρτα τά σπίτια τῶν κατοίκων, σέ μεγάλο ὑψόμετρο, μέ ὀξυκόρυφες στέγες γιά τό χιόνι τοῦ χειμῶνα, καί γύρω λίγη καλλιεργήσιμη γῆ. Ἡ ζωή εἶναι ἀπλή, σέ ἀρχαία μορφή. Τά ζῶα καί ἡ γῆ εἶναι τό πᾶν. Δέν φαινόταν κάποιος στῦλος πού νά δείχνη ὅτι τά σπίτια ἔχουν ἠλεκτρισμό καί τηλεφῶνο. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι πανύψηλοι καί λεπτοί καί οἱ κληρικοί ἔχουν μακρύτερες γενειάδες.

Συναντήσαμε στό δρόμο μας καί τήν Μονή Μόρατσα μέ τό παλαιό ὠραῖο Καθολικό, στό ὁποῖο φυλάσσεται τό χέρι τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους. Ἐνωμένο μέ τό Ἱερό εἶναι καί τό σκευοφυλάκιο μέ θαυμάσιες ἀγιογραφίες, μέ θέμα τόν βίο τοῦ Προφήτου Ἡλίου. Στήν αὐλή τῆς Μονῆς ὑπάρχει ἰδιότυπο παρεκκλήσι τοῦ ἁγίου Νικολάου μέ πλῆθος παραστάσεων ἀπό τόν βίο του. Εἶναι εὐρύχωρο, ἀκριβῶς τετράγωνο, χωρίς τέμπλο.

Μετά ἀπό ἐξάωρο συνολικά ταξίδι φθάσαμε στήν πόλι Τρέμπινιε. Εἶναι ἀρκετά μεγάλη πόλις, γραφικότητα, ἀποτελούμενη ἀπό μονοκατοικίες μέ κεραμοσκεπές. Στήν ἔξοδο τῆς πόλεως, σέ ἕνα μικρό μοναστηράκι, ζῆ ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος. Μαζί του ζεῖ ὁ ἱερομόναχος Βασίλειος.

Μᾶς ὑποδέχθηκε ὁ Σεβασμιώτατος ψάλλοντας καί βάζοντάς μας μετάνοιες. Ὄταν ἀρνήθηκα νά τόν ἀφήσω νά φιλήσῃ τό χέρι μου, τό ἄρπαξε δυναστικά μέ τίς τεράστιες χερσοῦκλες του, τό φί-

λησε καί εἶπε: “δέν εἶναι δικό σου· εἶναι τοῦ Ἁγίου Ὁρους αὐτό τό χέρι”.

Μᾶς ὁδήγησε στόν Ναό τῆς Μονῆς ψάλλοντας ἀπ' ἔξω πολλούς ἑλληνικούς ὕμνους. Κατόπιν ἄρχισε νά μᾶς ξεναγῆ. Ὁ Ναός εἶναι ἀνεσκαμμένος στό δάπεδο. Βρέθηκαν ἐκεῖ ἀρχαῖοι πρωτοχριστιανικοί τάφοι καί οἱ βάσεις κίωνων ἀρχαίου ναοῦ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Ἐπίσης βρέθηκαν ἀρχαῖοι θόλοι κ.λπ.

Τό κτίριο τῆς Μονῆς εἶναι ἕνα πτωχικό, ἀπλό, σύγχρονο οἰκοδόμημα. Τό δωμάτιο τοῦ Δεσπότη εἶναι ἕνα εὐρύχωρο καλογερικό κελλί. Μέσα σ' αὐτό ὀργανώνεται καί ἀπό αὐτό διευθύνεται ὁ τιτάνιος ἀγώνας πού διεξάγει ὁ ἅγιος Ἐρζεγοβίνης. Πλῆθος βιβλίων, σημειώσεων, κειμένων, χειρογράφων. Ὅλα ἄνω-κάτω. Ποῦ χρόνος γιά νοικοκυρέματα. Ἀληθινός καλόγερος.

Ἀνάλογη καί ἡ ἀμφίσεις του. Τό ζωστικό καί τό ράσο τριμμένα. Τά πέδιλά του φθαρμένα. Τό σκουφάκι του ἀνάλογο μ' αὐτά πού φοροῦν οἱ μοναχοί ὅταν ἐργάζονται. Τά ἐγκόλπια δύο ξυλάκια ζωγραφισμένα. Καί μή φαντασθῆτε ὅτι ἦταν τά καθημερινά του. Μ' αὐτά ἔρχεται στήν Ἑλλάδα, μ' αὐτά πάει στά συνέδρια, μ' αὐτά στήν Ἱ. Σύνοδο στό Βελιγράδι. Ὅπως λέει ὁ Γέροντάς μας: “εἶναι ἀποστολικός ἐπίσκοπος”. Μέ λίγα λόγια εἶναι τό ἀξιολογότερο κειμήλιο τῆς ἐπισκοπῆς Ἐρζεγοβίνης.

Δέν τοῦ φθάνουν οἱ τόσες ὑποχρεώσεις, ἀλλά ἀσχολεῖται καί μέ τή γῆ. Ἔχει φυτέψει κάθε εἶδους δένδρο. Μᾶς πῆγε γύρω ἀπ' τό μοναστήρι καί μᾶς ἔδειξε τά δενδράκια του. Ἡ Ἐρζεγοβίνη μοιάζει μέ τά ἑλληνικά νησιά, μά ἰδιαίτερα μέ τήν γενέτειρά μου Ὑδρα. Ὅλη ἡ περιοχὴ ἀποτελεῖται ἀπό γρανιτώδη μαῦρο βράχο. Ἡ βλάστησις εἶναι χαμηλή καί τό χῶμα κόκκινο. Οἱ ναοί καί τά παρεκκλήσια ἀκριβῶς σάν τά νησιώτικα μέ μονό ἢ τριπλό καμπα-

ναριό ψηλά πάνω απ' τήν εἴσοδο καί καμπάνες μέ σύστημα κινήσεως ὅπως στά νησιά. Τό νερό εἶναι ἐλάχιστο καί συλλέγεται μέ ὑδροροές απ' τίς στέγες.

Ἐκεῖ ὁ Δεσπότης μᾶς ἔδειξε τά κατεχόμενα, ὅπως ἀδίκως, ἀπό τούς Κροάτες μέρη. Τά χαμηλά βουνά τῆς ἐνδοχώρας τά ἄφησαν στούς Σέρβους, ἐνῶ τά ψηλά πρὸς τήν θάλασσα τά κράτησαν αὐτοί. Ἔτσι ἐλέγχουν ὅλη τήν περιοχή. Πίσω απ' τό ψηλότερο κατεχόμενο βουνό βρισκεται ἡ κανονική ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς Ἐρζεγοβίνης μέ τόν κατεστραμμένο καθεδρικό ναό καί εἴκοσι ἕξι ἄδεια πλέον σερβικά χωριά.

Κατόπιν παίρνοντας κι ἐμεῖς θάρρος απ' τό θάρρος καί τήν παλληκαριά τοῦ Ἐπισκόπου ξεκινήσαμε γιά τά κατεχόμενα μέρη. Φθάνοντας στά σύνορα βλέπαμε δεξιά καί ἀριστερά βομβαρδισμένα καί κατεστραμμένα κτίρια καί χωριά. Κοντά στά σύνορα ἀφήσαμε τόν διακο-Ἱερώνυμο καί τόν συνοδό του Μπόγιαν, διότι ἄν μᾶς ἐπιαναν, αὐτοί ὡς Σέρβοι θά κινδύνευαν. Περάσαμε τά σύνορα καί σιγά σιγά πλησιάσαμε καί φωτογραφήσαμε ἕνα κατεστραμμένο χωριό, προσέχοντας νά μή γίνουμε ἀντιληπτοί ἀπό τούς κατακτητές. Πλησιάσαμε καί ἐπισκεφθήκαμε ἕνα ἀνατιναγμένο καί ἰσοπεδωμένο ναό τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἱερεμίου. Αἰσθανθήκαμε ὅτι ὁ Προφήτης θρηνοῦσε καί πάλι τήν καταστροφή τοῦ πολυπαθοῦς τούτου λαοῦ, τοῦ νέου Ἰσραήλ. Πήραμε κομμάτια ἀπό τό θριμματισμένο θυσιαστήριο σάν εὐλογία.

Ἐπιστρέφοντας καί ὁδεύοντας πρὸς τήν γυναικεία Μονή τῆς Ἀναστάσεως εἶδαμε τίς εἰρηνευτικές δυνάμεις τῶν Ἰσπανῶν παρατεταγμένες κοντά στά σύνορα. Ὁ Δεσπότης δέν παύει νά τούς λέγει ὅτι εἶναι πιόνια τῶν Ἀμερικανῶν καί ὅτι ἐξυπηρετοῦν τά συμ-

φέροντα ἐνός τέρατος. Αὐτοί τοῦ φέρονται εὐγενικά, προφανῶς ἀναγνωρίζοντας τοῦ λόγου τό ἀληθές.

Τό βράδυ δειπνήσαμε στήν ἀνωτέρω Ἱ. Μονή, ὅπου ζοῦν τέσσερις ἀδελφές καί συντηροῦνται ἀπό τούς κόπους των. Τό μοναστήρι εἶναι στά σύνορα καί ὅταν γινόταν ὁ πόλεμος οἱ ἀδελφές εἶχαν τήν γενναϊότητα νά μείνουν ἐκεῖ προσευχόμενες. Τελικά ὑπακούοντας στόν Δεσπότη ἔφυγαν γιά λίγες μέρες. Παντοῦ στένωσις ὑλική καί εὐρυχωρία εὐαγγελική. Φεύγοντας, ἡ Γερόντισσα μᾶς πρόσφερε φιάλες μέ κρασί απ' τό ἀμπελάκι τους.

Τό πρωῖ λειτουργήσαμε στό Καθολικό τοῦ ἐπισκοπείου. Ὁ π. Βασίλειος εἶναι ὁ ἔτοιμος διακονητής καί ὁ ὑπάκουος ὑποτακτικός τοῦ Δεσπότη κάθε στιγμή. Φαινόταν καθαρά ὅτι, ἐνῶ ἔτρεχε συνεχῶς νά ἐκπληρώσῃ ὅ,τι τόν διέταζε μέ φαινομενική τραχύτητα ὁ Δεσπότης, κρατοῦσε τήν πραότητα καί τήν νῆψι. Μετά τήν Θ. Λειτουργία παρετέθη πρωῖνόν σέ ὅλους ὅσοι λειτουργήθηκαν. Τά παιδάκια μᾶς τραγούδησαν ὠραιότατα ἑλληνικά τραγούδια. Ἐνας λαϊκός ἀδελφός παίζοντας τό παραδοσιακό σερβικό ὄργανο (κάτι σάν τήν κρητική λύρα) μᾶς τραγούδησε ἕνα συγκινητικό παραδοσιακό τραγούδι πού ἔλεγε ὅτι, ὅταν ἐπρόκειτο νά πολεμήσῃ ὁ ἅγιος Λάζαρος μέ τόν Μουράτ, τοῦ ἔγινε πρότασις συνθηκολογήσεως ὥστε νά γίνῃ φόρου ὑποτελής καί νά κρατήσῃ τό βασίλειο. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε, διότι τήν νύκτα τοῦ εἶχε παρουσιασθῆ ἄγγελος λέγοντάς του ὅτι ἄν διαλέξῃ τό ἐπίγειο βασίλειο θά χάσῃ τό οὐράνιο. Εἶναι συγκινητικό τό ὅτι, ἐνῶ ἔχασαν οἱ Σέρβοι τήν μάχη δέν ἠττοπάθησαν, ἀλλά πίστεψαν ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου εὐδόκησε ὁ Θεός νά τούς χαρίσῃ τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Κατόπιν ἀνταλλάξαμε δῶρα καί ξεκινήσαμε γιά νά ἐπιστρέψουμε στό Μαυροβούνι στήν πόλι Τσέτινιε (ἑλληνιστί, Κετίγνη). Ἐκεῖ

θά μᾶς φιλοξενοῦσαν στήν ἀνδρῶα Μονή τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου, ὅπου εἶναι καί τό ἐπισκοπεῖο τοῦ Μητροπολίτου Μαυροβουνίου Ἀμφιλοχίου (Ράντοβιτς). Στόν δρόμο χωρισθήκαμε μέ τόν π. Ἱερώνυμο, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νά ἐπιστρέψῃ στό Βελιγράδι. Φθάσαμε μετά τρεῖς ὥρες καί γίναμε δεκτοί μέ πολλή ἀγάπη. Οἱ πατέρες εἶναι δέκα ἕξι καί Γέροντας εἶναι ὁ Δεσπότης, ὁ ὁποῖος ἔλειπε. Προσκυνήσαμε στήν ἐκκλησία, ὅπου φυλάσσεται ἄφθαρτο καί εὐωδιάζον τό ἅγιο λείψανο τοῦ ἁγίου Πέτρου ἐπισκόπου Κετίγγης.

Τό ἀπόγευμα ἔγινε μία μικροαγρυπνία πρός τιμὴν τῶν ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, στήν ὁποία ἔψαλλαν πολύ ὠραία τά παιδιά τῆς ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς πού θρῖσκται δίπλα στήν Μονή. Μᾶς ἔκανε ἐντύπωση ἡ σοβαρότητα καί ἡ εὐλάβειά τους, πράγμα πού δέν συνήθίζεται σέ ἐκκλησιαστικές σχολές. Μέσα στοὺς ὕμνους συχνά διακρίναμε τήν φρᾶσι: “Ἅγιοι Κύριλλε καί Μεθόδιε, ὑμᾶς εὐχαριστοῦμεν καί δοξάζομεν πάντες οἱ Σλαῦοι”. Στό τέλος τοῦ Ὁρθρου ὁ π. Λουκάς, γνώστης τῆς σερβικῆς, μίλησε στήν σερβικὴ καί χαροποίησε τό ἐκκλησίασμα. Μοίρασε σέ ὅλους εἰκονίτσες τῆς Θεοτόκου καί τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Μετά τήν ἀκολουθία καί τήν τράπεζα περπατήσαμε στό δασύλιο γύρω ἀπ’ τή Μονή. Ἐκεῖ ὁ Ἡγούμενος π. Λουκάς μᾶς διηγήθηκε τό μαρτύριο ἑβδομήντα ἁγίων μοναχῶν πού μαρτύρησαν ἀπό τοὺς Ἑνετοὺς. Πρόσφατα βρέθηκαν τά μυροβλύζοντα ἅγια λείψανά τους. Τό μαρτύριό τους ἔχει ὡς ἑξῆς:

Σέ κάποιον ἀπ’ τά σερβικά νησιά τῆς Ἀδριατικῆς γύρω στά 1450 ὑπῆρχε ἓνα μοναστήρι μέ 70 μοναχοὺς. Τό νησί αὐτό τό κατέλαβαν οἱ Ἑνετοί καί ἤθελαν μέ κάθε τρόπο νά ἐξοντώσουν τοὺς μοναχοὺς. Τελικά βρέθηκαν ἓνα κάτοικο τοῦ νησιοῦ πού εἶχε διαφορὲς μέ τό

μοναστήρι καί ἐχθρευόταν τόν Ἡγούμενο. Τόν κάλεσαν καί τοῦ ἔκαναν τήν ἑξῆς πρότασι: “Ἄν θέλῃς νά βλάψῃς τόν Ἡγούμενο καί τό μοναστήρι, νά πᾶς καί νά ὑποκριθῆς ὅτι μετενόησες καί νά ζητήσῃς τήν συγγνώμη τοῦ Ἡγουμένου. Ἐκεῖνος κατά τήν εὐαγγελικὴ προτροπὴ θά σέ συγχωρήσῃ. Τότε, ἀφοῦ ἀποκατασταθῇ ἡ οἰκειότης, νά ρίξῃς μέσα στό φαγητό τοῦτο τό μπουκάλι μέ τό δηλητήριο. Νά φᾶς καί σύ μαζί τους γιὰ νά μὴ καταλάβουν τίποτα καί μετά νά πιῇς τοῦτο τό μπουκαλάκι μέ τό ἀντίδοτο τοῦ δηλητηρίου”. Ἐκεῖνος ὁ ταλαίπωρος δέχθηκε καί πῆρε τά δύο μπουκαλάκια. Πῆγε στό μοναστήρι καί ἀφοῦ ἐνέπαιξε τόν Θεό καί τήν συνειδήσι του, ἔπραξε τό ἀνοσιούργημα πού τοῦ ἀνέθεσαν οἱ ἀθεόφοβοι παπικοί. Ὄταν ἔφαγαν ὅλοι, ἔσπευσε ὁ προδότης νά πιῇ τό ἀντίδοτο, πού δέν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀπλό νερό. Ἔτσι οἱ ἀπάνθρωποι, δῆθεν χριστιανοί, ἀπηλλάγησαν καί ἀπὸ τοὺς ἁγίους προφύλακας τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καί ἀπὸ ἓναν ἄχρηστο καταπατητὴ τῆς συνειδήσεώς του καί τυχόν μέλλοντα μάρτυρα τῆς φρικτῆς πράξεώς τους. Οἱ ντόπιοι κάτοικοι ἔθαψαν τά ἅγια λείψανα, τά ὁποῖα μόλις στίς μέρες μας βρέθηκαν καί ἀναβλύζουν μύρο. Εἶναι πολύ ὠφέλιμο καί πρόξενο κατανύξεως τό γεγονός ὅτι σέ κάθε κυριακάτικη Θ. Λειτουργία ἓνα ἀπὸ τά ἑβδομήντα ἅγια λείψανα ἀναβλύζει μύρο. Δυστυχῶς δέν μπορέσαμε νά προσκυνήσουμε, ἂν καί ἦταν κοντά καί προσπαθήσαμε. Ὅμως, δόξα τῷ Θεῷ, μᾶς ἔδωσαν ἀπὸ τό ἅγιο μύρο.

Ἐπίσης ὁ Σεβ. Ἀμφιλόχιος μᾶς πρότεινε νά λειτουργήσουμε σέ μία ἐκκλησία στίς ὄχθες τῆς λίμνης Σκόδρα, πού εἶχε νά λειτουργηθῇ ἀπὸ τόν 13ο αἰ. καί μόλις προσφάτως εἶχε ὁ ἴδιος τελέσει μία-δύο φορές τήν Θεία Λειτουργία. Μά τά χρονικά ὄρια ἦταν περιορισμένα καί δέν προλαβαίναμε.

Συνεχίζοντας τό βραδυνό μας περίπατο, μᾶς διηγήθηκαν θαυμαστά γεγονότα ἀπό τόν βίο τοῦ ἁγίου Πέτρου Κετίγνης, τοῦ ὁποῦ ὅπως εἶπαμε προσκυνήσαμε τό ἅγιο λείψανο. Ἐπιστρέψαμε καί ξεκουραστήκαμε στό περιποιημένο μοναστήρι Τσέτινιε.

Τό πρωῖ τοῦ Σαββάτου ξεκινήσαμε γιά τήν πόλι Νίκσιτς, ὅπου θά γινόταν Θεία Λειτουργία καί τό συνέδριο. Τό θέμα τοῦ συνεδρίου ἦταν «Ἁγιότης καί εὐθύνη».

Ἦ Ἁγιος Θεός εὐδόκησε καί μᾶς ἔστειλε ἀπό τώρα καί μέχρι τό τέλος τοῦ προσκυνήματός μας, ἄλλο φύλακα ἄγγελο μετά τόν διακο-Ἱερώνυμο. Αὐτός ἦταν ὁ διακο-Μᾶρκος, ὑποτακτικός τοῦ Μητροπολίτου Ἀμφιλοχίου, πού μέ πολλή ἀγάπη μᾶς ὁδηγοῦσε καί ἐξυπηρετοῦσε.

Μέ διαδρομή μᾶς ὥρας φθάσαμε στήν πόλι Νίκσιτς καί στόν ναό τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ἀρχιεπισκόπου Ἑρζεγοβίνης, ὅπου λειτουργήσαμε. Ἐψαλλε ἡ μικτή χορωδία τῆς πόλεως ἀποτελούμενη ἀπό 35 περίπου ἄτομα. Στό συλλεΐτουργο ἔλαβαν μέρος πέντε ἱερεῖς καί τέσσερις διάκονοι. Ἦ π. Λουκᾶς καί πάλι μίλησε στήν γλῶσσα τους, πρὸς μεγάλη συγκίνησι καί χαρά τους. Μετά κατευθυνθήκαμε στήν Φιλοσοφική Σχολή τῆς πόλεως, ὅπου συναντήσαμε καί τόν Μητροπολίτη Ἀμφιλόχιο πού μόλις ἐπέστρεψε ἀπό μία ἀποστολή στό Μπάρι τῆς Ἰταλίας. Ἦ κ. Χρῆστος καί ἐγώ, ἐπειδή δέν καταλαβαίναμε τήν γλῶσσα, βγήκαμε ἔξω ἀπό τήν πόλι σέ μιά ὠραία λίμνη καί ἡσυχάσαμε λίγο. Ἐπιστρέψαμε τό μεσημέρι καί μετά τό γεῦμα ὁ Σεβ. Ἀμφιλόχιος θέλησε νά μᾶς ξεναγήσει σέ μερικά μοναστήρια. Πήγαμε στήν Μονή τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, ὅπου κατοικεῖ ἕνας μοναχός μέ τόν πατέρα του. Καθήσαμε στήν ὠραία αὐλή καί κεραστήκαμε. Συνεχῶς περνοῦσαν παιδιά ἐφηβικῆς ἡλικίας. Ἦ Δεσπότης τά καλοῦσε κοντά του καί πολύ πατρικά τά νουθετοῦσε. Ἦταν

τά περισσότερα ἀδάπτιστα καί μέ πολύ ὑπομονή καί πραότητα τά κατηχοῦσε διδάσκοντάς τους τά βασικά τῆς πίστεώς μας. Δυστυχῶς ἡ χριστώνυμος Σερβία δέρνεται ἀκόμη ἀπό τήν λαίλαπα τοῦ κομμουνισμοῦ. Πολλοί ἄνθρωποι εἶναι ἀδάπτιστοι. Γι' αὐτό, πρό τῆς Θείας Μεταλήψεως ὁ Λειτουργός ἱερεὺς λέει στόν κόσμο ὅτι μόνον ὅσοι εἶναι βαπτισμένοι καί μυρωμένοι μποροῦν νά κοινωνήσουν.

Κατόπιν πήγαμε στήν Μονή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὅπου φυλάσσεται τό πόδι τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Λουκᾶ. Ψάλαμε τόν Ἑσπερινό καί προσκυνήσαμε τό ἅγιο λείψανο. Ἦ Δεσπότης ἔκοψε ἕνα μικρό τμήμα δέρματος καί τό ἔδωσε στόν π. Λουκᾶ πού ἔπλεε σέ πελάγη χαρᾶς καί εὐχαριστίας. Στό μοναστήρι αὐτό ζοῦν ὁ Γέροντας π. Δανιήλ καί ὁ ὑποτακτικός του.

Φεύγοντας πήραμε τόν ἀνηφορικό δρόμο γιά τήν Μονή Ὁστρογκ (κάτω Μονή), ὅπου θά μέναμε τήν νύκτα, πού ἦδη εἶχε ἀρχίσει, θά λειτουργοῦσαμε τήν ἄλλη μέρα, Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος, καί θά συνεχιζόταν τό Συνέδριο. Μᾶς περιμένε ὁ εὐλαθῆς καί ἀσκητικός Ἡγούμενος π. Λάζαρος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐφίλεψε καί μᾶς ἔδωσε δωμάτια.

Τό πρωῖ τῆς Κυριακῆς, 12 Μαΐου, κατεδήκαμε στό Καθολικό καί πήραμε Καιρό γιά τήν Θ. Λειτουργία. Στήν Σερβία ὑπάρχει τό τυπικό νά παίρνουν καιρό καί οἱ ἱερεῖς μόνιμοι τους καί, ἀφοῦ φορέσουν, νά βγαίνουν στήν ἐξωτερική Βασιλική Πύλη τοῦ Ναοῦ καί νά περιμένουν τόν Ἐπίσκοπο.

Μέ χαρά εἶδαμε ὅτι ἦλθε καί ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νά κἀνῃ τά γνωστά του παιχνίδια μέ τά μικρά παιδάκια.

Σέ λίγο κατέβηκε καί ὁ Μητροπολίτης Ἀμφιλόχιος. Παρεχώρησε τήν χοροστασία στόν ἐπίσκοπο Ἀθανάσιο. Ἐκεῖνος πάνω ἀπό

τά παλαιόρασα του φόρεσε τόν μανδύα έχοντας στό κεφάλι τό άπλό πρόχειρο σκουφάκι. Τοῦ ἔδωσα τό κουκούλι μου καί μέ χαρά ἄκουσα στό τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ὅτι τοῦ ἄρεσε καί τό θέλει. Μετά τήν ἀπόλυσι μου εἶπε: “Ὁ Δεσπότης πῆρε τό κουκούλι τοῦ διάκου μέ τό δεξι καί μέ τ’ ἀριστερό τό ἔβαλε στήν τσέπη”.

Λειτουργήσαν σάν Ἄγγελοι. Ὁ Μητροπολίτης Ἀμφιλόχιος θυθισμένος σέ προσευχή σ’ ὅλη τήν Θ. Λειτουργία καί ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος νουθετώντας τούς διάκους μέχρι τό Χερουδικό κι ἀπ’ ἐκεῖ καί ὕστερα μέχρι τό τέλος μεταρσιωμένους καί ἐν κατανύξει. Ἐφαλλε πάλι ὁ μικτός χορός καί εἶχε πολύ κόσμο. Στό Κοινωνικό μίλησε ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ἀρχίζοντας τήν ὁμιλία του μέ πνευματικό περιεχόμενο, καλωσορίζοντας τούς ἐπισκέπτες ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος καί καταλήγοντας μέ σκληρό ἔλεγχο γιά τίς προφανεῖς ἀδικίες τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τόν Σερβικό λαό.

Στήν Μονή Ὁστρογκ φυλάσσεται ἄφθαρτο καί εὐωδιάζον τό ἅγιο λείψανο τοῦ ἁγίου Βασιλείου ἐπισκόπου Ἐρζεγοβίνης. Τελεῖ ἄπειρα θαύματα καί γι’ αὐτό προστρέχει πλῆθος λαοῦ. Φυλάσσεται στό σπήλαιο (ἄνω Μονή), ὅπου ἀσκήτησε ὁ Ἅγιος, εἴκοσι λεπτά μέ τά πόδια ἀπ’ τήν κάτω Μονή.

Μετά τήν Θ. Λειτουργία, στήν τράπεζα, ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος ζήτησε νά τραγουδήσουμε τό τραγούδι: “Στοῦ Βοσπόρου τ’ ἁγιονέρια”, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξήγησε στούς συνδαιτημόνας Σέρβους –μεταξύ τῶν ὁποίων ἦταν καί ὁ Ὑπουργός Θρησκευμάτων– τό περιεχόμενο τοῦ τραγουδιοῦ. Κατόπιν μου λέει: “Θεολόγε, ὅταν ὁ ἅγιος Ὑδρας ἦταν νεώτερος καί δυνατός καί συντρῶγαμε ἔλεγε: τά γλυκά μου δώστε τα στόν π. Ἀθανάσιο πού εἶναι εἰδήμων περί τά τοιαῦτα. Τώρα καί ἔγώ σοῦ ἐπιστρέφω τόν λόγο”. Καί λέγοντας αὐτό μου πρόσφερε τό γλυκό του.

Ἡ τράπεζα τῆς Μονῆς Ὁστρογκ εἶναι πρόσφατα ἁγιογραφημένη ἀπό ἕνα νεαρό Σέρβο, πού μέ πολύ ζῆλο γύρισε στήν Ὁρθόδοξο ἐκκλησία, ἀφοῦ ταλαιπωρήθηκε στίς ἀνατολικές θρησκείες. Εἶναι λαϊκῆς τεχνοτροπίας μέ δάσεις βυζαντινῆς ἁγιογραφίας, ἀλλά ἔχουν ἔμπνευσι. Οἱ ἱερωμένοι Ἅγιοι φοροῦν μοναχικά ἐνδύματα. Στό Μυστικό Δεῖπνο ἔχει ἁγιογραφήσει τόν Ἰούδα μέ τήν φαλάκρα τοῦ Πάπα, τό μουστάκι τοῦ Χίτλερ, τά μάγουλα τοῦ Τίτο, τή μύτη τοῦ Στάλιν καί τό πηγούνι μέ τό γενάκι τοῦ Λένιν.

Μετά τήν τράπεζα ἄρχισε ἡ συνέχεια τοῦ Συνεδρίου. Πρῶτος ἔκανε τήν εἰσήγησί του ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος. Ὁ Μητροπολίτης Ἀμφιλόχιος σηκώθηκε ἀπό τήν θέσι του καί ἦλθε κοντά μας γιά νά μᾶς μεταφράζη. Αὐτή ἡ ταπείνωσίς του μᾶς συγκίνησε. Ἡ εἰσήγησις τοῦ ἐπισκόπου Ἀθανασίου ἦταν γεμάτη ζωντάνια καί θεολογικό δάθος. Τίποτα τετριμμένο. Ὅλα καινούρια γεμάτα δροσιά. Εὐχῆς ἔργον θά ἦταν νά μεταφρασθῆ καί νά κυκλοφορήσῃ. Κατόπιν μίλησε ὁ Ὑπουργός Θρησκευμάτων ἀρκετά καλά καί κατόπιν ὁ ἡμέτερος π. Λουκάς. Οἱ σύνεδροι εἶχαν περιίληψι τῆς εἰσηγησεῶς του μεταφρασμένη στήν γλῶσσα τους.

Τό ἀπόγευμα, ἐνῶ ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος ἔφυγε γιά τήν Ἐπισκοπή του, ὁ Μητροπολίτης Ἀμφιλόχιος μᾶς πῆρε καί ἀνεδήκαμε στό σπήλαιο πάνω ἀπ’ τήν Μονή, γιά νά προσκυνήσουμε τόν ἅγιο Βασίλειο. Ἐκεῖ πλῆθος λαοῦ ἀνέβαινε γιά νά προσκυνήσῃ. Οἱ περισσότεροι ἦταν νέοι. Τόν στενόδρομο μέχρι τό σπήλαιο τόν ἔχουν χωρισμένο στά δύο γιά τούς ἀνερχομένους καί τούς κατερχομένους. Ἐκεῖ ψάλαμε καί τόν Ἐσπερινό. Ὁ ἅγιος Βασίλειος εἶναι κάτι ἀνάλογο μέ τόν ἅγιο Νεκτάριο σέ μᾶς. Ἐζῆσε μέ ἔντονη ἄσκησι μέσα σέ ἕνα μικρό σπήλαιο κατά τόν 17ο αἰῶνα, ποιμένοντας παράλληλα καί τήν ἐπισκοπή Ἐρζεγοβίνης.

Σέ ανώτερο επίπεδο τοῦ σπηλαίου φυλάσσονται ἄφθαρτα τά χεράκια τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Στάνκου (Σταμάτη). Αὐτός ἦταν τσοπανόπουλο ἐπί τουρκοκρατίας καί ἔδωσε πρόβατα γύρω ἀπ' τήν Μονή. Κάποτε τοῦ ἐπετέθησαν οἱ Τοῦρκοι καί τόν ἐπέλεξαν νά ἀλλαξοπιστήσῃ. Ἐκεῖνος μέ πολύ σθένος ἀρνήθηκε. Τότε οἱ αἰμοχαρεῖς Ἀγαρηνοί ἄρχισαν νά τόν διαμελίζουν ζωντανό. Μέ πολύ συγκίνησι προσκυνήσαμε τά κομμένα λίγο πιό πάνω ἀπ' τούς καρπούς χεράκια του. Ἐπιστρέψαμε στό Μοναστήρι καί ἐκεῖ χωρισθήκαμε μέ τόν Μητροπολίτη Ἀμφιλόχιο, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νά φύγῃ διαστικά γιά τό Βελιγράδι, ὅπου ἐπρόκειτο νά γίνῃ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας.

Τό βράδυ ἔγινε ἡ τελευταία συνεδρία τοῦ Συνεδρίου, μέ συζήτησι ἐφ' ὄλων τῶν εἰσηγήσεων. Ὁ Διευθυντής τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Κετίνης, ὁ π. Ἰωαννίκιος, παρεκάλεσε τόν παπα-Λουκά νά παραστή σ' αὐτήν τήν συνεδρία, μιά καί ἔλλειπαν οἱ Ἐπίσκοποι, διότι ἡ ἁγιορειτική παρουσία θά ἔδινε χαρά στους συνέδρους καί ἀποτελοῦσε ἰδιαίτερη εὐλογία.

Τό πρωῖ τῆς Δευτέρας, κατόπιν εὐλογίας καί προτροπῆς τοῦ Μητρο. Ἀμφιλοχίου, ξεκινήσαμε γιά τήν Γυναικεία Μονή Ζντρεμπάνικ, τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ὅπου θά λειτουργοῦσαμε. Ὅταν φθάσαμε ἐψάλλετο ὁ Ὕμνος. Πήραμε καιρό καί προσκυνήσαμε τό ἄφθαρτο ἅγιο λείψανο τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας, διαδόχου τοῦ ἁγίου Σάββα. Λειτουργήσαμε καί μετέλαβαν οἱ ὀκτώ ἀδελφές. Μᾶς ἀνέπαυσε ἡ σύνεσις καί εἰλικρινῆς ταπείνωσις τῆς Γερόντισσας πού ἦταν νέα στήν ἡλικία. Μᾶς ἐφίλευσαν καί ζήτησαν λόγο ἀπ' τόν π. Λουκά σχετικά μέ τό Ἅγιον Ὅρος. Αὐτός ὑπήκουσε καί, ἐν ὅσῳ τούς μιλοῦσε, ὁ δ. Μᾶρκος, ὁ κ. Χρῆστος κι ἐγώ κάναμε μιά μικρή βόλτα μέχρι τό πλησίον

κοιμητήριο. Σέ ὅλα τά κοιμητήρια τῆς Σερβίας βλέπει κανεῖς πολλούς τάφους πού ἔχουν στή θέσι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἕνα ἀστέρι. Εἶναι δεῖγμα ὅτι ὁ κοιμηθεῖς ἦταν ἄθεος κομμουνιστής ἢ μᾶλλον εἰδωολάτρης. Ἐκεῖ χάρηκα ἰδιαίτερα γιά τό βάθος τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ δ. Μᾶρκου, ὅταν ἰδιαίτερος μου εἶπε: “Θεολόγε, ἔχω πολλή ἀγάπη καί ἐπιθυμία γιά τό Ἅγιον Ὅρος, ἀλλά ἐπειδή πιστεύω ὅτι ἡ σωτηρία μου κρέμεται ἀπό τόν Γέροντά μου, Μητροπολίτη Ἀμφιλόχιο, δέν τολμῶ νά σκεφθῶ νά ἔλθω”.

Στό ἀρχονταρῖκι τῆς Μονῆς συναντήσαμε δύο εὐλαβεῖς κυρίες, μᾶνα καί κόρη, πού μᾶς ἐξέφρασαν μέ πολλά δάκρυα τήν εὐγνωμοσύνη τοῦ σερβικοῦ λαοῦ πρὸς τήν πατρίδα μας γιά τήν βοήθειά μας κατά τήν περίοδο τοῦ πολέμου. “Εἶναι πολύ βασανισμένος ὁ λαός μας”, ἔλεγον. Καί αὐτό εἶναι ἀλήθεια. Ἄς κοιτάξῃ κανεῖς στήν ἱστορία τό τί ἔχουν περάσει παλαιότερα ἀπό Τοῦρκους, Κροάτες Οὐστάσι, Γερμανούς καί κομμουνιστές, μέχρι σήμερα πού συμάχησαν τά δύο τέρατα, μουσουλμανισμός καί παπισμός, ἐναντίον τους. Ὅταν μάθῃ κανεῖς ὅλα αὐτά, καταλαβαίνει γιατί ὁ Θεός εὐδόκησε νά μείνουν ἄφθαρτα τόσα καί τόσα ἅγια λείψανα Βασιλέων, Ἀρχιεπισκόπων, Ἱερέων καί Μοναχῶν· γιά νά παρηγορηθῇ ὁ πολυπαθῆς τοῦτος λαός. Τό λέω αὐτό διότι ὁ διάβολος φέρνει τόν λογισμό ὅτι οἱ Σέρβοι ἁγιοποίησαν ὅλους τούς Βασιλεῖς τους. Λογισμό πού πολλοί τόλμησαν καί ἐξέφρασαν. Ἀλλά ἂν ἀμφιβάλουν γιά τήν ἁγιοποίησι, μποροῦν νά ἀμφιβάλλουν γιά τήν εὐωδία καί τά ἄπειρα θαύματα;

Ἀφοῦ χαιρετηθήκαμε μέ τίς ἀδελφές ξεκινήσαμε μέ ὁδηγό τήν Γερόντισσα καί μιά ἀδελφή –οἱ ὁποῖες πήγαιναν μπροστά μέ τό αὐτοκίνητό τους– γιά τήν γυναικεία Μονή Πίπερ. Φθάσαμε ἐκεῖ μετὰ ἀπό μισή ὥρα καί προσκυνήσαμε στό Καθολικό τό ἄφθαρτο

ἄγιο λείψανο τοῦ ὁσίου Στεφάνου, τοπικοῦ Ἁγίου, ἀσκητοῦ τοῦ 17ου αἰῶνος. Ἡ Γερόντισσα ἦταν ἀσθενής καί ἔτσι δέν μπορέσαμε νά τήν δοῦμε. Τῆς πρότειναν νά ἐπισκεφθῆ γιαιτρούς στήν Ἑλλάδα, ἀλλά δέν ἀναπαύεται νά ἀφήσῃ τήν ἀνθηρά νεοπαγῆ ἀδελφότητα ἀπαράκλητη ἔστω καί γιά λίγες μέρες. Ἐκεῖ συναντήσαμε τυχαῖα τόν π. Ἀνδρέα, ἔγγαμο κληρικό, ὁ ὁποῖος προθυμοποιήθηκε νά μᾶς ὀδηγήσῃ στό Μοναστήρι Ντάμπάμπε κοντά στήν Πονηγόριτσα (τό παλαιό Τίτογκραντ), πρωτεύουσα τοῦ Μαυροβουνίου, γιά νά προσκυνήσουμε τό ἄφθαρτο ἄγιο λείψανο τοῦ συγχρόνου μας ἁγίου Συμεών.

Τό ἄγιο λείψανο φυλάσσεται σέ λάρνακα, στό σπήλαιο ὅπου ἀσκήτησε ὁ Ἅγιος. Τό σπήλαιο εἶναι βαθύ μέ διακλαδώσεις πού χρησιμοποιοῦντο ἄλλες σάν παρεκκλήσια καί μία σάν ἐξομολογητήριο ἀπό τόν ἴδιο τόν ἄγιο Συμεών. Προσκυνήσαμε μέ συγκίνησι τό ἄρρητα εὐωδιάζον ἄγιο λείψανο. Ἰδιαίτερα εὐωδιάζουν τά πόδια τοῦ Ἁγίου. Ὁ π. Ἰουστίνος Πόποβιτς, σύγχρονος τοῦ ἁγίου Συμεών, ἔλεγε: “Ἐχετε δεῖ Ἅγιο; Ἄν δέν ἔχετε δεῖ, πηγαίνετε στόν π. Συμεών”. Ἡ Σερβική Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀγιοποιήσει ἐπίσημως τόν π. Συμεών. Ὅμως οἱ ἐπίσκοποι Ἀμφιλόχιος καί Ἀθανάσιος διακηρύττουν τήν ἀγιότητα καί τά θαύματά του.

Ἀφοῦ χαιρετηθήκαμε καί χωρισθήκαμε ἀπ’ τόν π. Ἀνδρέα καί τόν δ. Μᾶρκο, ξεκινήσαμε ἀπό τήν Πονηγόριτσα γιά τήν Γκρατσάνιτσα. Ἐπρεπε νά διασχίσουμε ὅλο τό πανύψηλο Μαυροβούνι. Ἐξί ὥρες δρόμο. Τό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς ἦταν εὐχάριστο, διότι εἶχε πολύ κρύο καί ταξιδεύαμε σέ ἐπίπεδο πιό ψηλά ἀπό τά σύννεφα. Μετά 3-4 ὥρες δρόμο συναντήσαμε ἀστυνομικό ἔλεγχο. Ὁ ἀστυνομικός πού μᾶς ἔλεγε, μᾶς ρώτησε πού πήγαμε στό Μαυροβούνι. Ὅταν ἀπαντήσαμε ὅτι πήγαμε σέ μοναστήρια, λές καί τόν

φώτισε ὁ Θεός, μᾶς λέγει: “Στό μοναστήρι Τσέρνα Ρέκα (Μαυροποτάμι) πού εἶναι ἐδῶ κοντά δέν θά πάτε;” Ἐμεῖς ρωτήσαμε καί μάθαμε τά σχετικά καί ξεκινήσαμε γιά τήν Μονή πού βρίσκεται σέ ἀνηφορικό καί δύσβατο χωματόδρομο. Εἶναι μικρό μοναστήρι μέσα σέ μιά μικρή χαράδρα σέ βράχο. Μονάζουν ὀκτώ ἀδελφοί μέ Ἡγούμενο τόν π. Νικόλαο. Ὅλοι τους πνευματικά παιδιά τοῦ Μητροπολίτου Ἀρτεμίου. Προσκυνήσαμε στό μικρό παλιό Καθολικό μέ τίς ὠραίες βυζαντινές ἀγιογραφίες τοῦ 13ου αἰῶνα. Προσκυνήσαμε καί τό ἄφθαρτο ἄγιο λείψανο τοῦ ὁσίου Πέτρου. Ὁ ὁσίου Πέτρος (Κόρισκι) ἀνήκει στήν ὁμάδα τῶν λεγομένων Σιναϊτῶν πατέρων, πού ἔζησαν διασκορπισμένοι στά Βαλκάνια κατά τόν 14ο αἰῶνα. Ὁ τόπος ἦταν ὑγρός καί πολύ κρύος, ἀλλά οἱ πατέρες ζέσταιναν μέ τήν εὐγενῆ παρουσία τους τήν ἀτμόσφαιρα.

Κατόπιν ξεκινήσαμε γιά τήν Μονή Γκρατσάνιτσα, ὅπου φθάσαμε ἀργά τό βράδυ καί δεχθήκαμε τή ζεστή καί στοργική φιλοξενία τῆς ἡλικιωμένης Γερόντισσας Εὐφροσύνης.

Τό πρωῖ τῆς Τρίτης (13 Μαΐου), τῆς τελευταίας ἡμέρας μας στήν ἀλλοδαπή, κατεβήκαμε γιά τήν ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου στό Καθολικό τῆς Μονῆς. Δέν βρῖσκω λόγια νά περιγράψω τήν ὁμορφιά αὐτοῦ τοῦ Καθολικοῦ. Τό ἀρχιτεκτονικό σχέδιο, ἡ τοιχοδομή, οἱ ἀγιογραφίες, τό δάπεδο, τό καθιστοῦν μοναδικό. Πιστεύω ὅτι εἶναι τό ὠραιότερο Καθολικό Μονῆς. Οἱ μοναχές ἔψαλλαν ὠραῖα. Εἶναι δέκα ἐπτά, οἱ περισσότερες ἡλικιωμένες. Μετά τόν Ὁρθρο μᾶς πρόσφεραν πρωϊνό καί ξεκινήσαμε γιά τήν Ἑλλάδα.

Στίς 6.00 τό ἀπόγευμα εἴμασταν σὺν Θεῷ στήν Θεσσαλονίκη, γεμάτοι ἀπό εὐγνωμοσύνη στόν Θεό γιά τίς πνευματικές εὐλογίες πού ἀπολαύσαμε ἐπὶ μία ἐβδομάδα. Ὁ ἀγαπητός μας κ. Χρήστος ἰδιαίτερα ἀναπαύθηκε καί ὠφελήθηκε ἀπό τήν ἐπικοινωνία μας μέ

τούς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς τόν εὐχαριστοῦμε γιά τήν θυσία του.

Ἐπιστρέφοντας στήν ἀγαπημένη μας Ἑλλάδα, νοιώσαμε πηγαῖα αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καί εὐχαριστίας πρὸς τόν Ἅγιο Θεό, τόν ἀήττητο συνοδοιπόρο μας, καί ὅλους τούς συνεργήσαντας μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο γιά τήν πραγμάτωση τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ. Ἰδιαίτερα δέ πρὸς τόν ἅγιο Γέροντά μας.

Ἰ. Θ. Γ.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΘΕΜΑΤΑ

* Τήν αντίθεσι τοῦ Ἁγίου Ὁρους στήν ψήφισι τοῦ Ν. 2472/97 «περί προστασίας τοῦ ἀτόμου ἀπό τήν ἐπεξεργασία τῶν ἠλεκτρονικῶν δεδομένων προσωπικοῦ χαρακτῆρα», στήν ἐφαρμογή τῆς Συμφωνίας Σένγκεν καί στήν ἔκδοσι τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων μέ Ε.Κ.Α.Μ. στήν Ἑλλάδα ἐδήλωσαν ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους μέ τήν ἀνακοίνωσί της ἀπό Π/24-2-1997 καί ἡ Ἐκτακτος Διπλή Ἱερά Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ὁρους μέ τά ὑπομνήματα ἀπό 20-5/2-6-1997 καί 21-8/3-9-1997.

Μέ τίς ἀνακοινώσεις του αὐτές τό Ἁγιον Ὄρος κινεῖται στό πνεῦμα τῶν προηγουμένων θέσεων, πού ἔλαβε γιά τό ἴδιο θέμα κατά τό 1986 καί τό 1993.

Πρός ἀποτροπή τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων αὐτῶν ἐτελέσθη παναγιорειτική ἀγρυπνία στό Πρωτᾶτο στίς 8-9-1997 καί ἀνεπέμφθησαν θερμές ἱκετήριες προσευχές πρὸς τόν Θεό ἀπό τούς Πατέρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἡ στάσις τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἶναι σύμφωνος μέ ἐκείνη τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Κρήτης, πολλῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν Ἱερῶν Μονῶν Μετεώρων, ὑπέρ ἑκατόν Ἱερῶν Μονῶν τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος καί τῶν νήσων, τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, Καθηγητῶν τοῦ Α.Π.Θ. καί πολλῶν ἄλλων πολιτικῶν καί κοινωνικῶν φορέων.

* Ἡ Συνθήκη Σένγκεν ἀποτελεῖ μία διακρατική σύμβασι γιά τήν δυνατότητα ἐφαρμογῆς τῶν Συμφωνιῶν Σένγκεν ὑπό τήν γνωστή μορφή Κοινοτικῶν Ὁδηγιῶν.

Ὅσοι ἀγωνίζονται κατά τῆς Συνθήκης Σένγκεν ἐπισημαίνουσι ὅτι εἶναι μέγιστος ὁ κίνδυνος ἀπό τήν ἐφαρμογή της, διότι, πλὴν τῶν ἄλλων:

α) Τά κέντρα ἐξουσίας ἔχουσι φύγει πλέον ἀπό τά ἑλληνικά χέρια καί ἔχουσι ἀνατεθεῖ στά συλλογικά ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως.

β) Τό Κοινοτικό Δίκαιο ὑπερισχύει τοῦ Ἐθνικοῦ, ἐπομένως τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος οὐσιαστικά καταργεῖται. Ἡ διασφάλισις τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων καί τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τίθενται ἐν ἀμφιβόλῳ.

γ) Ἡ Οἰκονομία, ἡ πολιτική καί ἡ θρησκεία βαίνουν πρὸς παγκοσμιοποίησι, πού σημαίνει ὅτι τρίτοι καθορίζουσι τίς τύχες τῶν λαῶν.

δ) Ἡ μειοψηφία τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων στήν Εὐρωπαϊκῆ Ἐνωσι δέν εἶναι εὐκόλο νά περάσῃ τίς Ὀρθόδοξες ἀπόψεις στίς συλλογικές ἀποφάσεις τῆς Ἐνώσεως. Εἶναι ὅμως γνωστά ὠρισμένα μέτρα πού ἤδη ἐπεβλήθησαν στήν Χώρα μας κατόπιν εὐρωπαϊκῶν ἀπαιτήσεων (πολιτικός γάμος, ἀποποινικοποίησις τῆς μοιχείας, νομιμοποίησις ἀμβλώσεων κ.λπ.), καί ἄλλα πού ἐπίκειται νά ἐπιβληθοῦν (ἀναθεώρησις Συντάγματος, χωρισμός Ἐκκλησίας-Κράτους).

Τί ἄλλο ἀπομένει, παρά περιορισμός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἐλεύθερη δραστηριότης τῶν παντοειδῶν αἱρέσεων.

Καί πῶς δέν ὀδεύουμε πρὸς τά ἐκεῖ, ὅταν ἀφ' ἑνός οἱ πρῶτες βολές κατά τῆς Ἐκκλησίας ἤδη ἄρχισαν καί ἀφ' ἐτέρου γιά τήν ἐφαρμογή τῆς Συνθήκης Σένγκεν στήν Ἑλλάδα ὁμιλοῦν εὐφῆμως ὅλες οἱ θρησκευτικῆς μειονότητες;

* Στό ἐρώτημα τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἂν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι τό 666 στόν γραμμικό κώδικα (bar-code), ἀπαντᾷ ἡ τεχνική μελέτη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας «Ὁ γραμμικός κώδικας (bar-code) καί ὁ ἀριθμός 666, Μελέτη Γ', 23-7-1997».

Τό συμπέρασμα τῆς μελέτης εἶναι ὅτι οἱ κώδικες EAN-13 καί UPC-A ἐμπεριέχουσι τό 666 μέ τήν μορφή τῶν τριῶν διπλῶν γραμμῶν στήν

ἀρχή, στή μέση καί στό τέλος. Τό συμπέρασμα αὐτό ἔχει ὑποβληθῆ στήν ἀρμοδία Ἐπιτροπή τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπό μορφήν ὑπομνήματος ὑπογεγραμμένου ἀπό ἔνδεκα ἐπιστήμονες ἐιδικούς σέ θέματα Πληροφορικῆς.

Οἱ ἀντίθετες πρὸς τήν μελέτη αὐτή ἀπόψεις δέν ἔχουν, νομίζουμε, ἰσχυρά ἐπιστημονικά ἐρείσματα.

* * *

Τήν ἀγωνία του γιά τήν κρίσι πίστewς, πού ὑπάρχει μεταξύ Ὁρθόδοξων, ἐκφράζει ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας στόν πρόλογό του στό νεοτύπωτο βιβλίο «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΙΣΛΑΜ, Κριτική προσέγγις τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ διαλόγου ὑπό τό φῶς τῶν Ἀγίων Πατέρων», Ἱερά Μονή Ὁσίου Γρηγορίου, 1997. Γράφει:

«Βλέπουμε νά ἐπικρατῆ καί μεταξύ Ὁρθόδοξων ἡ ἀρχή τῆς περιεκτικότητος (comprehensiveness) τῶν Ἀγγλικανῶν, δηλαδή ἡ συνύπαρξις στήν ἴδια Ἐκκλησία μελῶν τῆς πού πιστεύουν διαφορετικά ἢ καί ἀντίθετα δόγματα.

Ἐάν ἡ περιεκτικότης (γνώρισμα τῆς ἀπιστίας καί τοῦ συγκρητισμοῦ) ἐπικρατήσῃ καί στόν ὀρθόδοξο χῶρο, θά πρέπει νά θρηνήσουμε γιά τήν πτώσι τῆς νέας Ἱερουσαλήμ καί τήν νέα βαβυλωνία αἰχμαλωσία τοῦ νέου Ἰσραήλ τῆς Χάριτος».

Στόν διάλογο μέ τό Ἰσλάμ φαίνεται ἕνας διαθρησκευτικός συγκρητισμός, πού πρέπει νά προβληματίσῃ τήν Ἐκκλησία.

Γιά τό θέμα αὐτό βλέπε στήν σελ. 5 τοῦ παρόντος τεύχους.

Μέ χαρά πληροφορηθήκαμε τήν δῆλωσι τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὅτι ἡ Συμφωνία τοῦ Βalamand δέν ἔγινε ἀποδεκτῆ ἀπό τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες πλὴν τῆς Ρουμανίας. Ἐλπίζουμε ὅτι κάποτε θά ἀποβληθῆ ὀριστικά τό κείμενο αὐτό ἀπό τήν συνείδησι τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀνατρέπει ὅλη τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιολογία καί ἀντιβαίνει στό ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστewς: «Εἰς Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν».

Μέ θλίψι πληροφορηθήκαμε ὅτι ρωμ/κές μοναχές ἀσκοῦν προσηλυτισμό εἰς βάρος Ὁρθόδοξων σέ ὠρισμένες Ἱερές Μητροπόλεις τῆς Κρήτης. Ἐκτός ἀπό τήν ἴδρουσι ρωμ/κῶν μοναστηριῶν, ἐπιδίδονται στό γνωστό κοινωνικό τους ἔργο (ἐπισκέψεις στά νοσοκομεῖα, στίς φυλακές, κ.λπ.) μέ ἀποτέλεσμα κάποιοι Ὁρθόδοξοι νά παρασύρωνται, ἐπειδή ἀγνοοῦν τίς σοβαρές διαφορές ἀνάμεσα στήν Ὁρθοδοξία καί τόν Παπισμό.

Μᾶς χαροποιεῖ ὅμως ἡ κατά πάντα σωστή καί ὀρθόδοξος ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου κ.κ. Εἰρηναῖο, μέ διάφορες ἐνέργειες καί ἐκδηλώσεις. Ἐλπίζουμε ὅτι ὁ Ὁρθόδοξος λαός τῆς Κρήτης δέν θά ἐπηρεασθῆ ἀπό τήν προπαγάνδα τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλά θά μείνῃ σταθερός στήν Ὁρθόδοξο Παράδοσί του.

Ἡ εὐρυτάτη καί σχεδόν ἀνεξέλεγκτη δραστηριότης ἑκατοντάδων αἰρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ομάδων στήν Χώρα μας πρέπει νά ἀπασχολήσῃ σοβαρά τήν πολιτεία καί τήν κοινωνία. Ἡ εὐαισθησία τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἐκφρασθῆ ποικιλοτρόπως στό παρελθόν. Δέν ἔχει γίνει ὅμως ἐπαρκῶς κατανοητή.

Ἡ ἀνάπτυξις τόσων αἰρέσεων στήν Ἑλλάδα δέν εἶναι θέμα ἀπλῶς θρησκευτικό. Εἶναι ταυτοχρόνως θέμα ἐθνικό καί πρόβλημα κοινωνικό.

Σκοπός τῶν αἰρέσεων εἶναι νά διασπάσουν θρησκευτικῶς τόν ἑλληνικό λαό καί νά ἀποδυναμώσουν τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, ὥστε νά παύσῃ αὐτή νά ἀποτελῆ τόν συνεκτικό ἰστό τοῦ Γένους. Ὅταν ὁ λαός λησμονήσῃ τήν ἑλληνορθόδοξη ταυτότητά του, εὐκόλα ὑποκύπτει σέ ἀντεθνικές πολιτικές πού ἀσκοῦνται ἀπό μισελληνικά κέντρα τοῦ ἐξωτερικοῦ. Εἶναι γνωστή ἡ πολιτική πίεσις πού πρόσφατα ἤσκησαν ὁ Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. καί τό Βατικανό πρὸς τόν Πρόεδρο τῆς Ρωσίας, γιά τήν ἀναγνώρισι τῶν δυτικῶν χριστιανικῶν καί ἄλλων αἰρέσεων στήν Ρωσία. Εὐτυχῶς πού τό ρωσικό Κοινοβούλιο ἐπέβαλε τήν λαϊκή βούλησι γιά τό σοβαρό αὐτό θέμα. Ἄς μᾶς προβληματίσῃ!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ μονοθεϊστικές θρησκείες.....	5
Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου	
Ἀποσπάσματα ἀπὸ τοὺς <i>Κατὰ Ἰουδαίων</i> λόγους.....	9
Μία ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανική Ἐκκλησία.....	14
Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου	
Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ <i>Νέον Μαρτυρολόγιον</i>	22
Θαῦμα τοῦ ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸν Σαρακηνὸ ἄρχοντα.....	25
Ἄρχιμ. Δαμασκηνοῦ Κατρακούλη	
Νοπή πορεία πρὸς Θεοκοινωνίαν.....	34
Ἄρχιμ. Γεωργίου, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου	
Ἡ στάσις τῶν Χριστιανῶν ἀπέναντι στοῦ ἠλεκτρονικοῦ φακέλλωμα	
καὶ τὸ 666.....	45
Ἐόρτια μνηύματα	
Χριστός ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε!.....	57
Τὸ παράπονο τοῦ Ἐσταυρωμένου.....	60
Μαυσέως Μοναχοῦ Ἀγιορείτου	
Περὶ τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα.....	65
Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ.κ. Μαξίμου	
Νουθεσίες πρὸς Ἀγιορείτην Ἱερομόναχον.....	69
Προσκύνημα στήν εὐλογημένη γῆ τῆς Σερβίας.....	76
Ἐπίκαιρα γεγονότα καὶ θέματα.....	99